ក្រមប្រតិបត្តិ

ប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវ

វិស័យជលផល

ក្រមប្រតិបត្តិ
ប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវ
វិស័យជលផល

ម.ព.ឯ.ក AIDOC
Code: 139-044
Date:
Donated by:

សហការផលិតដោយ
នាយកដ្ឋានជលផល និង JICA ខែ ធ្នូ ២០០៣

JICA

ក្រមប្រតិបត្តិ
ប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវ
វិស័យផលផល

បកប្រែសម្រួលចេញពីសៀវភៅរបស់ FAO ស្តីពី

Code of Conduct for Responsible Fisheries

ទីក្រុងរ៉ូម ឆ្នាំ ១៩៩៥ ដែលមានចំនួន ៤១ ទំព័រ

ឧបត្ថម្ភថវិកាដោយ JICA

បកប្រែសម្រួល និង រចនា	ពិនិត្យ និង កែសម្រួល
- លោក ម៉ៅ សំអុន	-លោក ណៅ ធួក
- លោក ហាវ វិសិដ្ឋ	- លោក សម នៅ

អង្គការស្បៀងអាហារ និង កសិកម្មនៃសហប្រជាជាតិ

ទីក្រុង រ៉ូម ១៩៩៥

ការរៀបចំដែលបានធ្វើឡើង និង អត្ថន័យនៃអត្ថបទទាំងមូលដែលបានបោះពុម្ពផ្សាយនេះពុំមែនឆ្លុះបញ្ចាំងទស្សនៈ ទោះជានៅក្នុងផ្នែកណាមួយរបស់អង្គការស្បៀងអាហារ និង កសិកម្មនៃសហប្រជាជាតិលើការងារច្បាប់របស់ប្រទេស ដែនដី ទីក្រុង តំបន់ ឬ លើការងារគ្រប់គ្រងនៃអាជ្ញាធរផ្ទាល់ ឬ ពាក់ព័ន្ធទៅនឹងការកំណត់តំបន់ដែលត្រូវគ្រប់គ្រងឡើយ ។

រក្សាសិទ្ធិគ្រប់យ៉ាងដោយនាយកដ្ឋានផលផល ។

គ្មានផ្នែកណាមួយនៃការបោះពុម្ពនេះត្រូវបានផលិតឡើងវិញ រក្សាទុកនៅក្នុងប្រព័ន្ធដែលអាចយកមកប្រើវិញបាន ឬ បំប្លែងទៅជាទម្រង់ណាមួយ ឬ ដោយមធ្យោបាយណាមួយ ដូចជាអេឡិចត្រូនិច មេកានិច ថតចំលង។ ល។ ដោយមិនបានសុំការអនុញ្ញាតជាមុនពីម្ចាស់រក្សាសិទ្ធិ ។ រាល់ពាក្យស្នើសុំការអនុញ្ញាតដែលភ្ជាប់គោលបំណង និងវិសាលភាពនៃការផលិតឡើងវិញត្រូវតែផ្ញើមកនាយកដ្ឋានផលផល លេខ១៨៦ មហាវិថីព្រះនរោត្តម សង្កាត់ទន្លេបាសាក់ ខ័ណ្ឌចំការមន រាជធានីភ្នំពេញ ប្រអប់សំបុត្រលេខ ៥៨២ ។

@ ជ.ផ ២០០៣

ទំព័រ

មាតិកា			i
អារម្ភកថា			iii
សេចក្តីផ្តើម			១
មាត្រា	**១**	**សារជាតិ និង វិសាលភាពរបស់ក្រមប្រតិបត្តិ**	១
មាត្រា	**២**	**គោលបំណងរបស់ក្រមប្រតិបត្តិ**	២
មាត្រា	**៣**	**ទំនាក់ទំនងជាមួយនិងឯកសារអន្តរជាតិផ្សេងទៀត**	៣
មាត្រា	**៤**	**ការអនុវត្ត ត្រួតពិនិត្យ និង ការកែសម្រួលសមស្រប**	៤
មាត្រា	**៥**	**សំណូមពរពិសេសរបស់ប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍ**	៥
មាត្រា	**៦**	**គោលការណ៍ទូទៅ**	៦
មាត្រា	**៧**	**ការគ្រប់គ្រងជលផល**	១១
មាត្រា	**៨**	**ការធ្វើអាជីវកម្មនេសាទ**	២៣
មាត្រា	**៩**	**ការអភិវឌ្ឍវារីវប្បកម្ម**	៣៣
មាត្រា	**១០**	**ការធ្វើសមាហរណកម្មវិស័យជលផលនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងតំបន់ឆ្នេរ**	៣៧
មាត្រា	**១១**	**ការកែច្នៃបន្ទាប់ពីការប្រមូលផលនេសាទ និងការធ្វើពាណិជ្ជកម្ម**	៣៩
មាត្រា	**១២**	**ការស្រាវជ្រាវជលផល**	៤៥
ឧបសម្ព័ន្ធ	**១**	**សាវតាដើម និង វិវឌ្ឍនាការរបស់ក្រមប្រតិបត្តិ**	៥០
ឧបសម្ព័ន្ធ	**២**	**ដំណោះស្រាយ**	៥៨

ក្រមប្រតិបត្តិប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវវិស័យជលផលដែលឯកឧត្តម លោកជំទាវ លោក លោកស្រី នាងកញ្ញា ប្អូនៗសិស្សានុសិស្ស និង មិត្តរួមអាជីពទាំងអស់កំពុងកាន់អាននៅក្នុងដៃនេះត្រូវបានបកប្រែសម្រួល រៀបរៀង ចងក្រង ហើយបោះពុម្ពយ៉ាងសម្រិតសម្រាំងចេញពីសៀវភៅជាភាសា អង់គ្លេសដែលមានចំណងជើងថា " Code of Conduct for Responsible Fisheries " ក្នុងគោលបំណង ឆ្លើយតបទៅនឹងតម្រូវការអភិវឌ្ឍរបស់ប្រទេសជាតិ ។

ក្រមប្រតិបត្តិនេះត្រូវបានបកប្រែមកជាភាសាជាតិ ការប្រើពាក្យពេចន៍ទាំងអស់ដែលមាននៅក្នុងសៀវភៅនេះគឺផ្អែកទៅតាមវចនានុក្រមខ្មែរដែលជាការចេញផ្សាយរបស់ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ព.ស. ២៥១១ គ.ស. ១៩៦៧ ។

ចំពោះខ្លឹមសារបច្ចេកទេសដែលមាននៅក្នុងសៀវភៅទាំងមូល យើងខ្ញុំបានពិនិត្យកែសម្រួលផ្ទៀងផ្ទាត់ សាចុះសាឡើងជាច្រើនលើក ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយយើងខ្ញុំជឿជាក់ថាពិតជានៅមានខ្វះចន្លោះ ខ្លះៗជាមិនខាន ទោះបីដោយចេតនា ឬ អចេតនាក្តី ។

យើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នារង់ចាំទទួលរាល់ការរិះគន់ ស្ថាបនាពីសំណាក់អ្នកអានគ្រប់មជ្ឈដ្ឋានដោយសេចក្តីសោមនស្សរីករាយ ។

រាល់មតិ យោបល់រិះគន់កែលំអដើម្បីស្ថាបនាទាំងអស់ សូមផ្ញើមកនាយកដ្ឋានជលផល លេខ ១៨៦ មហាវិថីព្រះនរោត្តម សង្កាត់ទន្លេបាសាក់ ខ័ណ្ឌចំការមន រាជធានីភ្នំពេញ ប្រអប់សំបុត្រលេខ ៥៨២ ឬ តាមរយៈ e-mail: nuov@mobitel.com.kh ។

អារម្ភកថា

តាំងពីបុរាណកាល ផលដែលបានមកពីការធ្វើអាជីវកម្មនេសាទគឺជាប្រភពធនធានម្ហូបអាហារយ៉ាងសំខាន់សំរាប់មនុស្សជាតិ ហើយជាប្រភពផ្តល់ការងារ និង ចំណូលសេដ្ឋកិច្ចដល់អ្នកដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងសកម្មភាពនេះ ។ ទ្រព្យសម្បត្តិនៃធនធានវារីជាតត្រូវបានសន្មតថាជាអំណោយគ្មានដែនកំណត់របស់ធម្មជាតិ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បន្ទាប់ពីសង្គ្រាមលោកលើកទី ២ ជាមួយនឹងការរីកចំរើននៃចំណេះដឹង និង ការអភិវឌ្ឍវិស័យជលផលបានប្រឈមមុខទៅនឹងការពិតដែលធនធានវារីជាត ទោះបីបានកែលំអឱ្យប្រសើរឡើងវិញក្តីចាំបាច់ត្រូវតែគ្រប់គ្រងឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ប្រសិនបើការចូលរួមចំណែករបស់វាទៅក្នុងអាហារូបត្ថម្ភ សេដ្ឋកិច្ច សង្គម និង សុខុមាលភាពនៃការរីកចំរើនប្រជាពលរដ្ឋលើពិភពលោកត្រូវតែមាននិរន្តរភាព ។

ការបើកចូលហត្ថលេខាយបុព្វកថាក្នុងពាក់កណ្តាលកិច្ចប្រជុំលើកទី ៧០ នៃតំបន់សេដ្ឋកិច្ចផ្តាច់មុខ និង ការអនុម័តិក្នុងឆ្នាំ១៩៨២បន្ទាប់ពីមានការពិភាក្សាយ៉ាងយូរនៅក្នុងអនុសញ្ញារបស់អង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីច្បាប់សមុទ្របានផ្តល់នូវក្រោងការណ៍ថ្មីសំរាប់ការគ្រប់គ្រងធនធានសមុទ្រឱ្យប្រសើរឡើង ។ របបដែលពេញលក្ខណៈច្បាប់ថ្មីនៃមហាសាគរបានផ្តល់ដល់បណ្តាប្រទេសជាប់ឆ្នេរនូវសិទ្ធិ និង ការទទួលខុសត្រូវសំរាប់ការគ្រប់គ្រង និង ការប្រើប្រាស់ធនធានវិស័យជលផលនៅក្នុងតំបន់សេដ្ឋកិច្ចផ្តាច់មុខរបស់គេ ៩០ ភាគរយនៃជលផលសមុទ្រកាន់កាប់ដោយពិភពលោក ។ បណ្តាវិសាលភាពនៃយុត្តាធិការជាតិគឺជាការចាំបាច់ ប៉ុន្តែខ្វះសមត្ថភាពឈានទៅរកការគ្រប់គ្រងប្រកបដោយប្រសិទ្ធិភាព និង ការអភិវឌ្ឍប្រកបដោយនិរន្តរភាពរបស់វិស័យជលផល ។ ប្រទេសដែលនៅតាមឆ្នេរជាច្រើនបានបន្តប្រឈមមុខនឹងបញ្ហាជាច្រើន ដូចជាខ្វះខាតបទពិសោធន៍ ថវិកា និង ធនធានរូបសាស្ត្រ គេគិតថានឹងដកហូតយកប្រយោជន៍ឱ្យបានច្រើនពីជលផលដែលនៅក្នុងតំបន់សេដ្ឋកិច្ចផ្តាច់មុខរបស់គេ ។ ប៉ុន្មានឆ្នាំចុងក្រោយនេះជលផលពិភពលោកបានប្រែក្លាយទៅជារត់តាមទីផ្សារឧស្សាហកម្មម្ហូបអាហារដែលកំពុងអភិវឌ្ឍទៅមុខយ៉ាងស្វាហាប់ ហើយបណ្តាប្រទេសតំបន់ឆ្នេរបានខិតខំយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីទទួលយកនូវសារ

ប្រយោជន៍ពីឱកាសថ្មីរបស់ពួកគេដោយវិនិយោគទៅលើនាវានេសាទដែលមានលក្ខណៈទំនើប និង រោងចក្រកែច្នៃ ដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងការរីកចំរើននៃតំរូវការត្រី និងផលិតផលត្រីនៅលើទីផ្សារអន្តរជាតិ

ទោះបីជាយ៉ាងនេះក្ដី នៅចុងឆ្នាំ ១៩៨០ បញ្ហានេះបានបង្ហាញកាន់តែច្បាស់ថាធនធានជលផលមិនអាចទ្រាំទ្របានទៅនឹងការរីកចំរើននៃការធ្វើអាជីវកម្មនេសាទដែលកើនឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័សដោយគ្មានការត្រួតពិនិត្យ និង របៀបគ្រប់គ្រងជលផលថ្មីបានប្រកាន់យកជាបន្ទាន់ដើម្បីបំពេញនូវលក្ខខណ្ឌអភិរក្ស និង ការគ្រប់គ្រង ។ ស្ថានភាពកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរឡើងដោយយល់ច្បាស់ថា ជលផលដែលគ្មានរបៀបរៀបរយនៅក្នុងលំហសមុទ្រក្រៅ ករណីខ្លះរួមបញ្ចូលទាំងពូជត្រីដែលធ្វើចរាចរឆ្លាយ និង ច្រកតាវដែលកើតឡើងនៅក្នុង និង នៅក្រៅតំបន់សេដ្ឋកិច្ចផ្ដាច់មុខក្លាយជាកំនើនបញ្ហាពាក់ព័ន្ធ ។

នៅក្នុងសម័យប្រជុំលើកទី១៩ ខែមីនា ឆ្នាំ ១៩៩១ គណៈកម្មាធិការស្ដីពីជលផល(COFI) បានអំពាវនាវឱ្យរៀបចំទស្សនៈថ្មីដែលអាចជួយគាំទ្រវិស័យជលផលប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវ ។ ក្រោយមកសន្និសីទអន្តរជាតិស្ដីពីភាពទទួលខុសត្រូវលើការធ្វើអាជីវកម្មនេសាទបានប្រព្រឹត្តិឡើងក្នុងឆ្នាំ ១៩៩២ ទៅ Cancun ប្រទេសម៉ិចសិកកូបានជួយជ្រោមជ្រែងស្នើ FAO ឱ្យរៀបចំក្រមប្រតិបត្តិអន្តរជាតិដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងការពាក់ព័ន្ធទាំងនោះ ។ លទ្ធផលនៃសន្និសីទនេះ ជាពិសេស សេចក្ដីប្រកាសទៅ Cancun គឺជាការរួមចំណែកយ៉ាងសំខាន់ទៅដល់សន្និសីទអង្គការសហប្រជាជាតិឆ្នាំ ១៩៩២ ស្ដីពីបរិស្ថាន និង ការអភិវឌ្ឍ ជាពិសេសនៅក្នុងរបៀបវារៈទី ២១ របស់វា ។បន្ទាប់មកសន្និសីទអង្គការសហប្រជាជាតិស្ដីពីសន្និធិត្រីច្រកតាវ និង សន្និធិត្រីធ្វើចរាចរឆ្លាយបានកោះប្រជុំដែលក្នុងនោះ FAO ជាអ្នកផ្ដល់ការជួយគាំទ្របច្ចេកទេសយ៉ាងសំខាន់ ។ នៅវិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៩៩៣ កិច្ចព្រមព្រៀងដើម្បីជំរុញឱ្យនាវាធ្វើអាជីវកម្មនេសាទធ្វើតាមវិធានការអភិរក្ស និង គ្រប់គ្រងនៅសមុទ្រក្រៅត្រូវបានអនុម័តិនៅក្នុងសម័យប្រជុំលើកទី ២៧ នៃសន្និសីទFAO ។

កំណត់ត្រានានា និង ការអភិវឌ្ឍសំខាន់ក្នុងជលផលពិភពលោក អង្គរដ្ឋបាល FA បានស្នើឱ្យរៀបចំក្រមប្រតិបត្តិភាពទទួលខុសត្រូវលើវិស័យជលផលថ្នាក់ពិភពលោកមួយដែលវានឹងរលូនទៅនឹងឧបករណ៍នានាក្នុងបរិយាបថមួយមិនចាំបាច់សំរាប់បង្កើតគោលការណ៍ និង បទដ្ឋាននានាឱ្យសមស្របទៅនឹងការអភិរក្ស ការគ្រប់គ្រង និង ការអភិវឌ្ឍនៃគ្រប់ជលផល ។ ក្រមប្រតិបត្តិដែលបានអនុម័តិជាឯកច្ឆន្ទ

នៅថ្ងៃទី ៣១ ខែតុលា ឆ្នាំ១៩៩៥ដោយសន្និសីទ FAO បានផ្តល់នូវគ្រោងការណ៍ចាំបាច់សំរាប់កិច្ចខិតខំរបស់ប្រទេសទាំងអស់ និង អន្តរជាតិ ដើម្បីធានានិរន្តរភាពការធ្វើអាជីវកម្មធនធានវារិជាតឱ្យស្របទៅនឹងបរិស្ថាន ។

FAO ដោយអនុលោមទៅតាមអាណត្តិរបស់ខ្លួនបានសន្យាយ៉ាងពេញទំហឹងជួយដល់បណ្តាប្រទេសសមាជិក ជាពិសេសបណ្តាប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍក្នុងការអនុវត្តឱ្យមានប្រសិទ្ធិភាពនូវក្រមប្រតិបត្តិប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវវិស័យជលផល ហើយរាយការណ៍ជូនទៅសហគមន៍សហប្រជាជាតិស្តីពីជោគជ័យរីកចំរើន និង សកម្មភាពចាំបាច់នៅពេលអនាគត ។

<u>សេចក្ដីផ្ដើម</u>

ជលផលរាប់បញ្ចូលទាំងវារីវប្បកម្មជាប្រភពផ្ដល់នូវម្ហូបអាហារ ការងារ ការបង្កើតថវិកាពាណិជ្ជកម្ម សេដ្ឋកិច្ច និង សុខុមាលភាពរបស់ប្រជាពលរដ្ឋនៅលើពិភពលោកសំរាប់ជំនាន់បច្ចុប្បន្ន និង អនាគត ហើយគួរតែត្រូវបានដំណើរការក្នុងតរិយាបថមួយប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវ ។ ក្រមប្រតិបត្តិនេះរៀបចំ គ្រប់គ្រងនូវចង្កោមគោលការណ៍ និង បទដ្ឋានអន្តរជាតិនៃតរិយាបថសំរាប់ការអនុវត្តប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវជាមួយនឹងទស្សនៈ ដើម្បីធានានូវប្រសិទ្ធិភាពអភិរក្ស គ្រប់គ្រង និង អភិវឌ្ឍនៃធនធានវារីសត្វមានជីវិតដោយគោរពទៅដល់ប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី និង ជីវៈចម្រុះ ។ ក្រមប្រតិបត្តិកត់សំគាល់នូវសារៈសំខាន់របស់វារិជាត និង សារៈប្រយោជន៍របស់សារធាតុចិញ្ចឹម សេដ្ឋកិច្ច សង្គម បរិស្ថាន និង ប្រពៃណីដែលពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងវិស័យជលផល ។ ក្រមប្រតិបត្តិយកចិត្តទុកដាក់ដល់លក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ធនធាន បរិស្ថានរស់នៅរបស់វា និង សារៈប្រយោជន៍នៃអ្នកហូបចុក និង អ្នកប្រើប្រាស់ផ្សេងទៀត ។ បណ្ដាប្រទេស និង គ្រប់អាជ្ញាធរដែលចូលរួមក្នុងជលផលត្រូវបានលើកទឹកចិត្ត ក្នុងការប្រតិបត្តិក្រមប្រតិបត្តិ ហើយផ្ដល់ប្រសិទ្ធិភាពទៅលើវា ។

មាត្រា ១ សារជាតិ និង វិសាលភាពរបស់ក្រមប្រតិបត្តិ

១.១ ក្រមប្រតិបត្តិនេះគឺជាការស្ម័គ្រចិត្ត ។ ប៉ុន្តែផ្នែកខ្លះរបស់វាត្រូវបានផ្អែកលើវិធាននៃច្បាប់អន្តរជាតិ គិតទាំងច្បាប់ទាំងឡាយដែលឆ្លុះបញ្ចាំងនៅក្នុងអនុសញ្ញាស្ដីពីច្បាប់សមុទ្ររបស់អង្គការសហប្រជាជាតិ ចុះថ្ងៃ ទី ១០ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៨២ ។ ក្រមប្រតិបត្តិក៏មានផ្ទុកផងដែរនូវកិច្ចសន្យានានាដែលអាច ឬ ដែលមានស្រាប់ចងបញ្ចូលគ្នាដោយមធ្យោបាយ កាតព្វកិច្ច ឧបករណ៍ច្បាប់ផ្សេងៗក្នុងចំណោមភាគីនៃកិច្ចសន្យា ដើម្បីជំរុញការអនុវត្តជាមួយនឹងអនុសញ្ញាអន្តរជាតិនិងវិធានការ

គ្រប់គ្រងនាវានេសាទនៅក្នុងសមុទ្រក្រៅ ឆ្នាំ ១៩៩៣ ដែលផ្អែកលើដំណោះស្រាយរបស់សន្និសីទ FAO ១៥/៩៣ កថាខណ្ឌទី ៣ ជាទំរង់នៃផ្នែកមួយរបស់ក្រមប្រតិបត្តិ ។

១.២ ក្រមប្រតិបត្តិមានទំហំគ្របដណ្តប់លើពិភពលោក ហើយផ្តោតដោយផ្ទាល់ទៅលើប្រទេសជាសមាជិក និង មិនមែនជាសមាជិករបស់ FAO អង្គភាពនេសាទ អនុតំបន់ តំបន់និងស្ថាប័នពិភពលោកនានា ទោះបីរដ្ឋាភិបាល ឬ មិនមែនរដ្ឋាភិបាល និង មនុស្សគ្រប់រូបដែលពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងធនធានជលផល និង ការគ្រប់គ្រង និង អភិវឌ្ឍន៍របស់វិស័យជលផលដូចជាប្រជានេសាទអ្នកទាំងឡាយដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធក្នុងការងារកែច្នៃ និង ម៉ាឈ្មួញផលិតផលត្រី និង អ្នកប្រើប្រាស់បរិស្ថានវារីជាតផ្សេងទៀតដែលជាប់ទាក់ទងដល់វិស័យជលផល ។

១.៣ ក្រមប្រតិបត្តិផ្តល់នូវគោលការណ៍និងបទដ្ឋាននានាដែលអាចអនុវត្តបានដើម្បីការអភិរក្ស ការគ្រប់គ្រង និងការអភិវឌ្ឍគ្រប់ប្រភេទនៃជលផល ។ វាក៏គ្របដណ្តប់ផងដែរនូវការធ្វើអាជីវកម្ម ការកែច្នៃ និង ការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រី និង ផលិតផលត្រី ដំណើរការនេសាទ វារីវប្បកម្ម ការស្រាវជ្រាវ ជលផល និង ការធ្វើសមាហរណកម្មជលផលទៅក្នុងការគ្រប់គ្រងតំបន់ឆ្នេរ ។

១.៤ នៅក្នុងក្រមប្រតិបត្តិនេះ យោងទៅតាមប្រទេសនានារួមមានសហគមន៍អឺរ៉ុបក្នុងបណ្តាបញ្ហានានាដែលពាក់ព័ន្ធនឹងសមត្ថកិច្ចរបស់វានិងការអនុវត្តប្រើពាក្យជលផលឱ្យឯកភាពគ្នាទៅលើការធ្វើអាជីវកម្ម និង វារីវប្បកម្ម ។

មាត្រា ២ . គោលបំណងរបស់ក្រមប្រតិបត្តិ

គោលបំណងនៃក្រមប្រតិបត្តិគឺដើម្បីៈ

ក) បង្កើតគោលការណ៍ដោយផ្អែកលើវិធានដែលពាក់ព័ន្ធច្បាប់អន្តរជាតិនានា ដើម្បីភាពទទួលខុសត្រូវលើការធ្វើនេសាទ និង សកម្មភាពនេសាទនានា យកចិត្តទុកដាក់នូវរាល់ទំនាក់ទំនងទិដ្ឋភាព ជីវសាស្ត្រ បច្ចេកទេស សេដ្ឋកិច្ច សង្គម បរិស្ថាន និង ពាណិជ្ជកម្ម ។

ខ) បង្កើតគោលការណ៍ និង លក្ខណៈសម្បត្តិដើម្បីសហប្រតិបត្តិការ និង ការអនុវត្តនយោបាយជាតិសំរាប់ការអភិរក្សធនធានប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវ និង ការគ្រប់គ្រង និង អភិវឌ្ឍន៍វិស័យជលផល ។

គ) បំរើដូចជាឧបករណ៍នៃឯកសារបង្អែកដើម្បីជួយប្រទេសនានាឱ្យបង្កើត ឬ ធ្វើឱ្យកាន់តែស្របច្បាប់ឡើងនិងតំរោងលំហាត់ចាំបាច់របស់ស្ថាប័នសំរាប់អនុវត្តក្នុងវិស័យជលផលប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវ និង នៅក្នុងការរៀបចំ និង អនុវត្តវិធានការសមស្របនានា ។

ឃ) ផ្តល់ការណែនាំសមស្របដែលអាចប្រើប្រាស់បានក្នុងការបង្កើត និង ការអនុវត្តកិច្ចសន្យាអន្តរជាតិ និង ឧបករណ៍នយោបាយ ច្បាប់នានាទាំងចងក្រងហើយ និង ដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។

ង) សម្របសម្រួល និង ជំរុញបច្ចេកទេស ហិរញ្ញវត្ថុ និង កិច្ចសហការផ្សេងទៀតក្នុងការអភិរក្សធនធានជលផល ការគ្រប់គ្រង និង ការអភិវឌ្ឍជលផល ។

ច) ជំរុញការចូលរួមចំណែករបស់វិស័យជលផលទៅក្នុងសុវត្ថិភាពស្បៀងអាហារ និង គុណភាពចំណីអាហារផ្តល់អត្ថិភាពតំរូវការអាហារូបត្ថម្ភដល់សហគមន៍មូលដ្ឋាន ។ ជំរុញការការពារធនធានវារិជាតបរិស្ថានរបស់វា និង តំបន់ឆ្នេរ ។

ឆ) ជំរុញការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រី និង ផលិតផលដែលមានដើមកំណើតពីវារិជាតដោយបញ្ជាក់ពីទំនាក់ទំនងជាមួយវិធានការអន្តរជាតិ ហើយចៀសវាងការប្រើប្រាស់វិធានការរួមគ្នាលាក់បំបាំងរារាំងដល់ការធ្វើពាណិជ្ជកម្ម ។

ជ) ជំរុញការស្រាវជ្រាវលើវិស័យជលផលដែលមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធទៅនឹងប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី និង កត្តាពាក់ព័ន្ធបរិស្ថាននានា ។

ឈ) ផ្តល់បទដ្ឋានប្រតិបត្តិនានាសំរាប់ប្រជាពលរដ្ឋគ្រប់រូបដែលបានចូលរួមក្នុងវិស័យជលផល ។

មាត្រា ៣ ទំនាក់ទំនងជាមួយនិងឯកសារអន្តរជាតិផ្សេងទៀត

៣.១ ក្រមប្រតិបត្តិត្រូវបានបកប្រែ និង អនុវត្តស្មើងផ្ទាត់ជាមួយនឹងវិធានច្បាប់អន្តរជាតិ ដូច

ជាការផ្ទុះបញ្ចាំងនៅក្នុងអនុសញ្ញារបស់អង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីច្បាប់សមុទ្រ ឆ្នាំ១៩៨២ ។ ក្រមប្រតិបត្តិនេះគ្មានការប្រកាន់ពូជសាសន៍ ពណ៌សម្បុរ យុត្តាធិការនិងករណីយកិច្ចរបស់ប្រទេសដែលស្ថិតក្រោមច្បាប់អន្តរជាតិដូចបានផ្ទុះបញ្ចាំងនៅក្នុងអនុសញ្ញា ។

៣.២ ការបកប្រែពន្យល់ និង អនុវត្តក្រមប្រតិបត្តិ

ក) នៅក្នុងសរិយាបថមួយរលូនជាមួយកថាខណ្ឌពាក់ព័ន្ធនានារបស់កិច្ចព្រមព្រៀងសំរាប់អនុវត្តរបស់អនុសញ្ញាស្តីពីច្បាប់សមុទ្រចុះថ្ងៃទី ១០ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៨២ ទាក់ទងទៅនឹងការអភិរក្ស និងការគ្រប់គ្រងសន្និធិត្រី និង សន្និធិត្រីដែលបំលាស់ទីឆ្ងាយ ។

ខ) នៅក្នុងការអនុញ្ញាតជាមួយនឹងវិធាននៃច្បាប់អន្តរជាតិដែលអាចអនុវត្តបានរួមបញ្ចូលទាំងកាតព្វកិច្ចជាទីគោរពរបស់ប្រទេសនានាដោយអនុលោមទៅតាមកិច្ចព្រមព្រៀងអន្តរជាតិដែលគេជាភាគី ។

គ) នៅក្នុងពន្លឺមួយរបស់សេចក្តីប្រកាសនៅ Cancun ឆ្នាំ ១៩៩២ សេចក្តីប្រកាស Rio ឆ្នាំ ១៩៩២ ស្តីពីបរិស្ថាន និង ការអភិវឌ្ឍក្នុងរបៀបវារៈទី ២១ត្រូវបានអនុម័តដោយសន្និសីទអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីបរិស្ថាន និង ការអភិវឌ្ឍនៅក្នុងជំពូកពិសេសទី ១៧ របៀបវារៈទី២១សេចក្តីសំរេចពាក់ព័ន្ធផ្សេងៗ និង ឧបករណ៍អន្តរជាតិនានា ។

មាត្រា ៤ ការអនុវត្ត ការត្រួតពិនិត្យ និង កែសម្រួលសមស្រប

៤.១ គ្រប់សមាជិក និង មិនមែនសមាជិករបស់ FAO ទាំងអស់ អង្គភាពនេសាទ និង ស្ថាប័នអនុតំបន់ តំបន់ និង អន្តរជាតិនានា ទោះបីជារដ្ឋាភិបាល ឬ មិនមែនរដ្ឋាភិបាល និង ប្រជាពលរដ្ឋដែលពាក់ព័ន្ធជាមួយការអភិរក្ស ការគ្រប់គ្រង ការប្រើប្រាស់ធនធានជលផល ការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រី និង ផលិតផលត្រីគួរតែសហការគ្នាក្នុងការបំពេញអនុវត្តនូវគោលបំណង និង គោលការណ៍នានាដែលមាននៅក្នុងក្រមប្រតិបត្តិនេះ ។

៤.២ FAO អនុលោមទៅតាមតួនាទីព្រមទាំងប្រព័ន្ធអង្គការសហប្រជាជាតិនឹងត្រួតពិនិត្យការអនុវត្ត ការគ្រប់គ្រងក្រមប្រតិបត្តិ និង ឥទ្ធិពលលើវិស័យជលផល ហើយអគ្គលេខាធិការដ្ឋាននឹងធ្វើរបាយការណ៍ដោយផ្អែកទៅតាមគណៈកម្មការ ស្តីពីវិស័យជលផល(COFI) ។ គ្រប់ប្រទេសទាំងអស់ ទោះបីជាសមាជិក ឬ មិនមែនជាសមាជិករបស់ FAO ដូចជាស្ថាប័ន អន្តរជាតិពាក់ព័ន្ធ ទោះបីជារដ្ឋាភិបាល ឬ មិនមែនរដ្ឋាភិបាលគួរតែសហការជាមួយ FAO ក្នុងកិច្ចការនេះ ។

៤.៣ FAO តាមរយៈសមត្ថកិច្ចរបស់ខ្លួនអាចកែសំរួលក្រមប្រតិបត្តិដោយយកចិត្តទុកដាក់ដល់ការអភិវឌ្ឍនៅក្នុងជលផលដូចមានក្នុងរបាយការណ៍នានារបស់ COFI ស្តីពីការអនុវត្តរបស់ក្រមប្រតិបត្តិ ។

៤.៤ ស្ថាប័នជាតិ និង អន្តរជាតិនានាទោះបីរដ្ឋាភិបាល ឬ មិនមែនរដ្ឋាភិបាលគួរតែជំរុញអ្នកដែលចូលរួមក្នុងជលផលឱ្យបានយល់ពីក្រមប្រតិបត្តិ រួមមាន នៅទីណាដែលអាចអនុវត្តបានដោយណែនាំនូវគ្រោងការណ៍ដែលគួរតែឱ្យមានការទទួលស្គាល់ក្រមប្រតិបត្តិដោយស្ម័គ្រចិត្ត និង អនុវត្តប្រកបដោយប្រសិទ្ធិភាព។

មាត្រា ៥ សំណូមពរពិសេសរបស់ប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍ

៥.១ ដើម្បីអនុវត្តទៅតាមអនុសាសន៏នានារបស់ក្រមប្រតិបត្តិនេះ ការពង្រឹងសមត្ថភាពរបស់បណ្តាប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍគួរតែត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ ។

៥.២ ដើម្បីសំរេចបាននូវគោលបំណងរបស់ក្រមប្រតិបត្តិនេះ ត្រូវមានការគាំទ្រយ៉ាងពេញទំហឹងក្នុងការអនុវត្ត បណ្តាប្រទេសពាក់ព័ន្ធ និង ស្ថាប័នអន្តរជាតិនានា ទោះបីជារដ្ឋាភិបាល ឬ មិនមែនរដ្ឋាភិបាល និង ស្ថាប័នហិរញ្ញវត្ថុនានាគួរតែផ្តល់ការកត់សំគាល់យ៉ាងមានប្រសិទ្ធិភាពចំពោះស្ថានភាពពិសេស និង អនុសាសន៏របស់បណ្តាប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍ ។ ក្នុងនោះត្រូវចាប់អារម្មណ៍ជាពិសេសចំពោះបណ្តាប្រទេសអភិវឌ្ឍយឺត និង ប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍដែលស្ថិតនៅលើកោះតូចៗ។

វិទ្យាសាស្ត្រដែលមានស្រាប់ល្អបំផុតអាចរកបាន ហើយក៏ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់លើចំណេះដឹងដែលមានលក្ខណៈប្រពៃណីនៃធនធាន និង ទីជំរករបស់វា ដូចជា បរិស្ថានពាក់ព័ន្ធ កត្តាសេដ្ឋកិច្ចនិងសង្គមនានា ។បណ្តាប្រទេសគួរតែរៀបចំអត្ថិភាពដើម្បីធ្វើការស្រាវជ្រាវនិងប្រមូលទិន្នន័យ ដើម្បីធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវចំណេះដឹងបច្ចេកទេស និង វិទ្យាសាស្ត្ររបស់ជលផលរួមទាំង អន្តរអំពើជាមួយនឹងប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី ។ក្នុងការកត់សំគាល់ការឆ្លងកាត់ព្រំប្រទល់ប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីធម្មជាតិរបស់វារីជាតជាច្រើន បណ្តាប្រទេសគួរតែជំរុញកិច្ចសហការទ្វេភាគី និង ពហុភាគីក្នុងការងារស្រាវជ្រាវសមស្រប ។

៦.៥ បណ្តាស្ថាប័នគ្រប់គ្រងជលផលថ្នាក់ជាតិ អនុតំបន់ និង តំបន់គួរតែអនុវត្តឱ្យបានទូលំទូលាយនូវវិធីការពារទុកជាមុន សំរាប់ការអភិរក្ស ការគ្រប់គ្រង និង ការធ្វើអាជីវកម្មធនធានវារីសត្វមានជីវិត ដើម្បីការពារវា និង រក្សាបរិស្ថានវារីជាត យកចិត្តទុកដាក់ទៅលើទឡ្ហីករណ៍វិទ្យាសាស្ត្រដែលមានស្រាប់ ។ អវត្តមាននៃព័ត៌មានវិទ្យាសាស្ត្រមិនគួរត្រូវបានប្រើប្រាស់ជាមូលហេតុសំរាប់អូសបន្លាយ ឬ ធ្វើឱ្យបរាជ័យក្នុងការចាត់វិធានការណ៍ដើម្បីអភិរក្សពូជមុខសញ្ញាជិតស្និទ្ធ ឬ ពឹងផ្អែក និង មិនមែនជាមុខសញ្ញា និង បរិស្ថានរបស់វា ។

៦.៦ សុវត្ថិភាពឧបករណ៍នេសាទ និង ការប្រតិបត្តិដោយមានការជ្រើសរើសនិងជិតស្និទ្ធទៅនឹងបរិស្ថានគួរតែត្រូវបានអភិវឌ្ឍ អនុវត្តឱ្យបានចំរើនទៅមុខ ដើម្បីពង្រីកវិសាលភាពប្រតិបត្តិផែទាំបរិស្ថានចំរុះអភិរក្សរចនាសម្ព័ន្ធប្រជាពល ប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីវារីជាត និង ការពារគុណភាពត្រី ។ នៅទីណាដែលសុវត្ថិភាពឧបករណ៍នេសាទ ការអនុវត្តដោយមានការជ្រើសរើសស្និទ្ធទៅនឹងបរិស្ថានកើតឡើងគេគួរតែបានកត់សំគាល់ ហើយអនុញ្ញាតឱ្យមានជាអត្ថិភាពមួយក្នុងការស្ថាបនាការអភិរក្ស និង វិធានការសំរាប់ជលផល ។ បណ្តាប្រទេស និង អ្នកប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីវារីជាតគួរកាត់បន្ថយឱ្យដល់កំរិតអប្បបរមានូវកាកសំណល់ ផលចាប់មិនមែនជាមុខសញ្ញាទាំងពូជត្រី និង មិនមែនត្រី និង ឥទ្ធិពលលើពូជជិតស្និទ្ធ ឬ ពឹងផ្អែក ។

៦.៧ ការធ្វើអាជីវកម្ម ការថែរក្សា ការកែច្នៃ និង ការបែងចែកត្រី និង ផលិតផលត្រីគួរតែត្រូវបានអនុវត្តក្នុងឥរិយាបថមួយដែលនឹងរក្សាតំលៃចំណីអាហារគុណភាព និង សុវត្ថិភាព

របស់ផលិតផល កាត់បន្ថយកាកសំណល់ និង កាត់បន្ថយឱ្យដល់កំរិតអប្បបរមានូវផលប៉ះពាល់វិជ្ជមាននានាលើបរិស្ថាន ។

៦.៨ ទីជំរកសំខាន់របស់ជលផលទាំងអស់នៅក្នុងប្រព័ន្ធបរិស្ថានសមុទ្រ និង ទឹកសាប ដូចជា ដីសើម ព្រៃកោងកាង ផ្កាថ្ម បឹងទឹកប្រៃក្បែរមាត់សមុទ្រ តំបន់បង្កាត់ភ្ញាស់នានាគួរតែត្រូវបានការពារ និង កសាងឡើងវិញតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន ហើយសមស្របទៅតាមពេលវេលា ។ កិច្ចខិតខំពិសេសគួរតែត្រូវបានធ្វើដើម្បីការពារការបំផ្លាញ ការខូចខាតទីជំរក ការបំពុល និង ការជះឥទ្ធិពលសំខាន់ផ្សេងទៀតដែលជាលទ្ធផលបណ្តាលមកពីសកម្មភាពមនុស្សគំរាមកំហែងដល់សុខភាព និង សមត្ថភាពរបស់ធនធានជលផល ។

៦.៩ បណ្តាប្រទេសទាំងអស់គួរតែធានាថាផលប្រយោជន៍ជលផលរួមទាំងសេចក្តីត្រូវការសំរាប់ការអភិរក្សធនធានត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់នៅក្នុងការប្រើប្រាស់រួមនៃតំបន់ឆ្នេរ ហើយត្រូវបានធ្វើសមាហរណកម្មទៅក្នុងការគ្រប់គ្រងតំបន់ឆ្នេរ ដូចជា ការធ្វើផែនការ និង ការអភិវឌ្ឍ ។

៦.១០ ដោយគោរពដល់សមត្ថកិច្ច និង ការអនុញ្ញាតដោយច្បាប់អន្តរជាតិរាប់បញ្ចូលទាំងគ្រោងការណ៍របស់អនុតំបន់ ឬ តំបន់អភិរក្សជលផល និង ស្ថាប័នគ្រប់គ្រងឬការរៀបចំផ្សេងៗ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាការអនុវត្តជាមួយនឹងការបង្ខំឱ្យអភិរក្សតាម និង មានវិធានការគ្រប់គ្រងហើយបង្កើតយន្តការប្រសិទ្ធិភាពសមស្រប ដើម្បីឈ្លបមើល និង ត្រួតពិនិត្យសកម្មភាពរបស់នាវានេសាទ និង នាវាជួយគាំទ្រការនេសាទទាំងនោះ ។

៦.១១ បណ្តាប្រទេស អាជ្ញាធរនេសាទ និង នាវានេសាទគាំទ្រដែលបង្ហូតទង់ជាតិរបស់ខ្លួនគួរតែធ្វើលំហាត់ត្រួតពិនិត្យឱ្យមានប្រសិទ្ធិភាពលើនាវានេសាទទាំងនោះ ដើម្បីធានាការអនុវត្តឱ្យស្របទៅតាមក្រមប្រតិបត្តិនេះ ។ គេគួរតែធានាថា សកម្មភាពរបស់នាវានេសាទទាំងអស់មិនធ្វើឱ្យអន្តរាយដល់ប្រសិទ្ធិភាពនៃវិធានការអភិរក្ស និង គ្រប់គ្រងស្របទៅនឹងច្បាប់អន្តរជាតិហើយដែលត្រូវបានអនុម័តនៅថ្នាក់ជាតិ អនុតំបន់ តំបន់ និង ពិភពលោក ។ បណ្តា

ប្រទេសគួរតែធានាថា នាវាដែលបង្ហូតទង់ជាតិរបស់គេនឹងបំពេញកាតព្វកិច្ចពាក់ព័ន្ធដល់ការជ្រើសរើស និង ផ្តល់ចិទ្ធន័យទាក់ទងទៅនឹងសកម្មភាពនេសាទនានារបស់គេ ។

៦.១២ បណ្តាប្រទេសគួរតែគោរពដល់សមត្ថកិច្ចដែលអនុញ្ញាតដោយច្បាប់អន្តរជាតិ ដើម្បីសហការនៅថ្នាក់អនុតំបន់ តំបន់ និង ពិភពលោកតាមរយៈស្ថាប័នគ្រប់គ្រងជលផលនានា កិច្ចព្រមព្រៀងអន្តរជាតិ ឬ ការរៀបចំផ្សេងទៀត ដើម្បីជំរុញការអភិរក្ស និង គ្រប់គ្រងធានាការនេសាទប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវ និង ធានាប្រសិទ្ធិភាពការអភិរក្ស និង ការការពារធនធានវារីជាតមានជីវិតក្នុងចន្លោះនៃរបាយរបស់វាយកចិត្តទុកដាក់នូវតម្រូវការដោយវិធានសំរុះសំរួលគ្នានៅក្នុងតំបន់ជាមួយនឹង ឬ ក្រៅពីនិតិប្បញ្ញត្តិ ។

៦.១៣ បណ្តាប្រទេសគួរតែពង្រីកវិសាលភាពអនុញ្ញាតដោយច្បាប់ និង បទបញ្ជាផ្សេងៗថ្នាក់ជាតិ ធានាដល់ដំណើរការធ្វើសេចក្តីសម្រេចចិត្តដោយតម្លាភាពត្រឹមត្រូវច្បាស់លាស់ហើយសំរេចបានទៅតាមពេលវេលាកំណត់នូវរាល់ដំណោះស្រាយបញ្ហាបន្ទាន់នានា ។ បណ្តាប្រទេសដោយអនុលោមទៅតាមដំណើរការសមស្របនានាគួរតែបានសម្របសម្រួល និង ពិភាក្សា និង ប្រសិទ្ធិភាពចូលរួមរបស់ឧស្សាហកម្ម ពលករនេសាទ បរិស្ថាន និង ស្ថាប័នដែលពាក់ព័ន្ធផ្សេងទៀតក្នុងការធ្វើសេចក្តីសម្រេចចិត្តដោយគោរពទៅដល់ការអភិវឌ្ឍច្បាប់ និង គោលនយោបាយពាក់ព័ន្ធការគ្រប់គ្រងជលផល ការអភិវឌ្ឍ ការឱ្យខ្ចី និង ជំនួយអន្តរជាតិនានា ។

៦.១៤ ការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រី និង ផលិតផលមានដើមកំណើតពីវារីជាតគួរតែត្រូវបានអនុវត្តដោយអនុលោមតាមគោលការណ៍សិទ្ធិ និង កាតព្វកិច្ចដែលបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់អង្គការពាណិជ្ជកម្មអន្តរជាតិ(WTO) និងកិច្ចសន្យាអន្តរជាតិពាក់ព័ន្ធផ្សេងទៀត។ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានានូវគោលនយោបាយ កម្មវិធីការងារប្រតិបត្តិពាក់ព័ន្ធរបស់គេដល់ការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រី និង ផលិតផលដែលមានដើមកំណើតពីវារីជាតមិនធ្វើឱ្យរាំងស្ទះដល់ការធ្វើពាណិជ្ជកម្មនេះ ការខូចខាតបរិស្ថាន ឬ ឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានដល់សង្គមរួមទាំងអាហារូបត្ថម្ភផង។

៦.១៥ បណ្តាប្រទេសគួរតែសហការដើម្បីទប់ស្កាត់រាល់ទំនាស់។ រាល់ទំនាស់ដែលពាក់ព័ន្ធទៅ

និងសកម្មភាព និង ប្រតិបត្តិអាជីវកម្មនេសាទគួរតែត្រូវបានដោះស្រាយក្នុងពេលវេលាមួយ ដោយសន្តិវិធី និង ដោយតំរិយាបថសហប្រតិបត្តិការដោយអនុលោមទៅតាមកិច្ចព្រមព្រៀងអន្តរជាតិដែលអាចអនុវត្តបាន ឬ ដូចដែលបានឯកភាពរវាងភាគីទាំងអស់ ។ ក្នុងអំឡុងពេលសម្រុះសម្រួលទំនាស់មួយបណ្តាប្រទេសដែលពាក់ព័ន្ធគួរតែខិតខំ ដើម្បីចូលទៅក្នុងលក្ខខណ្ឌនៃកិច្ចព្រមព្រៀងជាក់ស្តែងនៃធម្មជាតិលទ្ធផលដែលបានពីវិធានការសម្រុះសម្រួលទំនាស់ដែលគួរតែគ្មានការលំអៀង និង ប្រកាន់ពូជសាសន៍ ។

៦.១៦ បណ្តាប្រទេស គួរកត់សំគាល់ដល់សារៈសំខាន់ដ៏ឧត្តុងឧត្តមរបស់ប្រជានេសាទ និង វារីវប្បករយល់ពីការអភិរក្ស និង ការគ្រប់គ្រងធនធានជលផលដែលគេពឹងអាស្រ័យលើ គួរតែជំរុញការចាប់អារម្មណ៍ពីភាពទទួលខុសត្រូវជលផលតាមរយៈការអប់រំ និង វគ្គបំពាក់បំប៉នខ្លីៗ។ គេគួរតែធានាថា ប្រជានេសាទ និង វារីវប្បករបានចូលរួមចំណែកក្នុងការរៀបចំគោលនយោបាយ និង ដំណើការអនុវត្ត ហើយក៏សម្របសម្រួលឱ្យស្របទៅនឹងការអនុវត្តរបស់ក្រមប្រតិបត្តិ ។

៦.១៧ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាសុវត្ថិភាពក្នុងការប្រើប្រាស់ឧបករណ៍ សំភារៈនេសាទ សុខុមាលភាព ធ្វើការស្មើភាពគ្រប់សកម្មភាពជលផល និង លក្ខខណ្ឌរស់នៅនានា ហើយឆ្លើយតបទៅនឹងបទដ្ឋានដែលបានឯកភាពជាអន្តរជាតិអនុម័តដោយស្ថាប័នអន្តរជាតិនានាពាក់ព័ន្ធ ។

៦.១៨ កត់សំគាល់ដល់សារៈសំខាន់ទូវការចូលរួមរបស់ជលផលដែលមានលក្ខណៈសិប្បកម្ម និង លក្ខណៈគ្រួសារចំពោះការងារធ្វើ ចំណូលប្រចាំថ្ងៃ និង សុវត្ថិភាពស្បៀងអាហារ បណ្តាប្រទេសគួរ តែការពារឱ្យបានសមស្របនូវសិទ្ធិរបស់ប្រជានេសាទ និង ពលករនេសាទជាពិសេសអ្នកទាំង ឡាយណាដែលជាប់នៅក្នុងជលផលគ្រាន់តែចិញ្ចឹមជីវិត លក្ខណៈគ្រួសារ និង លក្ខណៈសិប្បកម្ម ដើម្បីគ្រាន់តែត្រៀមបំរុង និង សំរាប់ចិញ្ចឹមជីវិតរាល់ថ្ងៃដូចដែលចូលចិត្តធ្វើទៅពេលណាដែលសមស្របចំពោះបរិវេណនេសាទប្រពៃណី និង ធនធានក្នុងទឹកស្ថិតក្រោមនិតិប្បញ្ញត្តិរបស់ប្រទេសគេ ។

៦.១៩ បណ្តាប្រទេសគួរតែយកចិត្តទុកដាក់ដល់វារីវប្បកម្ម រួមទាំងផលផលដែលពឹងផ្អែកលើវារីវប្បកម្មជាមូលដ្ឋានជាមធ្យោបាយដើម្បីជំរុញឱ្យមានភាពផ្សេងគ្នារបស់ចំណូល និង របបអាហារ ។ ធ្វើបែបនេះ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាថាធនធានត្រូវបានប្រើប្រាស់ប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវ និង ផលប៉ះពាល់លើបរិស្ថាន និង លើសហគមន៍មូលដ្ឋានត្រូវបានកាត់បន្ថយដល់កំរិតអប្បបរមា ។

មាត្រា ៧ ការគ្រប់គ្រងផលផល

៧.១ ទូទៅ

៧.១.១ បណ្តាប្រទេស និង អ្នកទាំងឡាយណាដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធក្នុងការគ្រប់គ្រងផលផលគួរតែតាមរយៈគោលនយោបាយសមស្របច្បាប់ និង គ្រោងការណ៍ស្ថាប័នអនុម័តវិធានការណ៍សំរាប់ការអភិរក្ស និង ការប្រើប្រាស់ធនធានផលផលប្រកបដោយនិរន្តរភាពរយៈពេលយូរអង្វែង ។ វិធានការអភិរក្ស និង គ្រប់គ្រងទោះបីនៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន ជាតិ អនុតំបន់ ឬ តំបន់ត្រូវតែផ្អែកលើទន្និករណ៍មូលដ្ឋានវិទ្យាសាស្ត្រដែលមានស្រាប់អាចរកបានហើយត្រូវរៀបចំដើម្បីធានានូវនិរន្តរភាពធនធានរបស់វិស័យផលផលឱ្យនៅកំរិតមួយដែលអាចជំរុញទៅតាមគោលបំណងនៃការប្រើប្រាស់នៅកំរិតអតិបរមាសមស្របបំផុត ហើយថែរក្សាសំរាប់ជំនាន់បច្ចុប្បន្ននិងអនាគត ការយកចិត្តទុកដាក់បែបនេះសមស្របតែទៅនឹងគោលបំណងសំរាប់រយៈពេលខ្លីប៉ុណ្ណោះ ។

៧.១.២ ចំពោះតំបន់ដែលស្ថិតនៅក្រោមនិតិប្បញ្ញត្តិជាតិបណ្តាប្រទេសគួរតែស្វែងរកដើម្បីកំណត់ភាគីក្នុងស្រុកដែលពាក់ព័ន្ធមានសារប្រយោជន៍ស្របច្បាប់ក្នុងការប្រើប្រាស់ និង ការគ្រប់គ្រងធនធានផលផល ហើយរៀបចំដើម្បីប្រឹក្សាយោបល់ជាមួយពួកគេ ដើម្បីបង្កើនកិច្ចសហការរបស់គាត់ឱ្យទទួលបានជោគជ័យប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវវិស័យផលផល ។

៧.១.៣ ចំពោះសន្ធិសញ្ញាដែលឆ្លងកាត់ព្រំប្រទល់ សន្ធិសញ្ញាច្រកតាវ សន្ធិសញ្ញាដែលធ្វើចរាចរឆ្ងាយ និង សន្ធិសញ្ញាសមុទ្រក្រៅ នៅទីណាដែលសន្ធិសញ្ញាទាំងនេះត្រូវបានបំផ្លាញដោយប្រទេសពីរ ឬ ច្រើន បណ្តាប្រទេសដែលពាក់ព័ន្ធព្រមទាំងបណ្តាឆ្នេរប្រទេសពាក់ព័ន្ធ ក្នុងករណីដែលសន្ធិសញ្ញាច្រកតាវសន្ធិសញ្ញាដែលធ្វើចរាចរឆ្ងាយគួរតែសហការគ្នាដើម្បីធានានូវប្រសិទ្ធិភាពអភិរក្ស និង ការគ្រប់គ្រងធនធាន។ ការងារនេះគួរតែត្រូវបានសំរេចនៅពេលសមស្របណាមួយតាមរយៈការបង្កើត ឬ រៀបចំស្ថាប័នជលផលទ្វេភាគី អនុតំបន់ ឬ តំបន់ ។

៧.១.៤ ការរៀបចំ ឬ ស្ថាប័នគ្រប់គ្រងជលផលថ្នាក់អនុតំបន់ ឬ តំបន់គួរតែរាប់បញ្ចូលទាំងតំណាងប្រទេសនានាក្នុងយុត្តាធិការធនធានដែលកើតឡើង ដូចជាតំណាងពីបណ្តាប្រទេសដែលមានប្រយោជន៍ពិតប្រាកដនៅក្នុងជលផល ឬ ធនធាននៅក្រៅយុត្តាធិការជាតិ ។ នៅទីណាដែលស្ថាប័ន ឬ ការរៀបចំគ្រប់គ្រងជលផល អនុតំបន់ ឬ តំបន់កើតមាន ហើយមានសមត្ថភាព ដើម្បីរៀបចំវិធានការអភិរក្ស និង ការគ្រប់គ្រង បណ្តាប្រទេសទាំងនោះគួរតែសហការគ្នាដោយប្រែក្លាយប្រទេសផ្សេងទៀតឱ្យទៅជាសមាជិករបស់ស្ថាប័នទាំងនោះ ឬ ចូលរួមក្នុង និង ចូលរួមយ៉ាងសកម្មក្នុងការងាររបស់គេ ។

៧.១.៥ ប្រទេសណាដែលមិនមែនជាសមាជិកនៃស្ថាប័នគ្រប់គ្រងជលផលថ្នាក់អនុតំបន់ ឬ តំបន់ ឬ មិនបានចូលរួមក្នុងការរៀបចំគ្រប់គ្រងជលផលថ្នាក់អនុតំបន់ ឬ តំបន់គួរតែសហការផ្អែកលើកិច្ចព្រមព្រៀងអន្តរជាតិ ឬ ច្បាប់អន្តរជាតិក្នុងការអភិរក្ស និង គ្រប់គ្រងពាក់ព័ន្ធទៅនឹងធនធានជលផលដោយផ្តល់ប្រសិទ្ធិភាពទៅលើវិធានការអភិរក្ស និង គ្រប់គ្រងដែលបានអនុម័តដោយបណ្តាស្ថាប័ន និង ការរៀបចំទាំងនោះ ។

៧.១.៦ អ្នកតំណាងមកពីស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធទាំងរដ្ឋាភិបាល និង មិនមែនរដ្ឋាភិបាលដែលពាក់ព័ន្ធជាមួយជលផលគួរតែត្រូវបានលៃលកឱកាសដើម្បីទទួលយកចំណែកក្នុងកិច្ចប្រជុំរបស់ស្ថាប័ន និង ការរៀបចំគ្រប់គ្រងជលផលក្នុងអនុតំបន់ និង តំបន់ដូចជាអ្នកសង្កេតការណ៍ ឬ បើមិនដូច្នោះទេអនុញ្ញាតទៅតាមវិធានការសមស្របនានារបស់ស្ថាប័ន ឬការរៀបចំពាក់ព័ន្ធ

អ្នកតំណាងទាំងអស់គួរតែបានផ្ដល់ពេលវេលាចូលទៅកត់ត្រា និង រាយការណ៍ជូនអង្គប្រជុំនូវកម្មវត្ថុ និង វិធានការច្បាប់លើការចូលរួមរបស់គេ ។

៧.១.៧ បណ្ដាប្រទេសគួរតែបង្កើតយន្តការប្រសិទ្ធិភាពមួយដើម្បីធ្វើការឈ្លបមើលតាមដាន ត្រួតពិនិត្យ និង បង្ខំឱ្យអនុវត្តច្បាប់ជលផលដើម្បីធានានូវការយល់ព្រមជាមួយនឹងវិធានការអភិរក្ស និង គ្រប់គ្រងដោយគោរពដល់សមត្ថភាពពាក់ព័ន្ធ និង កាច់ាស៊ីតេរបស់គេដូចអ្វីដែលបានអនុម័តិដោយស្ថាប័ន និង ការរៀបចំនានានៅថ្នាក់អនុតំបន់ និង តំបន់ ។

៧.១.៨ បណ្ដាប្រទេសគួរតែមានវិធានការការពារ ឬ លុបបំបាត់ការធ្វើអាជីវកម្មលើសហួសកំរិតសមត្ថភាពនិងគួរតែធានានូវកំរិតថាមពលការធ្វើអាជីវកម្មឱ្យប្រហាក់ប្រហែលទៅនឹងការប្រើប្រាស់ធនធានជលផលប្រកបដោយនិរន្តរភាពវិស័យជលផលជាមធ្យោបាយមួយនៃការធានានូវប្រសិទ្ធិភាពវិធានការការអភិរក្ស និង ការគ្រប់គ្រង ។

៧.១.៩ បណ្ដាប្រទេស និង ការរៀបចំគ្រប់គ្រងជលផលអនុតំបន់ ឬ តំបន់គួរតែធានានូវភាពច្បាស់លាស់ត្រឹមត្រូវក្នុងយន្តការសំរាប់ការគ្រប់គ្រង និង ពាក់ព័ន្ធដល់ដំណើរការធ្វើសេចក្ដីសំរេចចិត្តនានា ។

៧.១.១០ បណ្ដាប្រទេស និង ការរៀបចំគ្រប់គ្រងជលផលអនុតំបន់ ឬតំបន់គួរតែផ្ដល់ជាសាធារណៈនូវវិធានការអភិរក្ស និង គ្រប់គ្រងហើយធានាថាច្បាប់ បទបញ្ជា និង និតិប្បញ្ញត្តិរដ្ឋបាលផ្សេងទៀតនៃការអនុវត្តរបស់គេត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយបែងចែកប្រកបដោយប្រសិទ្ធិភាពបណ្ដាវិធានការមូលដ្ឋានគ្រឹះ និង គោលបំណងគួរតែត្រូវបានពន្យល់ដល់អ្នកប្រើប្រាស់ធនធានទាំងអស់ដើម្បីសម្របសម្រួលការងារប្រតិបត្តិរបស់គេហើយបង្កើនការចូលរួមគាំទ្រការអនុវត្តនូវបណ្ដាវិធានការទាំងនោះ ។

៧.២ គោលបំណងនៃការគ្រប់គ្រង

៧.២.១ កំណត់សំគាល់ការប្រើប្រាស់ធនធានជលផលប្រកបដោយនិរន្តរភាពយូរអង្វែងគឺជាជោគជ័យនៃគោលបំណងនៃការអភិរក្ស និង ការគ្រប់គ្រងគ្រប់ស្ថាប័ន និង ការរៀបចំ គ្រប់គ្រងជលផលប្រទេស និង អនុតំបន់ ឬ តំបន់គួរតែអនុម័តិវិធានការសមស្រប

ដោយផ្អែកលើទន្និករណីវិទ្យាសាស្ត្រល្អបំផុតដែលមានស្រាប់ ហើយអាចរកបានរៀបចំឡើង ដើម្បីថែរក្សា ឬ កសាងឡើងវិញនូវសន្និធិឱ្យមានសមត្ថភាពអាចផលិតក្នុងកំរិតអតិបរមាសមស្រប ដូចជា គុណភាពបរិស្ថានដែលពាក់ព័ន្ធកត្តាសេដ្ឋកិច្ច គិតទាំងសំណូមពរចាំបាច់ពិសេសរបស់បណ្តាប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍ ។

៧.២.២ បណ្តាវិធានការទាំងអស់គួរតែផ្តល់

ក) ការធ្វើអាជីវកម្មលើសហួសសមត្ថភាពផលស្តុកចម្មជាតិត្រូវតែចៀសវាង ហើយការធ្វើអាជីវកម្មលើសន្និធិនៅតែអាចសម្រេចបានសេដ្ឋកិច្ចខ្ពស់ ។

ខ) លក្ខខណ្ឌសេដ្ឋកិច្ចនានាស្ថិតក្រោមការប្រតិបត្តិឧស្សាហកម្មនេសាទលើកទឹកចិត្តភាពទទួលខុសត្រូវវិស័យផលផល ។

គ) សារៈប្រយោជន៍របស់ប្រជានេសាទរួមទាំងអ្នកទាំងឡាយដែលជាប់នៅក្នុងផលផលគ្រាន់តែចិញ្ចឹមជីវិត លក្ខណៈគ្រួសារ និង លក្ខណៈសិប្បកម្មត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់ ។

ឃ) ទីជំរកជីវសាស្ត្រចម្រុះរបស់វារិជាត និង ប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីត្រូវបានអភិរក្សហើយប្រភេទពូជដែលកំពុងរងគ្រោះថ្នាក់ត្រូវបានការពារ ។

ង) សន្និធិដែលបានបំផ្លិចបំផ្លាញអនុញ្ញាតឱ្យកែលំអឡើងវិញ ឬ នៅទីណាដែលសមស្របត្រូវតែសកម្មក្នុងការកែលំអ ។

ច) ឥទ្ធិពលដែលបរិស្ថានមិនអំណោយផលទៅលើធនធានពីសកម្មភាពមនុស្សត្រូវបានថាំប្រមាណ និង កែតំរូវនៅពេលដែលសមស្រប ។

ឆ) ការបំពុល ការបញ្ចេញចោលកាកសំណល់ ការជ្រើសចោលផលនេសាទដែលជាប់ក្នុងខ្មោចឧបករណ៍ ផលចាប់ដែលមិនមែនមុខសញ្ញាទាំងប្រភេទត្រី និង មិនមែនត្រី និង ឥទ្ធិពលដែលជិតស្និទ្ធ ឬ ប្រភេទពឹងផ្អែកត្រូវបានកាត់បន្ថយឱ្យដល់កំរិតអប្បបរមាតាមរយៈវិធានការនានា រួមមានដើម្បីពង្រីកវិសាលភាពដែលអាចប្រតិបត្តិបាននូវការអភិវឌ្ឍ និង ការប្រើប្រាស់ជំរើសសុវត្ថិភាពបរិស្ថាន និង ប្រសិទ្ធិភាពតំលៃឧបករណ៍ និង បច្ចេកទេសនេសាទ ។

៧.២.៣ បណ្តាប្រទេសគួរតែចាប់ប្រមាណផលប៉ះពាល់បរិស្ថានទៅលើសន្និធិមុខសញ្ញា និងប្រភេទពូជដែលស្ថិតនៅក្រោមប្រព័ន្ធបរិស្ថានដូចគ្នា ឬ ជិតស្និទ្ធិជាមួយគ្នា ឬ ពឹងផ្អែកលើមុខសញ្ញាសន្និធិ ហើយចាប់ស្មានទំនាក់ទំនងចំណោមប្រជាពលក្នុងប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី ។

៧.៣ គ្រោងការណ៍ និង វិធានការគ្រប់គ្រង

៧.៣.១ ដើម្បីឱ្យមានប្រសិទ្ធិភាពក្នុងការគ្រប់គ្រងជលផលគួរតែមានទំនាក់ទំនងជាមួយផ្នែកនៃសន្និធិទាំងមូលដែលគ្របដណ្តប់លើតំបន់របស់អង្គភាពនៃរបាយ និង យកចិត្តទុកដាក់ដល់វិធានការគ្រប់គ្រងដែលបានរៀបចំ និង អនុម័តិកន្លងមក ហើយអនុវត្តនៅក្នុងតំបន់ដូចគ្នា គ្រប់សន្និធិដែលបានដកហូតការឯកភាពជីវសាស្ត្រ និង លក្ខណៈជីវសាស្ត្ររបស់សន្និធិផ្សេងទៀត។ ទន្និករណីវិទ្យាសាស្ត្រល្អបំផុតដែលមានស្រាប់អាចរកបានគួរតែត្រូវបានប្រើប្រាស់សំរាប់កំណត់តំលាតតំបន់នៃរបាយរបស់ធនធាន និង តាមរយៈតំបន់ដែលវាផ្លាស់ទីក្នុងរយៈពេលនៃវដ្តជីវិតរបស់វា ។

៧.៣.២ ដើម្បីអភិរក្ស និងគ្រប់គ្រងសន្និធិត្រីឆ្លងកាត់ព្រំប្រទល់សន្និធិត្រីច្រកតាវសន្និធិត្រីដែលធ្វើចរាចរឆ្ងាយ និង សន្និធិត្រីសមុទ្រក្រៅនៅក្នុងចន្លោះវិធានការអភិរក្ស និងការគ្រប់គ្រងដែលបានរៀបចំឡើងសំរាប់សន្និធិទាំងនោះដោយគោរពទៅតាមសមត្ថកិច្ចរបស់បណ្តាប្រទេសពាក់ព័ន្ធ ឬ ទីណាដែលសមរម្យតាមរយៈស្ថាប័ន និង ការរៀបចំគ្រប់គ្រងជលផលថ្នាក់អនុតំបន់ និង តំបន់គួរតែបានស្រុះស្រួលគ្នា។ ការសម្រុះសម្រួលគួរតែសំរេចបានជោគជ័យក្នុងឥរិយាបថមួយរលូនជាមួយសិទ្ធិ សមត្ថភាព និង ផលប្រយោជន៍របស់បណ្តាប្រទេសដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធ ។

៧.៣.៣ គោលបំណងគ្រប់គ្រងយូរអង្វែងគួរតែត្រូវបានបកប្រែពន្យល់នៅក្នុងសកម្មភាពគ្រប់គ្រង រៀបចំ ដូចជា ការធ្វើផែនការគ្រប់គ្រងជលផល ឬ គ្រោងការណ៍គ្រប់គ្រងផ្សេងទៀត ។

៧.៣.៤ បណ្តាប្រទេស និង អនុតំបន់ ឬ ស្ថាប័ន និង ការរៀបចំគ្រប់គ្រងជលផលតំបន់នានាគួរតែផ្តត់ផ្តង់និងជំរុញកិច្ចសហប្រតិបត្តការអន្តរជាតិ និងសម្របសម្រួលគ្រប់ការងារ

ទាំងអស់ដែលទាក់ទងទៅនឹងជលផល រួមទាំងការប្រមូល និង ផ្លាស់ប្តូរព័ត៌មាន ការងារស្រាវជ្រាវ ការគ្រប់គ្រង និង ការអភិវឌ្ឍ ។

៧.៣.៥ បណ្តាប្រទេសកំពុងស្វែងរកការធ្វើសកម្មភាពណាមួយតាមរយៈស្ថាប័នមិនមែនជលផលដែលមានឥទ្ធិពលទៅលើវិធានការអភិរក្ស និង ការគ្រប់គ្រងជលផលដែលទទួលខុសត្រូវដោយសមត្ថកិច្ចអនុតំបន់ តំបន់ ឬការរៀបចំនានាគួរតែពិភាក្សាទៅពេលក្រោយដោយស៊ុជំរៅជលវិសាលភាពដែលអាចប្រតិបត្តិបាន និង យកមកសិក្សាលំអិតឡើងវិញ ។

៧.៤ ការប្រមូលទិន្នន័យ និង ដំបូន្មានគ្រប់គ្រង

៧.៤.១ នៅពេលដែលយកចិត្តទុកដាក់លើការអនុម័តវិធានការអភិរក្ស និង ការគ្រប់គ្រងទឡ្ហីករណ៍វិទ្យាសាស្ត្រល្អបំផុតដែលមានស្រាប់អាចរកបានគួរតែចាប់អារម្មណ៍ ដើម្បីវាយតំលៃស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់ធនធានជលផល និងឥទ្ធិពលដែលអាចកើតមានពីសំណើវិធានការស្តីពីធនធាន ។

៧.៤.២ ការស្រាវជ្រាវដើម្បីគាំទ្រដល់ការអភិរក្ស និង ការគ្រប់គ្រងវិស័យជលផលគួរតែត្រូវបានជំរុញរួមបញ្ចូលទាំងការងារស្រាវជ្រាវលើធនធាន និង ឥទ្ធិពលរបស់បរិយាកាសកត្តាបរិស្ថាន និង សេដ្ឋកិច្ចសង្គម។ លទ្ធផលនៃការពិសោធន៍ ស្រាវជ្រាវទាំងនោះគួរតែត្រូវបានបែងចែក ផ្សព្វផ្សាយទៅដល់ភាគីដែលពាក់ព័ន្ធ ។

៧.៤.៣ ការសិក្សាគួរតែត្រូវបានជំរុញផ្តល់ឱ្យមានការយល់ពីតំលៃសារប្រយោជន៍ និង ឥទ្ធិពលនៃការជ្រើសរើស រៀបចំការគ្រប់គ្រងជំនួសដើម្បីធ្វើសនិទានកម្ម ការធ្វើនេសាទជាពិសេសការជ្រើសរើសដែលពាក់ព័ន្ធដល់ការធ្វើអាជីវកម្មលើសហួសពីសមត្ថភាព និង លើសហួសពីកំរិតថាមពលនេសាទ ។

៧.៤.៤ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាប្រមូល រក្សា បំពេញ និង ស្ថិតិស្តីពីការប្រមូលផល និង ថាមពលនេសាទឱ្យបានទៀងទាត់ពេលវេលាដោយអនុលោម និង អនុវត្តទៅតាមបទដ្ឋានអន្តរជាតិ ហើយបរិយាយលំអិតក្នុងការវិភាគស្ថិតិ ។ បណ្តាទិន្នន័យគួរតែត្រូវបានធ្វើឱ្យទាន់សម័យជាប្រចាំ ហើយកែលំអតាមរយៈប្រព័ន្ធដែលសមស្រប ។ បណ្តាប្រទេសគួរតែ

ប្រមូល និង បែងចែកទិន្នន័យទាំងអស់ក្នុងរបៀបរហ័សទាន់ពេលវេលាទៀងទាត់ និងប្រកបដោយសង្គតិភាព ហើយស្របតាមវិធានការរក្សាការសម្ងាត់ចាំបាច់ ដែលអាចអនុវត្តបាន ។

៧.៤.៥ ដើម្បីធានាចីរភាពគ្រប់គ្រងវិស័យជលផល ហើយដើម្បីទទួលបានជោគជ័យនៃគោលបំណងសេដ្ឋកិច្ច និង សង្គម កត្តាចំណេះដឹងសង្គម សេដ្ឋកិច្ច និង ស្ថាប័នគួរតែត្រូវបានអភិវឌ្ឍតាមរយៈការប្រមូលព័ត៌មាន ការវិភាគ និង ការស្រាវជ្រាវ ។

៧.៤.៦ បណ្តាប្រទេសគួរតែប្រមែប្រមូលទិន្នន័យវិស័យជលផលពាក់ព័ន្ធ និង ទិន្នន័យវិទ្យាសាស្ត្រពាក់ព័ន្ធនឹងទិន្នន័យសន្និធិត្រីដែលគ្រប់គ្រងដោយស្ថាប័ន និង ការរៀបចំគ្រប់គ្រងជលផលថ្នាក់អនុតំបន់ ឬ តំបន់ក្នុងទំរង់មួយឯកភាពជាលក្ខណៈអន្តរជាតិ ហើយផ្តល់ឱកាសឱ្យស្ថាប័នរៀបចំឱ្យបានទាន់ពេលវេលា ។ ក្នុងករណីធនធានកើតឡើងនៅក្នុងយុត្តាធិការដែលគ្រប់គ្រងដោយប្រទេសច្រើនជាងមួយ ហើយដែលនៅទីនោះគ្មានស្ថាប័ន ឬ ការរៀបចំណាមួយ បណ្តាប្រទេសពាក់ព័ន្ធគួរតែឯកភាពគ្នាស្តីពីយន្តការសំរាប់សហការក្នុងការប្រមូល និង ផ្លាស់ប្តូរទិន្នន័យទាំងនោះ ។

៧.៤.៧ បណ្តាស្ថាប័ន និង ការរៀបចំគ្រប់គ្រងជលផលថ្នាក់អនុតំបន់ ឬ តំបន់គួរតែប្រមែប្រមូលទិន្នន័យនិងរៀបចំឱ្យហើយស្រេចក្នុងរបៀបមួយរលូនជាមួយនឹងសំណូមពរសំងាត់ចាំបាច់ដែលអនុវត្តបានទៅតាមពេលវេលាមួយទៀងទាត់ និង នៅក្នុងទំរង់មួយឯកភាពពីគ្រប់សមាជិករបស់ស្ថាប័ន និងបណ្តាភាគីដែលចាប់អារម្មណ៍ដោយផ្អែកលើវិធានការដែលបានអនុម័ត ។

៧.៥ របៀបប្រុងប្រយ័ត្នការពារទុកជាមុន

៧.៥.១ បណ្តាប្រទេសគួរតែអនុវត្តឱ្យបានទូលំទូលាយនូវរបៀបប្រុងប្រយ័ត្នការពារទុកជាមុនសំរាប់ការអភិរក្ស ការគ្រប់គ្រង និង ការធ្វើអាជីវកម្មធនធានវារីជាតិ ដើម្បីការពារវា ហើយបង្ការបរិស្ថានវារីជាតិ ។ អវត្តមាននៃព័ត៌មានវិទ្យាសាស្ត្រគ្រប់គ្រាន់មិនគួរត្រូវបានប្រើប្រាស់ជាមូលហេតុសំរាប់អូសបន្លាយឬ ធ្វើឱ្យបរាជ័យក្នុងវិធានការអភិរក្ស និង ការគ្រប់គ្រង ។

៧.៥.២ នៅក្នុងការអនុវត្តរបៀបប្រុងប្រយ័ត្នការពារទុកជាមុន បណ្តាប្រទេសគួរតែយកចិត្តទុកដាក់ដល់ការពាក់ព័ន្ធដោយចៃដន្យទៅដល់ទំហំ និង ផលិតភាពរបស់សន្និធិចំណុចបង្អែក លក្ខខណ្ឌសន្និធិដែលទាក់ទងទៅនឹងបណ្តាចំណុចបង្អែក គ្រិត និង រចាយនៃការងាប់ដោយការធ្វើអាជីវកម្មនេសាទ និង ឥទ្ធិពលរបស់សកម្មភាពនេសាទរាប់បញ្ចូលទាំងការទាត់ចោលនូវពូជដែលមិនមែនជាមុខសញ្ញា និង ពូជជិតស្និទ្ធ ឬ ពូជឯករាជ្យព្រមទាំងលក្ខខណ្ឌបរិស្ថាន និង សេដ្ឋកិច្ចសង្គមនានា ។

៧.៥.៣ បណ្តាស្ថាប័ន និង ការរៀបចំគ្រប់គ្រងជលផលរបស់ប្រទេស អនុតំបន់ ឬ តំបន់គួរតែផ្អែកលើមូលដ្ឋានទទ្បីករណីវិទ្យាសាស្ត្រដែលល្អបំផុតមានស្រាប់អាចរកបានដើម្បីកំណត់:

ក) មុខសញ្ញាសន្និធិចំណុចបង្អែក នៅពេលជាមួយគ្នាត្រូវមានវិធានការ ប្រសិនបើគេធ្វើហួសលើសពីនេះ ។

ខ) ចំណុកបង្អែកសន្និធិលីមីតពិតប្រាកដ នៅពេលជាមួយគ្នាសកម្មភាពត្រូវបានចាត់វិធានការ ប្រសិនបើគេធ្វើហួសលើសពីនេះនៅពេលដែលចំណុចបង្អែកខិតជិតមកដល់ការវាស់វែងគួរតែត្រូវបានចាប់ផ្តើម ដើម្បីធានាថាវាមិនត្រូវបានធ្វើអាជីវកម្មលើសហួសកំណត់ ។

៧.៥.៤ ក្នុងករណីនៃជលផលដែលបានធ្វើ ឬ ដែលមិនទាន់ធ្វើអាជីវកម្ម បណ្តាប្រទេសគួរតែអនុម័តិវិធានការអភិរក្ស ហើយគ្រប់គ្រងដោយប្រុងប្រយ័ត្នដែលអាចធ្វើទៅបានកាន់តែរហ័សកាន់តែប្រសើរ រួមទាំងការលីមីតផលចាប់ និង លីមីតថាមពល ។ ការវាស់វែងទាំងឡាយគួរតែត្រូវបានរក្សាទុកជាធរមានរហូតដល់មានទិន្នន័យគ្រប់គ្រាន់អនុញ្ញាតឱ្យមានការវាយតំលៃកត្តាជះឥទ្ធិពលរបស់ជលផលទៅលើនិរន្តរភាពសន្និធិជលផលយូរអង្វែង ខណៈនោះវិធានការនៃការអភិរក្ស និង ការគ្រប់គ្រងដែលបានផ្អែកលើការវាយតំលៃជាន់ស្មានគួរតែត្រូវបានអនុវត្ត ។ វិធានការបន្ទាប់គួរតែអនុញ្ញាតឱ្យមានការអភិវឌ្ឍជលផលជាលំដាប់ ប្រសិនបើអាចធ្វើទៅបាន ។

៧.៥.៥ ប្រសិនបើព្រឹត្តិការណ៍ធម្មជាតិជះឥទ្ធិពលអាក្រក់ខ្លាំងទៅលើស្ថានភាពរស់នៅរបស់ធនធានវារិជាត បណ្តាប្រទេសគួរតែអនុម័តវិធានការអភិរក្សនិងគ្រប់គ្រងជាមូលដ្ឋានបន្ទាន់ ដើម្បីធានាថាសកម្មភាពធ្វើអាជីវកម្មនេសាទមិនធ្វើឱ្យកាន់តែធ្ងន់ឡើងដូចឥទ្ធិពលអាក្រក់ទាំងនោះ ។បណ្តាប្រទេសក៏គួរតែអនុម័តវិធានការមូលដ្ឋានបន្ទាន់នៅទីណាដែលវត្តមានសកម្មភាពនេសាទគំរាមកំហែងខ្លាំងដល់និរន្តរភាពធនធានជលផលទាំងនោះ ។ វិធានការដែលបានអនុវត្តលើមូលដ្ឋានបន្ទាន់មួយគួរតែមានលក្ខណៈបណ្តោះអាសន្នហើយត្រូវផ្អែកលើទិន្នន័យទឡ្ហីករណ៍វិទ្យាសាស្ត្រល្អបំផុតដែលមានស្រាប់អាចរកបាន ។

៧.៦ វិធានការគ្រប់គ្រង

៧.៦.១ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាថាកំរិតនៃការធ្វើអាជីវកម្មនេសាទដែលបានអនុញ្ញាតប្រហាក់ប្រហែលនឹងធនធានជលផលរបស់ប្រទេស ។

៧.៦.២ បណ្តាប្រទេសគួរតែទទួលយកវិធានការ ដើម្បីធានាថាគ្មាននាវានេសាទត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យនេសាទទេលើកលែងតែមានការផ្ទេរសិទ្ធិក្នុងរបៀបថមួយស្របជាមួយនឹងច្បាប់អន្តរជាតិ ចំពោះសមុទ្រក្រៅ ឬ បញ្ជាក់បន្ថែមជាមួយច្បាប់ប្រទេសដែលស្ថិតនៅក្នុងតំបន់នៃយុត្តាធិការជាតិ ។

៧.៦.៣ នៅទីណាដែលកាប៉ាស៊ីតេធ្វើអាជីវកម្មនេសាទលើសហួសប្រមាណកើតឡើងយន្តការមួយគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើង ដើម្បីកាត់បន្ថយការប្រើប្រាស់ឱ្យដល់កំរិតប្រហាក់ប្រហែលនឹងកាប៉ាស៊ីតេនិរន្តរភាពរបស់ធនធានជលផល ដូចជា ដើម្បីធានាថាអ្នកនេសាទប្រតិបត្តិក្រោមលក្ខខណ្ឌសេដ្ឋកិច្ចដែលលើកកំពើងភាពទទួលខុសត្រូវជលផល ។ បណ្តាយន្តការគួរតែរាប់បញ្ចូលទាំងការត្រួតពិនិត្យកាប៉ាស៊ីតេរបស់ហ្វូងនាវានេសាទ ។

៧.៦.៤ ការផលិតគ្រប់ឧបករណ៍នេសាទ វិធីសាស្ត្រ និង ការងារប្រតិបត្តិនានាគួរតែត្រូវបានត្រួតពិនិត្យហើយមានវិធានការ ដើម្បីធានាថាឧបករណ៍នេសាទ វិធីសាស្ត្រ និង ការប្រតិបត្តិដែលមិនស្របជាមួយនឹងការនេសាទដែលប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវបានកាត់បន្ថយបន្តិចម្តងៗ ហើយត្រូវបានជំនួសវិញដោយជំរើសឧបករណ៍ដែលអាចទទួលយកបាន ។

ដំណើរការនេះត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ ជាពិសេសគួរតែត្រូវបានផ្តោតទៅលើឥទ្ធិពលនៃវិធានការទាំងឡាយស្តីពីសហគមន៍នេសាទរាប់បញ្ចូលទាំងលទ្ធភាពបំផ្លាញធនធានរបស់វាផង ។

៧.៦.៥ បណ្តាប្រទេស ស្ថាប័ន និង ការរៀបចំគ្រប់គ្រងផលផលគួរតែធ្វើឱ្យមានរបៀបរៀបរយ ការធ្វើអាជីវកម្មនេសាទក្នុងរបៀបមួយដែលជៀសវាងទំនាស់ដ៏មានគ្រោះថ្នាក់រវាងប្រជានេសាទដែលប្រើប្រាស់នាវានេសាទ ឧបករណ៍នេសាទ និង វិធីសាស្ត្រនេសាទផ្សេងគ្នា ។

៧.៦.៦ នៅពេលណាដែលសម្រេចចិត្តស្តីពីការប្រើប្រាស់ អភិរក្ស និង គ្រប់គ្រងធនធានជលផល ការកំណត់ពេលគួរតែផ្តល់ឱ្យសមស្របដោយផ្អែកលើច្បាប់ និងបទបញ្ជារបស់ប្រទេស ចំពោះការប្រតិបត្តិ ប្រពៃណី ទំនៀមទំលាប់ តម្រូវការ និង សារប្រយោជន៍របស់ប្រជាជនក្នុងស្រុក និង សហគមន៍នេសាទដែលពឹងផ្អែកទាំងស្រុងលើធនធានជលផលសម្រាប់ជីវភាពរស់នៅរបស់គាត់ ។

៧.៦.៧ ក្នុងពេលវាយតំលៃជ្រើសរើសវិធានការអភិរក្ស និង គ្រប់គ្រងតំលៃប្រសិទ្ធិភាព និង ឥទ្ធិពលសង្គមរបស់វាគួរតែត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់ ។

៧.៦.៨ ប្រសិទ្ធិភាពនៃវិធានការអភិរក្ស និង គ្រប់គ្រង ហើយអន្តរអំពើដែលអាចកើតមានគួរតែត្រូវបានទុកសិក្សាបន្តឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ។ បណ្តាវិធានការគួរតែត្រូវបានកែសំរួល ឬ លប់ចោលពេលមានពត៌មានថ្មីសមស្រប ។

៧.៦.៩ បណ្តាប្រទេសគួរតែចាត់វិធានការសមស្របដើម្បីកាត់បន្ថយកាកសំណល់ការជ្រើសចោល ផលចាប់ដែលចាប់បានដោយខ្ទាចឧបករណ៍នេសាទ ឬ ឧបករណ៍នេសាទដែលបោះបង់ចោលផលចាប់មិនមែនមុខសញ្ញាទាំងពូជត្រី និងមិនមែនត្រីឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានពីពូជជិតស្និទ្ធ ឬ ពឹងផ្អែក ជាពិសេស ពូជដែលកំពុងរងគ្រោះថ្នាក់ ។ នៅទីណាដែលអាចប្រព្រឹត្តទៅបានបណ្តាវិធានការអាចរាប់បញ្ចូលទាំងវិធានការបច្ចេកទេសពាក់ព័ន្ធដល់ទំហំត្រី ក្រឡាមង សំណាញ់ ឬ ឧបករណ៍ ការទាត់ចោល រដូវបិទនេសាទ និង សង្កាត់ និង តំបន់ដែលរក្សាសំរាប់ឧបករណ៍ ជំរើស ជាពិសេសចំពោះការនេសាទជាលក្ខណៈសិប្បកម្ម ។

បណ្តាវិធានការគួរតែត្រូវបានអនុវត្ត ដើម្បីការពារត្រីពេញវ័យ និង ត្រីមេពូជ ។ បណ្តាស្ថាប័ន និង ការរៀបចំគ្រប់គ្រងផលផលថ្នាក់អនុតំបន់ ឬ តំបន់ បើអាចធ្វើទៅបានគួរតែលើកទឹកចិត្ត បង្កើនវិសាលភាពអនុវត្តការអភិវឌ្ឍ និង ការប្រើប្រាស់របស់ជំរើស សុវត្ថិភាព បរិស្ថាន តំលៃ ប្រសិទ្ធិភាព ឧបករណ៍ និង បច្ចេកទេសនេសាទ ។

៧.៦.១០ បណ្តាស្ថាប័ន និង ការរៀបចំគ្រប់គ្រងផលផលអនុតំបន់ ឬ តំបន់ក្នុង ក្របខ័ណ្ឌនៃសមត្ថភាពរៀង១ខ្លួនគួរតែមានវិធានការណែនាំស្តារឡើងវិញនូវធនធានដែលបាន បំផ្លិចបំផ្លាញ និង ធនធានដែលកំពុងរងគ្រោះថ្នាក់ ដើម្បីរក្សានិរន្តរភាពសន្និធិទាំងនោះ ។ គេគួរតែធ្វើឱ្យអស់ពីលទ្ធភាពដើម្បីធានាថាធនធាន និងទីជំរកសំខាន់ចំពោះសុខុមាលភាពរបស់ ធនធានទាំងនោះដែលបានរងឥទ្ធិពលដោយការធ្វើអាជីវកម្ម ឬ សកម្មភាពមនុស្សផ្សេងទៀត ត្រូវបានកែលំអឡើងវិញ ។

៧.៧ ការអនុវត្ត

៧.៧.១ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាថាប្រសិទ្ធិភាពច្បាប់ និង គ្រោងការណ៍រដ្ឋបាល នៅតាមមូលដ្ឋាន និង ថ្នាក់ជាតិត្រូវបានស្ថាបនាឡើងសំរាប់ការអភិរក្ស និង ការគ្រប់គ្រងធន ធានផលផល ប្រសិនជាអាចធ្វើទៅបាន ។

៧.៧.២ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាថាច្បាប់ និងបទបញ្ញាផ្សេង១ដែលផ្តល់សច្ចាប័ន អាចអនុវត្តបាន ដោយគោរពទៅតាមកំរិតនៃការប្រព្រឹត្តល្មើសដែលមានប្រសិទ្ធិភាពខ្ពស់គិត ទាំងសច្ចាប័នដែលបានអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើការបដិសេធ ដកចេញ ឬ ផ្អាកជាបណ្តោះអាសន្ន ចំពោះអាជ្ញាបណ្ណនេសាទណាដែលមិនព្រមធ្វើតាមវិធានការអភិរក្ស និង គ្រប់គ្រងដែលកំពុង មានសុពលភាព ។

៧.៧.៣ បណ្តាប្រទេសដោយមានការបញ្ជាក់ពីច្បាប់របស់ខ្លួនគួរតែអនុវត្តឱ្យមាន ប្រសិទ្ធិភាពក្នុងការគ្រប់គ្រង ត្រួតពិនិត្យ ឈ្លបមើល និង វិធានការនៃការបង្ខំឱ្យអនុវត្តច្បាប់ រួមមាន កម្មវិធីអង្កេត ផែនការធ្វើអធិការកិច្ច និង ប្រព័ន្ធត្រួតពិនិត្យនាវានេសាទ ។ បណ្តា វិធានការទាំងអស់គួរតែត្រូវបានជំរុញអនុវត្តដោយបណ្តាស្ថាប័ន និង ការរៀបចំគ្រប់គ្រងផល

ផលអនុតំបន់ ឬ តំបន់ដោយអនុលោមទៅតាមវិធានការដែលបានឯកភាពពីបណ្ដាស្ថាប័ន និង ការរៀបចំទាំងនោះ ។

៧.៧.៤ បណ្ដាស្ថាប័ន និង ការរៀបចំគ្រប់គ្រងផលផលអនុតំបន់ ឬ តំបន់គួរតែយល់ព្រមលើមធ្យោបាយដែលសកម្មភាពរបស់បណ្ដាស្ថាប័ន និងការរៀបចំនានា និងផ្ដល់ថវិកាចងចាំថាផលប្រយោជន៍និងសមត្ថភាពពាក់ព័ន្ធដែលផ្ដល់ដោយវិស័យផលផលខុសគ្នានៅក្នុងបណ្ដាប្រទេស ដើម្បីផ្ដល់ថវិកា និង វិភាគទានផ្សេងៗ ប្រសិនជាអាចធ្វើទៅបាន ។ នៅទីណាដែលអាចសមល្មម និង នៅពេលណាដែលអាចធ្វើទៅបានបណ្ដាស្ថាប័នហើយការរៀបចំនានាគួរតែធ្វើដើម្បីឱ្យបានមកវិញនូវតំលៃនៃការអភិរក្ស ការគ្រប់គ្រង និង ការស្រាវជ្រាវ ។

៧.៧.៥ បណ្ដាប្រទេសដែលជាសមាជិករបស់ឬអ្នកចូលរួមក្នុងស្ថាប័ននិងការរៀបចំគ្រប់គ្រងផលផលនានា នៅក្នុងអនុតំបន់ ឬ តំបន់គួរតែអនុវត្តវិធានការឯកភាពជាលក្ខណៈអន្តរជាតិដែលបានអនុម័តិក្នុងគ្រោងការណ៍របស់បណ្ដាស្ថាប័ន ឬការរៀបចំនានាហើយរលូនជាមួយច្បាប់អន្តរជាតិដើម្បីធ្វើការទប់ស្កាត់សកម្មភាពនាវានេសាទដែលដោតទង់ជាតិមិនមែនជាសមាជិកឬមិនបានចូលរួមដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងសកម្មភាពដែលធ្វើឱ្យអន្តរាយដល់គម្លាភាពប្រសិទ្ធិភាពនៃវិធានការអភិរក្ស និងគ្រប់គ្រងដែលបានបង្កើតឡើងដោយស្ថាប័ននិងការរៀបចំនានា ។

៧.៨ ស្ថាប័នថវិកា

៧.៨.១ ដោយគ្មានការលំអៀង និងប្រកាន់ពូជសាសន៍ចំពោះទំនាក់ទំនងកិច្ចព្រមព្រៀងអន្តរជាតិនានាបណ្ដាប្រទេសគួរតែលើកទឹកចិត្តធនាគារស្ថាប័នហិរញ្ញវត្ថុដោយមិនចាំបាច់ដាក់លក្ខខណ្ឌចំពោះកម្ចី ឬ ការបញ្ចាំនាវានេសាទ ឬ នាវាគាំទ្រដែលមានដោតទង់ជាតិក្នុងយុត្តាធិការមួយជាជាងប្រទេសដែលជាម្ចាស់ទទួលផលប្រយោជន៍ជាសំណូមពរចាំបាច់មួយគួរតែមានឥទ្ធិពលលើការកើនឡើងនូវកិរិតជីវភាពនៃការមិនយល់ព្រមធ្វើតាមវិធានការអភិរក្ស និង គ្រប់គ្រង ។

មាត្រា ៨ ការធ្វើអាជីវកម្មនេសាទ

៨.១ ករណីយកិច្ចរបស់បណ្ដាប្រទេស

៨.១.១ បណ្ដាប្រទេសគួរតែធានាថាមានតែការប្រតិបត្តិអាជីវកម្មនេសាទដែលបានអនុញ្ញាតប៉ុណ្ណោះដែលអាចធ្វើសកម្មភាពនៅក្នុងដែនទឹកយុត្តាធិការរបស់គេ ហើយការប្រតិបត្តិនេះប្រព្រឹត្តទៅក្នុងឥរិយាបថទទួលខុសត្រូវ ។

៨.១.២ បណ្ដាប្រទេសទាំងអស់គួរតែរក្សាទុកកំណត់ត្រាធ្វើឱ្យទាន់សម័យជាប្រចាំក្នុងចន្លោះពេលមួយលើអ្នកដែលបានផ្ដល់សិទ្ធិឱ្យធ្វើអាជីវកម្ម ។

៨.១.៣ បណ្ដាប្រទេសគួរតែថែទាំដោយអនុលោមទៅតាមបទដ្ឋានអន្តរជាតិ និង ការអនុវត្តទិន្នន័យ ស្ថិតិធ្វើឱ្យទាន់សម័យជាប្រចាំក្នុងចន្លោះពេលមួយលើគ្រប់ដំណើរការធ្វើអាជីវកម្មនេសាទដែលបានអនុញ្ញាត ។

៨.១.៤ បណ្ដាប្រទេសគួរតែអនុលោមទៅតាមច្បាប់អន្តរជាតិ និង គ្រោងការណ៍របស់ស្ថាប័ន និង ការរៀបចំគ្រប់គ្រងផលផលអនុតំបន់ឬតំបន់សហការគ្នា ដើម្បីបង្កើតប្រព័ន្ធសំរាប់ការគ្រប់គ្រង ត្រួតពិនិត្យ ឃ្លាំមើលនិងបង្ខំឱ្យអនុវត្តតាមវិធានការដែលអាចអនុវត្តបានដោយគោរពទៅតាមដំណើរការធ្វើអាជីវកម្មនេសាទ និង សកម្មភាពពាក់ព័ន្ធក្នុងទឹកដែលនៅក្រៅយុត្តាធិការរបស់ជាតិ ។

៨.១.៥ បណ្ដាប្រទេសគួរតែធានានូវបទដ្ឋានសុខភាព និង សុវត្ថិភាពដែលបានអនុម័តិសំរាប់អ្នកធ្វើការគ្រប់រូបក្នុងដំណើរការអាជីវកម្ម ។ បទដ្ឋានទាំងនោះមិនត្រូវទាបជាងសំណូមពរអប្បបរមារបស់លក្ខខណ្ឌការងារ និង សេវាកម្ម កិច្ចសន្យាអន្តរជាតិដែលពាក់ព័ន្ធ ។

៨.១.៦ បណ្ដាប្រទេសគួរតែរៀបចំរៀង១ខ្លួន ជាមួយគ្នាជាមួយបណ្ដាប្រទេស ឬ ជាមួយនឹងស្ថាប័នអន្តរជាតិសមស្រប ដើម្បីធ្វើសមាហរណកម្មទៅក្នុងការស្រាវជ្រាវដែលនៅជិតសមុទ្រ និង ប្រព័ន្ធសង្គ្រោះបន្ទាន់ ។

៨.១.៧ បណ្តាប្រទេសគួរតែលើកទឹកចិត្តតាមរយៈការអប់រំ និង កម្មវិធីបំពាក់បំប៉នចំណេះដឹង ទេពកោសល្យ និង បង្កើនគុណភាពវិជ្ជាជីវៈរបស់ប្រជានេសាទនៅទី ណាដែលអាចធ្វើទៅបាន ។ បណ្តាកម្មវិធីគួរតែត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់ឯកភាពទៅនឹងសេចក្តីណែនាំ និង បទដ្ឋានអន្តរជាតិ ។

៨.១.៨ បណ្តាប្រទេសគួរតែរក្សាកំណត់ត្រារបស់ប្រជានេសាទដែលផ្ទុកព័ត៌មានស្តីពីគុណភាព និង សេវាកម្មរបស់ពួកគេ នៅពេលណាដែលសមស្រប ហើយអាចធ្វើទៅបានរាប់បញ្ចូលទាំងវិញ្ញាបនបត្របញ្ជាក់សមត្ថភាពដោយអនុលោមទៅតាមច្បាប់នានារបស់ប្រទេស ។

៨.១.៩ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាឱ្យអនុវត្តទៅបានដោយគោរពដល់អ្នកជំនាញ និង មន្ត្រីផ្សេងទៀតទទួលបន្ទុក ចំពោះអ្នកប្រព្រឹត្តខុសពាក់ព័ន្ធទៅនឹងដំណើរការរបស់នាវានេសាទគួរតែរាប់បញ្ចូលទាំងឧបករណ៍សំភារៈផ្សេងទៀតដែលអាចអនុញ្ញាត បដិសេធ ដកហូត ឬ បញ្ឈប់ជាបណ្តោះអាសន្ននូវសិទ្ធិបំរើដូចជា អ្នកជំនាញ ឬ មន្ត្រីរបស់នាវានេសាទ ។

៨.១.១០ បណ្តាប្រទេសដោយមានជំនួយពីស្ថាប័នអន្តរជាតិពាក់ព័ន្ធការប្រឹងប្រែងដើម្បីធានាតាមរយៈការអប់រំ និង ការបំពាក់បំប៉នដល់អ្នកទាំងឡាយណាជាប់ពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងដំណើរការធ្វើអាជីវកម្មត្រូវតែផ្តល់ព័ត៌មានសំខាន់បំផុតរបស់ក្រមប្រតិបត្តិនេះ ព្រមជាមួយនិងកថាខណ្ឌពាក់ព័ន្ធនឹងអនុសញ្ញាអន្តរជាតិនានា និង បរិស្ថានដែលអាចអនុវត្តបាន និង បទដ្ឋានផ្សេងទៀតដែលជាមូលដ្ឋានធានាដល់ដំណើរការអាជីវកម្មនេសាទ ។

៨.២ ករណីយកិច្ចប្រទេសជាម្ចាស់ទង់ជាតិ

៨.២.១ បណ្តាប្រទេសជាម្ចាស់ទង់ជាតិគួរតែថែរក្សាកំណត់ត្រារបស់នាវានេសាទដែលមានសិទ្ធិដោតទង់ជាតិរបស់គេ ហើយការផ្ទេរសិទ្ធិឱ្យប្រើប្រាស់សំរាប់ធ្វើនេសាទគួរចង្អុលបង្ហាញកំណត់ហេតុលំអិតរបស់ម្ចាស់ និង ការផ្ទេរសិទ្ធិឱ្យធ្វើនេសាទនាវាទាំងនោះ ។

៨.២.២ ប្រទេសជាម្ចាស់ទង់ជាតិគួរតែធានាថា គ្មាននាវានេសាទណាមានសិទ្ធិដោតទង់ជាតិរបស់គេនេសាទនៅក្នុងសមុទ្រក្រៅ ឬ ក្នុងដែនទឹកដែលស្ថិតក្រោមយុត្តាធិការរបស់ប្រទេសផ្សេងទៀតលើកលែងតែនាវាទាំងនោះធ្លាប់បានអនុញ្ញាតដោយមានវិញ្ញាបនបត្រ

ចុះបញ្ជីហើយធ្លាប់បានផ្ទេរសិទ្ធិឱ្យធ្វើនេសាទដោយអាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ច ។ បណ្តានាវានេសាទគួរតែយកភ្ជាប់ជាមួយនឹងនាវានូវវិញ្ញាបនបត្រចុះបញ្ជី និង ការផ្ទេរសិទ្ធិឱ្យធ្វើនេសាទ ។

៨.២.៣ នាវានេសាទដែលបានផ្ទេរសិទ្ធិឱ្យធ្វើនេសាទនៅក្នុងសមុទ្រក្រៅឬក្នុងដែនទឹកយុត្តាធិការរបស់ប្រទេសជាម្ចាស់ជាងទង់ជាតិដែលបង្ហូតលើនាវាគួរតែត្រូវបានអនុលោមទៅតាមឯកសណ្ឋាន និង ទទួលស្គាល់ពីប្រព័ន្ធនាវាអន្តរជាតិ ដូចជាបទដ្ឋានបច្ចេកទេស និង សេចក្តីណែនាំរបស់ FAO សំរាប់អនុវត្ត និង កត់សំគាល់នាវាអាជីវកម្ម ។

៨.២.៤ ឧបករណ៍នេសាទគួរតែត្រូវបានអនុវត្តដោយអនុលោមទៅតាមនិតិប្បញ្ញត្តិជាតិដើម្បីអាចធ្វើអត្តសញ្ញាណម្ចាស់របស់ឧបករណ៍ ។បទដ្ឋានផលិតឧបករណ៍នេសាទគួរតែយកចិត្តទុកដាក់ពីឯកសណ្ឋានហើយទទួលស្គាល់ពីប្រព័ន្ធផលិតឧបករណ៍អន្តរជាតិ ។

៨.២.៥ បណ្តាប្រទេសជាម្ចាស់ទង់ជាតិគួរតែធានាធ្វើតាមអនុសាសន៍សុវត្ថិភាពសមស្របសំរាប់នាវានេសាទ ហើយប្រជានេសាទអនុលោមទៅតាមអនុសញ្ញាអន្តរជាតិ ការអនុវត្តក្រមប្រតិបត្តិដែលបានឯកភាពដោយអន្តរជាតិ និង សេចក្តីណែនាំដោយស្ម័គ្រចិត្ត ។ បណ្តាប្រទេសគួរតែអនុម័តសំណូមពរសុវត្ថិភាពសមស្របសំរាប់នាវាតូចៗដែលមិនបានគ្របដណ្តប់ដោយអនុសញ្ញា ក្រមប្រតិបត្តិ ឬ សេចក្តីណែនាំស្ម័គ្រចិត្តផ្សេងៗ ។

៨.២.៦ បណ្តាប្រទេសដែលមិនមែនជាផ្នែកនៃកិច្ចព្រមព្រៀងក្នុងការជំរុញការអនុវត្តតាមវិធានការអភិរក្ស និង គ្រប់គ្រងអន្តរជាតិដោយនាវានេសាទនៅក្នុងសមុទ្រក្រៅគួរតែត្រូវបានលើកទឹកចិត្ត ដើម្បីឱ្យទទួលកិច្ចព្រមព្រៀង ហើយអនុម័តច្បាប់និងបទបញ្ជាផ្សេងៗឱ្យស្របជាមួយនឹងកថាខណ្ឌនានាដែលមានក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀង ។

៨.២.៧ ប្រទេសជាម្ចាស់ទង់ជាតិគួរតែចាត់វិធានការបង្ខំឱ្យអនុវត្តតាមដោយគោរពដល់សិទ្ធិនាវានេសាទក្នុងការដោតទង់ជាតិរបស់គេដែលបានរកឃើញថាបានប្រព្រឹត្តិបទល្មើសលើវិធានការអភិរក្ស និង ការគ្រប់គ្រង រាប់បញ្ចូលទាំងការធ្វើខុសពីបណ្តាវិធានការបទល្មើសខុសឆ្គងនៅក្នុងបទបញ្ញត្តិជាតិ ។ សច្ចាប័នសំរាប់អនុវត្តបានដោយគោរពទៅលើការរំលោភបំពាននានាគួរតែមានប្រសិទ្ធិភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការត្រៀមអនុវត្ត និង បន្ថយការរំលោភបំពាន

នានានៅទីណាដែលមានកើតឡើង ហើយគួរតែដកហូតអ្នកដែលទទួលផលប្រយោជន៍ប្រមាថមើលងាយដល់សកម្មភាពល្មើសច្បាប់របស់ពួកគេ ។បណ្តាសន្ធាប័នអាចសំរាប់ការរំលោភបំពានខ្លាំងក្លានានា រួមមានការផ្តល់នានាសំរាប់ការបដិសេធ ដកហូត ឬ បញ្ឈប់បណ្តោះអាសន្ននៃការប្រគល់សិទ្ធិឱ្យធ្វើនេសាទ ។

៨.២.៨ ប្រទេសជាម្ចាស់ទង់ជាតិគួរតែជំរុញឱ្យម្ចាស់ និង អ្នកជួលនាវានេសាទចូលទៅបង់ការធានារ៉ាប់រង ។ ម្ចាស់ឬអ្នកជួលនាវានេសាទគួរតែមានការធានារ៉ាប់រងគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការពារកម្មករនៅលើនាវានេសាទ និង ផលប្រយោជន៍របស់គេដើម្បីកំណត់ការបាត់បង់របស់អ្នកទីបី ឬ ដើម្បីការពារផលប្រយោជន៍របស់ពួកគេ ។

៨.២.៩ ប្រទេសម្ចាស់ទង់ជាតិគួរធានាថាសមាជិកទាំងអស់មានសិទ្ធិធ្វើមាតុភូមិនិវត្តន៍ ផ្អែកលើគោលការណ៍ដែលបានដាក់ចេញដោយសន្និសីទការធ្វើមាតុភូមិនិវត្តន៍របស់អ្នកដើរកប៉ាល់ (ដែលបានកែលំអ ១៩៨៧(N0. 166) ។

៨.២.១០ នៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍គ្រោះថ្នាក់ចៃដន្យដល់នាវានេសាទមួយ ឬនរណាម្នាក់ដែលនៅលើនាវានេសាទមួយប្រទេសដែលជាម្ចាស់ទង់ជាតិដោតលើនាវានេសាទពាក់ព័ន្ធគួរតែព័ត៌មានលំអិតនៃគ្រោះថ្នាក់នោះដល់ប្រទេសណាដែលជនជាតិបរទេសនៅលើនាវានេសាទចូលរួមក្នុងគ្រោះថ្នាក់នោះ ។ ព័ត៌មានទាំងអស់គួរតែទាក់ទងផងដែរចំពោះស្ថាប័ននាវានេសាទសមុទ្រអន្តរជាតិនៅទីណាដែលអាចធ្វើទៅបាន ។

៨.៣ ករណីយកិច្ចរបស់ប្រទេសម្ចាស់កំពង់ផែ

៨.៣.១ កំពង់ផែរបស់បណ្តាប្រទេសគួរតែមានវិធានការរៀបចំបង្កើតនៅក្នុងបទបញ្ញត្តិរបស់ប្រទេសខ្លួនដោយយោងទៅនឹងច្បាប់អន្តរជាតិរាប់បញ្ចូលទាំងកិច្ចព្រមព្រៀង ឬអន្តរជាតិដែលអាចអនុវត្តបាន ដើម្បីសម្រេចនូវបណ្តាវិធានការចាំបាច់ហើយដើម្បីជួយដល់បណ្តាប្រទេសឱ្យសម្រេចបានជោគជ័យនូវគោលបំណងរបស់ក្រមប្រតិបត្តិនេះហើយគួរតែផ្សព្វផ្សាយឱ្យបានទូលំទូលាយនូវបទបញ្ជា និង វិធានការលំអិតដែលគេបានបង្កើតឡើងដល់ប្រទេសផ្សេងទៀតដើម្បីគោលបំណងនេះ ។នៅពេលចាត់វិធានការប្រទេសម្ចាស់កំពង់ផែមិនគួរប្រកាន់

វែកញែកក្នុងទំរង់ ឬ ការពិតប្រឆាំងនឹងនាវារបស់ប្រទេសទាំងនោះទេ ។

៨.៣.២ ប្រទេសម្ចាស់កំពង់ផែគួរតែផ្តល់ជំនួយដល់ប្រទេសម្ចាស់ទង់ជាតិឱ្យបានសមស្របដោយយោងទៅតាមច្បាប់ជាតិនៃប្រទេសម្ចាស់កំពង់ផែ និង ច្បាប់អន្តរជាតិនៅពេលណាដែលមាននាវានេសាទស្ម័គ្រចិត្តនៅក្នុងកំពង់ផែ ឬ នៅក្នុងព្រំដែនខាងក្រៅរបស់ម្ចាស់កំពង់ផែ ហើយប្រទេសជាម្ចាស់ទង់ជាតិរបស់នាវាស្នើសុំកំពង់ផែម្ចាស់ផ្ទះឱ្យជួយដោយមិនគោរពទៅតាមវិធានការអភិរក្ស និង គ្រប់គ្រងរបស់អនុតំបន់ តំបន់ ឬ ពិភពលោក ឬជាមួយនឹងបទដ្ឋានអប្បបរមាអន្តរជាតិសំរាប់ការពារ ការបំពុល និង សំរាប់សុវត្ថិភាព សុខុមាលភាព និងលក្ខខណ្ឌការងារនៅលើនាវានេសាទ ។

៨.៤ ដំណើរការអាជីវកម្មនេសាទ

៨.៤.១ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាថាការធ្វើអាជីវកម្មត្រូវបានអនុវត្តដោយគិតពីសុវត្ថិភាពជីវិតមនុស្ស និង ស្ថាប័នអាជីវកម្មសមុទ្រអន្តរជាតិ បទបញ្ជាអន្តរជាតិសំរាប់ការពារការប៉ះទង្គិចនៅក្នុងសមុទ្រព្រមជាមួយនឹងអនុសាសន៍របស់ស្ថាប័នអាជីវកម្មអន្តរជាតិពាក់ព័ន្ធទៅនឹងស្ថាប័នចរាចរក្នុងសមុទ្រ ការការពារបរិស្ថានសមុទ្រ និង ការពារការខូចខាត ឬការបាត់បង់ឧបករណ៍នេសាទ ។

៨.៤.២ បណ្តាប្រទេសគួរតែហាមឃាត់ការដាក់គ្រាប់រំសេវផ្ទុះ ការប្រើថ្នាំពុល និង ការប្រតិបត្តិអាជីវកម្មដែលធ្វើឱ្យខូចខាតប្រៀបធៀបទៅនឹងឧបករណ៍ផ្សេងទៀត ។

៨.៤.៣ បណ្តាប្រទេសគួរតែខិតខំដើម្បីធានាថាឯកសារការធ្វើអាជីវកម្មនេសាទការរក្សាទុកផលចាប់ពួជត្រី និង មិនមែនត្រីហើយចាត់ទុកដូចជាការជ្រើសចេញ ព័ត៌មានចាំបាច់សំរាប់ការប៉ាន់ស្មាន ដូចដែលបានសំរេចដោយគណៈគ្រប់គ្រងពាក់ព័ន្ធត្រូវបានជ្រើសរើសហើយបញ្ជូនតាមឋានានុក្រមជូនទៅគណៈគ្រប់គ្រងទាំងនោះ ។ បណ្តាប្រទេសគួរតែបង្កើតកម្មវិធីកាន់តែរហ័សកាន់តែល្អ ដូចជាគ្រោងការណ៍ស៊ើបអង្កេត និង ត្រួតពិនិត្យ ដើម្បីជំរុញឱ្យធ្វើតាមទៅនឹងវិធានការដែលអាចអនុវត្តបាន ។

៨.៤.៤ បណ្តាប្រទេសគួរតែជំរុញការអនុម័តិបច្ចេកទេសសមស្រប យកចិត្តទុកដាក់ទៅលើលក្ខខណ្ឌសេដ្ឋកិច្ចសំរាប់ការប្រើប្រាស់ឱ្យបានប្រសើរបំផុត ហើយយកចិត្តទុកដាក់នូវផលចាប់ដែលបានរក្សាទុក ។

៨.៤.៥ បណ្តាប្រទេសដែលពាក់ព័ន្ធជាមួយក្រុមនានាមកពីឧស្សាហកម្មគួរតែលើកទឹកចិត្តរៀបចំ អនុវត្តបច្ចេកវិទ្យា និងវិធីប្រតិបត្តិដែលកាត់បន្ថយផលទាត់ចោល ។ការប្រើប្រាស់ឧបករណ៍នេសាទ និង ប្រតិបត្តិដែលនាំឱ្យការទាត់ចោលផលចាប់គួរតែត្រូវបានជំរុញ ហើយការប្រើប្រាស់ឧបករណ៍នេសាទ និង ការអនុវត្តដែលបង្កើនអាត្រារស់នៅ និង ការគេចវេសរបស់ត្រីគួរតែត្រូវបានលើកតំកើង ។

៨.៤.៦ បណ្តាប្រទេសគួរតែសហការដើម្បីអភិវឌ្ឍ និង អនុវត្តបច្ចេកវិទ្យាវត្ថុធាតុដើម និង វិធីដំណើរការដែលកាត់បន្ថយការបាត់ឧបករណ៍នេសាទ និង ឥទ្ធិពលខ្មោចឧបករណ៍នេសាទ ឬ ឧបករណ៍នេសាទដែលបោះបង់ចោល ។

៨.៤.៧ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាការប៉ាន់ស្មាននូវទំនាក់ទំនងរបាយទីជំរកដែលបានអនុវត្ត មុននឹងធ្វើការផ្សព្វផ្សាយឧបករណ៍នេសាទជាលក្ខណៈឧស្សាហកម្ម វិធីសាស្ត្រ និង ការងារអនុវត្តក្នុងតំបន់ ។

៨.៤.៨ ការស្រាវជ្រាវស្តីពីឥទ្ធិពលរបស់ឧបករណ៍នេសាទលើបរិស្ថាន និង សង្គមជាពិសេសឥទ្ធិពលនៃឧបករណ៍លើជីវសាស្ត្រចំរុះ ហើយសហគមន៍នេសាទនៅតាមឆ្នេរគួរតែលើកតំកើង ។

៨.៥ ការជ្រើសរើសឧបករណ៍នេសាទ

៨.៥.១ បណ្តាប្រទេសគួរតែស្នើឧបករណ៍នេសាទ វិធីសាស្ត្រ និង ការអនុវត្តដើម្បីពង្រីកវិសាលភាពដែលអាចអនុវត្តបានត្រូវបានជ្រើសរើសដោយប្រសិទ្ធិភាព ដូចជាដើម្បីកាត់បន្ថយកាកសំណល់ ការជ្រើសចោលផលចាប់ដែលមិនមែនជាពូជមុខសញ្ញាទាំងត្រីនិងមិនមែនត្រីជះឥទ្ធិពលលើពូជជិតស្និទ្ធ ឬ ពូជពឹងផ្អែក ហើយចេតនានៃបទបញ្ញាពាក់ព័ន្ធមិនត្រូវបាន

ធៀបរវាងដោយបរិធានបច្ចេកទេស ។ ក្នុងន័យនេះ ប្រជានេសាទគួរតែសហការក្នុងការអភិវឌ្ឍការជ្រើសរើសឧបករណ៍នេសាទ និង វិធីសាស្ត្រ ។ បណ្ដាប្រទេសគួរតែធានាថាព័ត៌មានស្ដីពីការអភិវឌ្ឍថ្មី និង សំណូមពរចាំបាច់ត្រូវបានធ្វើឱ្យហើយស្រេចដល់គ្រប់ប្រជានេសាទ ។

៨.៥.២ ដើម្បីធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវការជ្រើសរើស បណ្ដាប្រទេស នៅពេលដែលគូសវាសរៀបចំច្បាប់ និង បទបញ្ជានានាគួរតែយកចិត្តទុកដាក់ដល់តំណាតនៃការជ្រើសរើសឧបករណ៍នេសាទ វិធីសាស្ត្រ និង យុទ្ធសាស្ត្រដែលមានស្រាប់នៅក្នុងឧស្សាហកម្ម ។

៨.៥.៣ បណ្ដាប្រទេស និង ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធគួរតែសហការក្នុងការអភិវឌ្ឍបទដ្ឋានវិធីសាស្ត្រសំរាប់ស្រាវជ្រាវទៅក្នុងការជ្រើសរើសឧបករណ៍នេសាទ វិធីសាស្ត្រនេសាទ និង យុទ្ធសាស្ត្រនានា ។

៨.៥.៤ កិច្ចសហការអន្តរជាតិគួរតែត្រូវបានជំរុញលើកទឹកចិត្តដោយគោរពដល់កម្មវិធីស្រាវជ្រាវសំរាប់ការជ្រើសរើសឧបករណ៍នេសាទ យុទ្ធសាស្ត្រនេសាទ និង វិធីនេសាទ បែងចែកផ្សព្វផ្សាយលទ្ធផលរបស់កម្មវិធីស្រាវជ្រាវ និង ការផ្ទេរបច្ចេកវិទ្យានេសាទ ។

៨.៦ ថាមពលសុទិដ្ឋិនិយម

៨.៦.១ បណ្ដាប្រទេសគួរតែជំរុញការអភិវឌ្ឍឱ្យបានសមស្របទៅតាមបទដ្ឋាន និង សេចក្ដីណែនាំដែលអាចនាំដល់ប្រសិទ្ធិភាពនៃការប្រើប្រាស់ថាមពលក្នុងការប្រមូលផល និង សកម្មភាពបន្ទាប់ពីប្រមូលផលនៅក្នុងវិស័យជលផល ។

៨.៦.២ បណ្ដាប្រទេសគួរតែជំរុញការអភិវឌ្ឍ និង ផ្ទេរបច្ចេកវិទ្យាក្នុងទំនាក់ទំនងទៅនឹងថាមពលសុទិដ្ឋិនិយមវិស័យជលផល ហើយជាពិសេស ជំរុញឱ្យម្ចាស់ អ្នកជួល និង អ្នកគ្រប់គ្រងនាវានេសាទបំពាក់ថាមពល បរិធានដល់នាវានេសាទរបស់គេ ។

៨.៧ ការពារបរិស្ថានរបស់វារិជាត

៨.៧.១ បណ្ដាប្រទេសគួរតែណែនាំ និង បង្ខំឱ្យមានការអនុវត្តច្បាប់ និងបទបញ្ជាដោយផ្អែកលើអនុសញ្ញាអន្តរជាតិសំរាប់ការការពារការបំពុលពីនាវា ឆ្នាំ ១៩៧៣ ដូចដែលបានកែលំអដោយពិធីសារឆ្នាំ ១៩៧៨ ពាក់ព័ន្ធទៅនឹង(MARPOL 73/78) ។

៨.៧.២ ម្ចាស់ អ្នកជួល និង អ្នកគ្រប់គ្រងនាវាទេសចរណ៍ត្រូវធានាថានាវាទេសចរណ៍របស់គេបានបំពាក់ឧបករណ៍សំភារៈសមស្របដូចដែលបានស្នើដោយMARPOL73/78ហើយត្រូវតែយកចិត្តទុកដាក់ដល់ការបង្រួមនាវាឱ្យតូច ឬ ដុតរំលាយនាវាដែលពាក់ព័ន្ធដើម្បីគ្រប់គ្រងសំរាម និង កាកសំណល់ដែលបានបញ្ចេញចោលពេលនាវាធ្វើសេវាកម្មធម្មតា ។

៨.៧.៣ ម្ចាស់ អ្នកជួល និងអ្នកគ្រប់គ្រងនាវាទេសចរណ៍ត្រូវតែកាត់បន្ថយឱ្យដល់កំរិតអប្បបរមានូវវិសាលភាពសំរាមនៅលើនាវាតាមរយៈការអនុវត្តសមស្របនានា ។

៨.៧.៤ នាវិកនៅលើនាវាទេសចរណ៍ដែលធ្លាប់ដឹងពីវិធានការនៅលើទូកត្រូវធានាការចាក់ចោលមិនលើសពីកំរិតដែលបានកំណត់ដោយ MARPOL 73/78 ។ បណ្តាវិធានការត្រូវតែកាត់បន្ថយឱ្យដល់កំរិតអប្បបរមា រួមបញ្ចូលទាំងការយកកាកសំណល់ប្រេងទៅចោល ការថែរក្សា និង ការធ្វើសន្និធិសំរាមរបស់ទូកទេសចរណ៍ ។

៨.៨ ការការពារបរិយាកាស

៨.៨.១ បណ្តាប្រទេសត្រូវតែអនុម័តិបទដ្ឋានពាក់ព័ន្ធ និង សេចក្តីណែនាំនានាដែលត្រូវតែរាប់បញ្ចូលកថាខណ្ឌផ្សេងៗ ដើម្បីកាត់បន្ថយការបញ្ចេញចោលសមាសធាតុឧស្ម័នគ្រោះថ្នាក់ ។

៨.៨.២ ម្ចាស់ អ្នកជួល និង អ្នកគ្រប់គ្រងនាវាទេសចរណ៍ត្រូវតែធានាថានាវាទេសចរណ៍របស់គាត់ត្រូវបានបំពាក់ដោយឧបករណ៍សំភារៈ ដើម្បីកាត់បន្ថយការបំផ្លាញសមាសធាតុអូហ្សូន។ ការទទួលខុសត្រូវរបស់សមាជិកនាវិកនៃនាវាទេសចរណ៍ត្រូវតែមានភាពជិតស្និទ្ធិជាមួយនឹងដំណើរការ និង ថែរក្សាគ្រឿងយន្តនៅលើនាវា ។

៨.៨.៣ អាជ្ញាធរមានសមត្ថកិច្ចត្រូវតែកាត់បន្ថយបន្តិចម្តងៗនូវការប្រើប្រាស់ក្លរូហ្វ័យអរការបូន(CFCs) និង អង្គធាតុសកម្មដូចជា អ៊ីដ្រូក្លរូហ្វ័យអរកាបូន(HCFCs)នៅក្នុងប្រព័ន្ធបរិក្ខារត្រជាក់របស់នាវាទេសចរណ៍ ហើយត្រូវតែធានាថាឧស្សាហកម្មសាងសង់នាវា និង អ្នកដែលជាប់ពាក់ព័ន្ធក្នុងឧស្សាហកម្មទេសចរណ៍ដែលបានរៀបចំ និង អនុវត្តទៅតាមកថាខណ្ឌនានារបស់ក្រុម ។

៨.៨.៤ ម្ចាស់ ឬ អ្នកគ្រប់គ្រងនាវានេសាទគួរតែមានសកម្មភាពសមស្របដើម្បីធ្វើឱ្យសមល្មមឡើងវិញនូវនាវានេសាទដែលមានស្រាប់ជាមួយនឹងការជ្រើសរើសអង្គធាតុរាវសកម្ម CGCs និង HCFCs ហើយជ្រើសរើស Halons បំពាក់ក្នុងការពន្លត់អគ្គីភ័យ ។ការជ្រើសរើសទាំងនោះគួរតែត្រូវបានប្រើប្រាស់នៅក្នុងបទដ្ឋានបច្ចេកទេសសំរាប់នាវានេសាទថ្មី១ ។

៨.៨.៥ បណ្តាប្រទេស ម្ចាស់ អ្នកជួល និង អ្នកគ្រប់គ្រងនាវានេសាទព្រមទាំងប្រជានេសាទគួរតែអនុវត្តតាម សេចក្តីណែនាំអន្តរជាតិក្នុងការយកសារធាតុ CGCs HCFCs និង Halons ទៅចោលឱ្យបានត្រឹមត្រូវតាមបច្ចេកទេស ។

៨.៩ ទីសំចត និង កន្លែងឡើងចំនិញសំរាប់នាវានេសាទ

៨.៩.១ បណ្តាប្រទេសគួរតែយកចិត្តទុកដាក់ដូចខាងក្រោមក្នុងការរៀបចំ និងកសាងទីសំចត និង កន្លែងឡើងចំនិញៈ

ក) កំពង់ផែសំរាប់នាវានេសាទត្រូវមានសុវត្ថិភាព ហើយមានសេវាកម្ម ឧបករណ៍គ្រប់គ្រាន់សំរាប់នាវានេសាទ អ្នកលក់ និង អ្នកទិញ ។

ខ) ការផ្គត់ផ្គង់ទឹកសាបត្រូវតែមានគ្រប់គ្រាន់ ហើយការរៀបចំអនាម័យគួរតែបានផ្តល់ឱ្យ ។

គ) ប្រព័ន្ធប្រមូលសំរាមយកទៅចាក់ចោលគួរតែត្រូវបានណែនាំ រួមទាំងដើម្បីយកប្រេង ទឹកមានប្រេង និង ឧបករណ៍នេសាទទៅចោល ។

ឃ) ការបំពុលពីសកម្មភាពនេសាទ និង ធនធានពីខាងក្រៅគួរតែត្រូវបានកាត់បន្ថយឱ្យដល់កំរិតអប្បបរមា ។

ង) ការរៀបចំនានាគួរតែត្រូវបានធ្វើឡើងទប់ទល់នឹងឥទ្ធិពលនៃការហូរច្រោះ និងល្បាប់ ។

៨.៩.២ បណ្តាប្រទេសគួរតែកសាងនូវគ្រោងការណ៍ស្ថាប័នសំរាប់ជ្រើសរើស ឬធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវទីកន្លែងសំចតសំរាប់នាវានេសាទដែលអនុញ្ញាតឱ្យការប្រឹក្សាយោបល់ក្នុងចំណោមអាជ្ញាធរទទួលខុសត្រូវសំរាប់ការគ្រប់គ្រងតំបន់ឆ្នេរ ។

៨.១០ ការបោះបង់ចោលនៃរចនាសម្ព័ន្ធ និង វត្ថុធាតុដើមផ្សេងទៀត

៨.១០.១ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានានូវបទដ្ឋាន និង សេចក្តីណែនាំនានាសំរាប់ដកហូតនូវរចនាសម្ព័ន្ធសមុទ្រក្រៅដែលលើសចេញដោយស្ថាប័នអាជីវកម្មសមុទ្រអន្តរជាតិ ។បណ្តាប្រទេសក៏គួរតែធានាថាសមត្ថភាពអាជ្ញាធរដែលផលត្រូវបានប្រឹក្សាមុននឹងធ្វើសេចក្តីសំរេចចិត្តស្តីពីរចនាសម្ព័ន្ធលើស និង វត្ថុធាតុដើមផ្សេងៗដោយអាជ្ញាធរពាក់ព័ន្ធ ។

៨.១១ ទីជំរកផ្កាថ្មសិប្បនិមិត្ត និង បរិធានធ្វើឱ្យត្រីកុំ

៨.១១.១ បណ្តាប្រទេស នៅទីណាដែលសមស្របគួរតែអភិវឌ្ឍគោលនយោបាយដើម្បីបង្កើនសន្និធិប្រជាពល ហើយជំរុញឱកាសធ្វើនេសាទតាមរយៈការប្រើប្រាស់រចនាសម្ព័ន្ធសិប្បនិមិត្តដាក់ដោយមានការគោរពទៅលើសុវត្ថិភាព នាវាចរណ៍លើ ឬ ខាងលើផ្ទៃបាត ឬ នៅលើបាតសមុទ្រ ឬ ទន្លេ ។ ការស្រាវជ្រាវនូវការប្រើប្រាស់នៃរចនាសម្ព័ន្ធទាំងនោះ រួមមានផលប៉ះពាល់លើធនធានសមុទ្រដែលមានជីវិត និង បរិស្ថានគួរតែត្រូវបានលើកទឹកចិត្ត ។

៨.១១.២ បណ្តាប្រទេសគួរតែយកចិត្តទុកដាក់នៅពេលណាដែលជ្រើសរើសវត្ថុធាតុដើម្បីប្រើប្រាស់ក្នុងការរៀបចំទីជំរកផ្កាថ្មសិប្បនិមិត្ត ព្រមទាំងនៅពេលដែលជ្រើសរើសស្ថានភាពទីតាំងរបស់ទីជំរកផ្កាថ្មសិប្បនិមិត្តទាំងនោះ គ្រប់កថាខណ្ឌទាំងអស់ដែលទាក់ទងនឹងអនុសញ្ញាអន្តរជាតិពាក់ព័ន្ធនឹងបរិស្ថាន និង សុវត្ថិភាពរបស់នាវាចរណ៍ត្រូវតែបានអង្កេត ។

៨.១១.៣ បណ្តាប្រទេសគួរតែជាមួយនឹងគ្រោងការណ៍ ផែនការគ្រប់គ្រងតំបន់ឆ្នេរការរៀបចំប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងសំរាប់ទីជំរកផ្កាថ្មសិប្បនិមិត្ត និងបរិធានធ្វើឱ្យត្រីកុំ ។ប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងទាំងអស់គួរតែស្នើសុំសេចក្តីយល់ព្រម ដើម្បីការកសាង ការអភិវឌ្ឍនៃផ្កាថ្ម និង បរិធាន ហើយគួរតែយកចិត្តទុកដាក់ដល់ផលប្រយោជន៍របស់ប្រជានេសាទ រាប់បញ្ចូលទាំងការនេសាទជាលក្ខណៈសិប្បកម្ម និង គ្រាន់តែចិញ្ចឹមជីវិត ។

៨.១១.៤ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាថាអាជ្ញាធរទទួលខុសត្រូវសំរាប់ជូនដំណឹងកត់ត្រាផែនទី និង ក្រាហ្វិច ដើម្បីគោលបំណងនៃការធ្វើនាវាចរណ៍ ព្រមទាំងអាជ្ញាធរពាក់ព័ន្ធបរិស្ថានត្រូវបានជូនដំណឹងមុននឹងដាក់ ឬ ដកទីជំរកផ្កាថ្មសិប្បនិមិត្ត ឬ បរិធានធ្វើឱ្យត្រីកុំ ។

មាត្រា ៩ ការអភិវឌ្ឍវារីវប្បកម្ម

៩.១ ការអភិវឌ្ឍវារីវប្បកម្មប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវ រួមមានការចិញ្ចឹមផ្អែកលើផលផលគ្រប់ប្រភេទនៅក្នុងតំបន់ដែលស្ថិតក្រោមយុត្តាធិការជាតិ

៩.១.១ បណ្តាប្រទេសគួរតែបង្កើតនិងអភិវឌ្ឍមូលដ្ឋានច្បាប់សមស្របនិងក្របខណ្ឌការងាររដ្ឋបាលដែលសំរបសំរួលវារីវប្បកម្មប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវ ។

៩.១.២ បណ្តាប្រទេសគួរតែជំរុញការទទួលខុសត្រូវលើការអភិវឌ្ឍ និង គ្រប់គ្រងវារីវប្បកម្មរួមមានការវាយតំលៃស៊ីជំរៅពីផលប៉ះពាល់នៃការអភិវឌ្ឍវារីវប្បកម្មស្តីពីភាពផ្សេងគ្នានៃសេនេទិច និងបូរណភាពប្រពន្ធ័អេកូឡូស៊ីដោយផ្អែកលើព័ត៌មានវិទ្យាសាស្ត្រល្អបំផុតដែលមានស្រាប់ ។

៩.១.៣ បណ្តាប្រទេសគួរតែផលិត និង ធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងជាប្រចាំនូវផែនការយុទ្ធសាស្ត្រអភិវឌ្ឍវារីវប្បកម្មទៅតាមតំរូវការ ដើម្បីធានាថាការអភិវឌ្ឍវារីវប្បកម្មគឺធ្វើឱ្យមាននិរន្តភាពអេកូឡូស៊ី ហើយអនុញ្ញាតឱ្យចែករំលែកការប្រើប្រាស់ធនធានធម្មជាតិដោយការធ្វើវារីវប្បកម្ម និង សកម្មភាពផ្សេងៗទៀត ។

៩.១.៤ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាអះអាងថាជីវភាពរស់នៅរបស់សហគមន៍មូលដ្ឋាននិងការចូលទៅធ្វើនេសាទនៅតាមបរិវេណអាជីវកម្មមិនរងផលប៉ះពាល់អវិជ្ជមានពីការអភិវឌ្ឍវារីវប្បកម្ម ។

៩.១.៥ បណ្តាប្រទេសគួរតែបង្កើតវិធានការប្រសិទ្ធិភាពជាក់ស្តែងចំពោះវារីវប្បកម្មដើម្បីទទួលរ៉ាប់រងចាំន់ស្មានបរិស្ថានសមស្រប ហើយត្រួតពិនិត្យជាមួយគោលបំណងកាត់បន្ថយឱ្យដល់កំរិតអប្បបរមានូវការផ្លាស់ប្តូរអេកូឡូស៊ី និងវិបាកសង្គមជាលទ្ធផលដែលបណ្តាលមកពីការដកហូតទឹក ការប្រើប្រាស់ដី ការបញ្ចេញចោល ការប្រើប្រាស់ថ្នាំ និង សារធាតុគីមី និង សកម្មភាពផ្សេងទៀត ។

៩.២ ការអភិវឌ្ឍវារីវប្បកម្មប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវរួមមានការចិញ្ចឹមផ្អែកលើ

ផលផលជាមួយនឹងវារិជាតឆ្លងកាត់ព្រំប្រទល់ប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី

៩.២.១ បណ្តាប្រទេសគួរតែការពារឱ្យបាននូវវារិជាតដែលឆ្លងកាត់ព្រំប្រទល់អេកូឡូស៊ីដោយមានការជួយគាំទ្រប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវក្នុងវារីវប្បកម្មជាមួយនឹងយុត្តាធិការជាតិ ហើយដោយសហការក្នុងការជំរុញការប្រតិបត្តិវារីវប្បកម្មប្រកបដោយនិរន្តរភាព ។

៩.២.២ បណ្តាប្រទេសគួរតែគោរពបណ្តាប្រទេសជិតខាង និង ដោយផ្អែកលើច្បាប់អន្តរជាតិ ធានាអះអាងប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវក្នុងការជ្រើសរើសពូជ រៀបចំផែនការគ្រប់គ្រងសកម្មភាពវារីវប្បកម្មដែលមិនជះឥទ្ធិពលដល់វារិជាតដែលឆ្លងកាត់ព្រំប្រទល់ប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី ។

៩.២.៣ បណ្តាប្រទេសគួរតែធ្វើការពិភាក្សាជាមួយប្រទេសជិតខាងឱ្យបានសមស្របមុននឹងជ្រើសរើសប្រភេទត្រីដែលមិនមែនជាប្រភេទត្រីដែលកំពុងរងគ្រោះថ្នាក់សែងទៅក្នុងព្រំប្រទល់ប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីវារិជាតិ ។

៩.២.៤ បណ្តាប្រទេសគួរតែរៀបចំយន្តការសមស្រប ដូចជាប្រពន្ធ័ទិន្នន័យមូលដ្ឋាន និង ប្រមូលបណ្តាញព័ត៌មាន ចែករំលែកព័ត៌មាន និង ផ្សព្វផ្សាយទិន្នន័យដែលទាក់ទងនឹងសកម្មភាពវារីវប្បកម្មរបស់ពួកគេ ដើម្បីសហការសំរបសំរួលស្តីពីការធ្វើផែនការសំរាប់អភិវឌ្ឍវារីវប្បកម្មនៅថ្នាក់ជាតិ អនុតំបន់ តំបន់ និង ពិភពលោក ។

៩.២.៥ បណ្តាប្រទេសគួរតែសហការគ្នា ក្នុងការបង្កើតយន្តការអភិវឌ្ឍសមស្របមួយ ពេលចាំបាច់ដើម្បីត្រួតពិនិត្យនូវផលប៉ះពាល់ដែលបណ្តាលមកពីវត្ថុធាតុដើមដែលបំរើឱ្យវារីវប្បកម្ម ។

៩.៣ ការប្រើប្រាស់ធនធានស៊ីនេទិចដើម្បីគោលបំណងវារីវប្បកម្មរាប់បញ្ចូលទាំងវារីវប្បកម្មផ្អែកលើផលផល

៩.៣.១ បណ្តាប្រទេសគួរតែអភិរក្សសេនេទិចចំរុះ សំខាន់គឺបូរណភាពដែនទឹករបស់សហគមន៍វារីសត្វ និង ការគ្រប់គ្រងប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីសមស្រប ។ ជាពិសេស ការខិតខំត្រូវបាន

យកចិត្តទុកដាក់ ដើម្បីកាត់បន្ថយផលប៉ះពាល់ខ្លាំងដែលបណ្តាលមកពីការបញ្ចូលពូជត្រីដែលមិនមែនជាពូជក្នុងស្រុក ឬ សន្និធិដែលបានផ្លាស់ប្តូរសេនេទិចត្រូវបានប្រើប្រាស់សំរាប់វារីវប្បកម្ម រាប់បញ្ចូលទាំងវារីវប្បកម្មផ្អែកលើផលផលនៅក្នុងទឹក ជាពិសេសនៅទីណាដែលមានសក្តានុពលសំខាន់ដើម្បីពង្រីកនូវពូជក្រៅស្រុក ឬ សន្និធិដែលបានកែប្រែសេនេទិចទៅក្នុងទឹកដែលស្ថិតនៅក្រោមយុត្តាធិការរបស់បណ្តាប្រទេស ព្រមទាំងដែនទឹកនៃបណ្តាប្រទេសដើម ។ ប្រសិនជាធ្វើទៅបានបណ្តាប្រទេសគួរតែលើកទឹកចិត្តជាជំហានៗ ដើម្បីកាត់បន្ថយសេនេទិចផ្ទុយ ជំងឺ និង ឥទ្ធិពលនៃការគេចវេសរបស់ត្រីដែលចិញ្ចឹមចូលទៅក្នុងសន្និធិធម្មជាតិ ។

៩.៣.២ បណ្តាប្រទេសគួរតែសហការពិភាក្សាគ្នាយ៉ាងល្អិតល្អន់ ឯកភាព និង ដាក់ឱ្យដំណើរការនូវការប្រតិបត្តិវិធានការអន្តរជាតិ និង ការអនុវត្តការនាំចូល និង ផ្លាស់ប្តូរការដឹកជញ្ជូនសារពាង្គកាយវារីសត្វ ។

៩.៣.៣ បណ្តាប្រទេសគួរតែលើកទឹកចិត្តអនុម័តិអនុវត្តសមស្របទៅក្នុងការជំរុញធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវមេពូជ កាត់បន្ថយការឆ្លងជំងឺ និង ការចំលងដែលជះឥទ្ធិពលដល់សន្និធិធម្មជាតិ និង វារីវប្បកម្ម ។ សេចក្តីណែនាំនៃពូជក្រៅស្រុក ការផលិត លក់ ដឹកជញ្ជូនពងកូនញាស់ កូនត្រី មេពូជ ឬ វត្ថុធាតុដើមរស់ផ្សេងៗទៀត ។ បណ្តាប្រទេសគួរតែបង្កលក្ខណៈងាយស្រួលដល់ការរៀបចំ និង អនុវត្តន៍ច្បាប់ ការអនុវត្តក្រមប្រតិបត្តិអន្តរជាតិសមស្របទៅនឹងវិធានការ និង ការប្រតិបត្តិទៅលើកត្តាជះឥទ្ធិពលនេះ ។

៩.៣.៤ បណ្តាប្រទេសគួរតែយកចិត្តទុកដាក់មាននីតិវិធីការជំរុញការជ្រើសរើសត្រីមេពូជ និង ការផលិតពង កូនញាស់ និង កូនត្រីឱ្យបានសមស្រប ។

៩.៣.៥ បណ្តាប្រទេសគួរតែជំរុញការងារស្រាវជ្រាវឱ្យបានសមស្របហើយនៅពេលណាដែលអាចធ្វើទៅបានត្រូវអភិវឌ្ឍបច្ចេកទេសចិញ្ចឹមប្រភេទត្រីដែលជិតដាច់ពូជ ដើម្បីការពារ ស្តារឡើងវិញហើយបង្កើនសន្និធិធម្មជាតិរបស់វា ដោយយកចិត្តទុកដាក់លើតំរូវការចាំបាច់ដែលសំខាន់ដើម្បីឈានទៅអភិរក្សសេនេទិចចំរុះនៃប្រភេទពូជដែលបានរងគ្រោះថ្នាក់ ។

៥.៤ វារីវប្បកម្មដែលប្រកបដោយភាពខុសត្រូវនៅកំរិតផលិតកម្ម

៥.៤.១ បណ្តាប្រទេសគួរតែជំរុញការអនុវត្តវារីវប្បកម្មប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវ ដើម្បីជួយគាំទ្រដល់សហគមន៍ជនបទ ស្ថាប័នផលិត និង វារីវប្បករ ។

៥.៤.២ បណ្តាប្រទេសគួរតែលើកទឹកចិត្តដល់សកម្មភាពចូលរួមរបស់វារីវប្បករ និងសហគមន៍របស់គេក្នុងការអភិវឌ្ឍប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវនូវការអនុវត្ត គ្រប់គ្រងវារីវប្បកម្ម ។

៥.៤.៣ បណ្តាប្រទេសគួរតែលើកទឹកចិត្តដល់ការខិតខំដែលធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវការជ្រើសរើស និង ការប្រើប្រាស់ចំណីសមស្រប ចំណីបន្ថែម និង ជីរាប់បញ្ចូលទាំងជីលាមកសត្វផង ។

៥.៤.៤ បណ្តាប្រទេសគួរតែលើកទឹកចិត្តដល់ការអនុវត្តគ្រប់គ្រងកសិដ្ឋាន និង ការគ្រប់គ្រងសុខភាពត្រីដោយវិធានអនាម័យ និង ការប្រើវ៉ាក់សាំងប្រកបដោយប្រសិទ្ធិភាព ។

សុវត្ថិភាពប្រសិទ្ធិភាព និង វិធីព្យាបាលជំងឺ ការប្រើប្រាស់អ័រម៉ូន និង ថ្នាំអង់ទីប៊ីយូទិច និងសារធាតុគីមីផ្សេងទៀតសំរាប់ទប់ស្កាត់ជំងឺគួរតែត្រូវបានធានា ។

៥.៤.៥ បណ្តាប្រទេសគួរតែដាក់កំរិតការប្រើប្រាស់សារធាតុគីមីក្នុងវារីវប្បកម្មដែលជះឥទ្ធិពលគ្រោះថ្នាក់ដល់សុខុមាលភាពមនុស្ស និង បរិស្ថាន។

៥.៤.៦ បណ្តាប្រទេសគួរតែដាក់ស្នើនូវការបញ្ចេញចោលកាកសំណល់ផ្សេងៗដូចជាទឹកសំអុយ កាកសំណល់សាច់ ត្រីងាប់ ត្រីមានជំងឺ សំណល់ថ្នាំព្យាបាលសត្វ និង កាកសំណល់គីមីដែលមានគ្រោះថ្នាក់ផ្សេងទៀតដែលប្រើប្រាស់ក្នុងវារីវប្បកម្មមិនបន្តធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ធ្ងន់ធ្ងរដល់សុខភាពមនុស្ស និង បរិស្ថាន ។

៥.៤.៧ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាឱ្យបាននូវសុវត្ថិភាពស្បៀងអាហារដែលមានប្រភព

មកពីវារីវប្បកម្ម ហើយជំរុញរក្សាគុណភាពផលិតផល និង ធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវគុណតំលៃរបស់វាតាមរយៈ ជាពិសេសការយកចិត្តទុកដាក់មុន និង ពេលប្រមូលផល និង ការកែច្នៃថែរក្សានៅនឹងកន្លែងប្រមូលផល និង ដឹកជញ្ជូនផលិតផលនោះ ។

មាត្រា ១០ ការធ្វើសមាហរណកម្មវិស័យជលផលទៅក្នុងការគ្រប់គ្រងតំបន់ឆ្នេរ

១០.១ ក្របខណ្ឌស្ថាប័ន

១០.១.១ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាអះអាងថាគោលនយោបាយច្បាប់ ក្របខណ្ឌស្ថាប័នសមស្របមួយត្រូវបានឯកភាពដើម្បីឆ្ពោះទៅរកនិរន្តរភាព និង ធ្វើសមាហរណកម្មការប្រើប្រាស់ធនធានធម្មជាតិ យកចិត្តទុកដាក់ដល់ការងាយស្រួយរបស់ប្រពន្ធ័អេកូឡូស៊ីសមុទ្រ និង ការកំណត់របស់ធនធានធម្មជាតិ និង តំរូវការរបស់សហគមន៍តំបន់ឆ្នេរ ។

១០.១.២ ដោយគិតពីការប្រើប្រាស់រួមគ្នានៅក្នុងតំបន់ឆ្នេរ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាអះអាងថាអ្នកតំណាងរបស់វិស័យជលផល និង សហគមន៍នេសាទគួរតែត្រូវបានប្រឹក្សាយោបល់នៅក្នុងដំណើរការធ្វើសេចក្តីសំរេចចិត្តហើយបញ្ចូលទៅក្នុងសកម្មភាពផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងការធ្វើផែនការគ្រប់គ្រង និង អភិវឌ្ឍន៍តំបន់ឆ្នេរ ។

១០.១.៣ បណ្តាប្រទេសគួរតែអភិវឌ្ឍក្របខណ្ឌច្បាប់ និង ស្ថាប័នឱ្យបានសមស្របដើម្បីឈានទៅកំនត់លទ្ធភាពការប្រើប្រាស់ធនធានធម្មជាតិក្នុងតំបន់ឆ្នេរ ហើយផ្តល់សិទ្ធិឱ្យសហគមន៍នេសាទនៅតំបន់ឆ្នេរ និង ការប្រតិបត្តិដែលជាលក្ខណៈប្រពៃណីដើម្បីលាតសនឹងការសំរុះសំរួលជាមួយនឹងការអភិវឌ្ឍប្រកបដោយនិរន្តភាព ។

១០.១.៤ បណ្តាប្រទេសគួរតែជួយសំរបសំរួលការអនុម័តិការប្រតិបត្តិនេសាទដើម្បីជៀសវាងទំនាស់ក្នុងចំណោមអ្នកប្រើប្រាស់ធនធានជលផល និង អ្នកប្រើប្រាស់តំបន់ឆ្នេរផ្សេងទៀត ។

១០.១.៥ បណ្ដាប្រទេសគួរតែលើកទឹកចិត្តបង្កើតវិធានការ និង រៀបចំយន្តការនៅក្នុងក្របខ័ណ្ឌរដ្ឋបាលសមស្របមួយ ដើម្បីផ្សះផ្សារជម្លោះដែលកើតមាននៅក្នុងវិស័យជលផល និង រវាងអ្នកប្រើប្រាស់ធនធានជលផល និង អ្នកប្រើប្រាស់ក្នុងតំបន់ឆ្នេរផ្សេងទៀត ។

១០.២ វិធានគោលនយោបាយ

១០.២.១ បណ្ដាប្រទេសគួរតែជំរុញលើកទឹកចិត្តបង្កើនការយកចិត្តទុកដាក់ពីសំណាក់សាធារណជននូវតំរូវការ ដើម្បីការពារ និង គ្រប់គ្រងធនធានតំបន់ឆ្នេរ ហើយចូលរួមនៅក្នុងដំណើរការគ្រប់គ្រងដោយអ្នកដែលរងផលប៉ះពាល់ ។

១០.២.២ ដើម្បីជួយដល់ការធ្វើសេចក្ដីសំរេចចិត្តស្ដីពីការបែងចែក និង ការប្រើប្រាស់ធនធានក្នុងតំបន់ឆ្នេរ បណ្ដាប្រទេសគួរតែជំរុញលើកទឹកចិត្តឱ្យមានការស្រាវជ្រាវថ្លឹងប្រមាណនូវតំលៃធនធានដែលមាននៅក្នុងតំបន់ឆ្នេរគិតទាំងកត្តាសេដ្ឋកិច្ច សង្គមកិច្ច និង វប្បធម៌ ។

១០.២.៣ ក្នុងការកំនត់គោលនយោបាយសំរាប់ការគ្រប់គ្រងតំបន់ឆ្នេរបណ្ដាប្រទេសគួរតែទទួលស្គាល់នូវការប្រឈមមុខនានា និង ភាពចៃដន្យដែលអាចកើតមាន ។

១០.២.៤ បណ្ដាប្រទេស អនុលោមទៅតាមសមត្ថភាព និង លទ្ធភាពគួរតែបង្កើត ឬ ជំរុញលើកទឹកចិត្តបង្កើតប្រពន្ធ័ត្រួតពិនិត្យបរិស្ថានតំបន់ឆ្នេរដែលជាផ្នែកមួយនៃដំណើរការគ្រប់គ្រងប៉ារ៉ាម៉ែត្រ លក្ខណៈរូប គីមី ជីវសាស្ត្រ សេដ្ឋកិច្ច និង សង្គម ។

១០.២.៥ បណ្ដាប្រទេសគួរតែជំរុញលើកទឹកចិត្តការស្រាវជ្រាវគ្រប់ប្រភេទ ដើម្បីជំរុញការគាំទ្រការគ្រប់គ្រងតំបន់ឆ្នេរ ជាពិសេសការស្រាវជ្រាវពាក់ព័ន្ធដល់ទិដ្ឋភាពមជ្ឈដ្ឋានជីវសាស្ត្រ សេដ្ឋកិច្ច និង សង្គម ច្បាប់ និង រចនាសម្ពន្ធ័របស់ពួកវា ។

១០.៣ សហប្រតិបត្តិការក្នុងតំបន់

១០.៣.១ បណ្ដាប្រទេសដែលមានតំបន់ឆ្នេរជិតខាងគ្នាគួរតែសហការសំរបសំរួលជាមួយប្រទេសមួយផ្សេងទៀត ដើម្បីនិរន្តរភាពនៃការប្រើប្រាស់ធនធានតំបន់ឆ្នេរ និង អភិរក្សបរិស្ថាន ។

១០.៣.២ ក្នុងករណីសកម្មភាពទាំងឡាយណាដែលអាចបង្កឱ្យមានផលប៉ះពាល់បរិស្ថានឆ្លងកាត់ព្រំដែនតំបន់ឆ្នេរ បណ្តាប្រទេសគួរតែ៖

ក. មុននឹងធ្វើការកត់សំគាល់ដល់ប្រទេសដែលបានរងឥទ្ធិពលត្រូវផ្តល់ព័ត៌មានជាប្រចាំប្រសិនជាអាចធ្វើទៅបាន ។

ខ. ពិគ្រោះយោបល់ជាមួយនឹងបណ្តាប្រទេសនោះកាន់តែរហ័សកាន់តែល្អ ។

១០.៣.៣ បណ្តាប្រទេសគួរតែសហការគ្នានៅក្នុងកិច្ចអនុតំបន់ និង តំបន់ដើម្បីធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងការគ្រប់គ្រងតំបន់ឆ្នេរ ។

១០.៤ ការអនុវត្ត

១០.៤.១ បណ្តាប្រទេសគួរតែបង្កើតយន្តការសំរាប់សហប្រតិបត្តិការនិងសំរបសំរួលក្នុងចំណោមអាជ្ញាធរជាតិដែលចូលរួមក្នុងការធ្វើផែនការអភិវឌ្ឍ អភិរក្ស និង គ្រប់គ្រងតំបន់ឆ្នេរ ។

១០.៤.២ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាអះអាងថាអាជ្ញាធរ ឬ សមត្ថកិច្ចតំណាងវិស័យជលផលនៅក្នុងដំណើរការគ្រប់គ្រងតំបន់ឆ្នេរមានសមត្ថភាពបច្ចេកទេស និង ប្រភពធនធានហិរញ្ញវត្ថុសមស្រប ។

មាត្រា ១១ ការកែច្នៃបន្ទាប់ពីការប្រមូលផលនេសាទ និង ការធ្វើពាណិជ្ជកម្ម

១១.១ ការប្រើប្រាស់ត្រីប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវ

១១.១.១ បណ្តាប្រទេសគួរតែប្រកាន់យកនូវវិធានការសមស្រប ដើម្បីធានាសិទ្ធិអ្នកប្រើប្រាស់ឱ្យមានសុវត្ថិភាពត្រឹមត្រូវ និង ពុំមានលាយឡំជាមួយត្រី និង ផលិតផលនេសាទផ្សេងទៀត ។

១១.១.២ បណ្តាប្រទេសគួរតែបង្កើត ហើយរក្សានូវប្រសិទ្ធិភាពសុវត្ថិភាពជាតិ និង ប្រពន្ធ័ធានារ៉ាប់រងថ្នាក់ជាតិ សំដៅការពារសុខុមាលភាពអ្នកប្រើប្រាស់និងជៀសវាងកំហុសឆ្គង

ក្នុងពាណិជ្ជកម្ម ។

១១.១.៣ បណ្ដាប្រទេសគួរតែកំនត់បទដ្ឋានអប្បបរមាដើម្បីធានាសុវត្ថិភាព និង គុណភាព ធានារ៉ាប់រងហើយបញ្ជាក់ច្បាស់ថាបទដ្ឋានត្រូវបានយកទៅអនុវត្តក្នុងឧស្សាហកម្ម ។ គេគួរតែជំរុញលើកទឹកចិត្តការអនុវត្តគុណភាពបទដ្ឋានដែលបានឯកភាពជាមួយនឹងបរិបទរបស់ FAO / WHO Codex Alimentarius Commission ស្ថាប័ន និងការរៀបចំផ្សេងទៀត ។

១១.១.៤ បណ្ដាប្រទេសគួរតែសហប្រតិបត្តិការដើម្បីឈានទៅដល់ធ្វើការសំរុះសំរួល ឬ ទទួលស្គាល់គ្នាទៅវិញទៅមក វិធានការអនាម័យជាតិ និង កម្មវិធីធ្វើវិញ្ញាបនបត្រ ហើយស្វែងរកលទ្ធភាពសមស្របណាមួយ ដើម្បីឈានទៅបង្កើតការទទួលស្គាល់លើការងារត្រួតពិនិត្យ និង វិញ្ញាបនបត្ររបស់ស្ថាប័ន ។

១១.១.៥ ពេលរៀបចំគោលនយោបាយសំរាប់ការអភិវឌ្ឍ និង ប្រើប្រាស់ធនធានជលផលប្រកបដោយនិរន្តភាពថ្នាក់ជាតិ បណ្ដាប្រទេសគួរតែផ្ដោតការយកចិត្តទុកដាក់ដល់តួនាទីសេដ្ឋកិច្ច និង សង្គមនៅក្រោយការប្រមូលផលក្នុងវិស័យជលផល ។

១១.១.៦ បណ្ដាប្រទេស និង ស្ថាបន័ពាក់ព័ន្ធគួរតែធានាស្រាវជ្រាវក្នុងបច្ចេកវិទ្យាជលផលហើយធានារ៉ាប់រងគុណភាព និង គំរោងគាំទ្រដើម្បីធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងការថែរក្សាត្រីក្រោយពេលប្រមូលផលត្រី យកចិត្តទុកដាក់ដល់សេដ្ឋកិច្ច សង្គម បរិស្ថាន និង ផលប៉ះពាល់អាហារូបត្ថម្ភរបស់គំរោងទាំងនោះ។

១១.១.៧ បណ្ដាប្រទេសគួរតែតាមរយៈកិច្ចសហការធ្លាកត់ត្រានូវវិធីផលិតខុស១គ្នា ហើយដោយធ្វើការសំរបសំរួលការអភិវឌ្ឍ និង ផ្ទេរបច្ចេកវិទ្យាសមស្រប ធានាថាការកែច្នៃ ការដឹកជញ្ជូន និង វិធីសាស្ត្រថែរក្សាត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់ដល់កត្តាបរិស្ថានជាមុនសិន ។

១១.១.៨ បណ្ដាប្រទេសគួរតែជំរុញលើកទឹកចិត្តដល់អ្នកដែលចូលរួមក្នុងការកែច្នៃ ការចែកចាយ និង ការលក់ដូរដើម្បី:

ក. កាត់បន្ថយការបាត់បង់ក្រោយពេលប្រមូលផល និង កាកសំនល់ផ្សេង១ ។

ខ. ធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវការប្រើប្រាស់ផលបន្ទាប់បន្សំ ដើម្បីពង្រឹងឱ្យរលូនទៅនឹងការ

ប្រតិបត្តិគ្រប់គ្រងប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវក្នុងវិស័យជលផល ។

គ. ការប្រើប្រាស់ធនធាន ជាពិសេសដូចជាទឹក ថាមពល ដោយឡែកអុសក្នុងវិធីយាបថមួយដែលគិតគូរដល់បរិស្ថាន ។

១១.១.៩ បណ្តាប្រទេសគួរតែជំរុញលើកទឹកចិត្តការប្រើប្រាស់ផលនេសាទសំរាប់ជាចំនីអាហាររបស់មនុស្សជាតិ និង ជំរុញការហូបចុកត្រីនៅពេលណាដែលអាចធ្វើទៅបាន ។

១១.១.១០ បណ្តាប្រទេសគួរតែសហការគ្នាដើម្បីធ្វើការសំរបសំរួលដល់ផលិតកម្មដែលបន្ថែមតំលៃទៅលើផលិតផលដោយបណ្តាប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍ ។

១១.១.១១ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាអះអាងថា ការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រីក្នុងស្រុក និង អន្តរជាតិ និង ផលិតផលជលផលដោយអនុលោមទៅតាមការប្រតិបត្តិគ្រប់គ្រងអភិរក្សសមស្របតាមរយៈធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវការធ្វើអត្តសញ្ញាណប្រភពរបស់ត្រី និងផលិតផលជលផលដែលបានធ្វើពាណិជ្ជកម្ម ។

១១.១.១២ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាអះអាងថាផលប៉ះពាល់ទៅលើបរិស្ថានក្រោយពេលប្រមូលផលត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់ដោយផ្អែកទៅលើច្បាប់ បទបញ្ជា និង គោលនយោបាយពាក់ព័ន្ធដោយមិនបង្កឧបសគ្គ និង បកស្រាយខុសក្នុងការធ្វើពាណិជ្ជកម្ម ។

១១.២ ការធ្វើពាណិជ្ជកម្មអន្តរជាតិប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវ

១១.២.១ កថាខណ្ឌទាំងឡាយរបស់ក្រមប្រតិបត្តិនេះគួរតែត្រូវបានបកប្រែពន្យល់ហើយអនុវត្តដោយអនុលោមទៅតាមគោលការណ៍ សិទ្ធិ និង កាតព្វកិច្ចដែលចែងក្នុងកិច្ចសន្យារបស់អង្គការពាណិជ្ជកម្មពិភពលោក (WTO) ។

១១.២.២ ការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រី និង ផលិតផលដែលមានដើមកំណើតពីវារិជាតជាលក្ខណៈអន្តរជាតិមិនគួរត្រូវបានធ្វើការសំរបសំរួលទៅនឹងការអភិវឌ្ឍជលផលប្រកបដោយនិរន្តភាព និង ការប្រើប្រាស់ប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវនៃធនធានវារិជាត ។

១១.២.៣ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាអះអាងថាវិធានការដែលជះឥទ្ធិពលទៅលើការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រី និង ផលិតផលដែលមានដើមកំណើតពីវារីជាតជាលក្ខណៈអន្តរជាតិត្រូវតែមានមូលដ្ឋានច្បាស់លាស់ទៅពេលណាដែលអាចធ្វើទៅបានគួរតែមានទទឹកការណ៍វិទ្យាសាស្ត្រ ហើយត្រូវតែអនុលោមទៅតាមវិធានកិច្ចព្រមព្រៀងអន្តរជាតិនានា ។

១១.២.៤បណ្តាវិធានការពាណិជ្ជកម្មដែលបានឯកភាពពីបណ្តាប្រទេសដើម្បីការពារជីវិតមនុស្សសត្វ ឬ សុខភាព ផលប្រយោជន៍របស់អ្នកប្រើប្រាស់ ឬ បរិស្ថានមិនត្រូវរើសអើង ហើយគួរតែអនុលោមទៅតាមគោលការណ៍ កិច្ចព្រមព្រៀងពាណិជ្ជកម្មអន្តរជាតិ ជាពិសេសគោលការណ៍ សិទ្ធិ និង កាតព្វកិច្ចដែលបានរៀបចំឡើងក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងស្តីពីវិធានការប្រតិបត្តិអនាម័យ និង ភូតគាមអនាម័យ និង កិច្ចព្រមព្រៀងស្តីពីបច្ចេកទេសទប់ស្កាត់ ។

១១.២.៥ បណ្តាប្រទេសគួរតែបង្កឱ្យមានការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រី និង ផលិតផលដែលមានដើមកំណើតពីវារីជាតដោយសេរីហើយលុបបំបាត់ការទប់ស្កាត់នានា និង ការមួលបង្កាច់ដល់ការធ្វើពាណិជ្ជកម្ម ដូចជាពន្ធនាំ កូតា និង ទប់ស្កាត់ការមិនយកពន្ធដោយអនុលោមទៅតាមគោលការណ៍ សិទ្ធិ និង កាតព្វកិច្ចពាណិជ្ជកម្មដូចជា កាតព្វកិច្ច គោលការណ៍ កិច្ចព្រមព្រៀងរបស់អង្គការស្បៀងអាហារពិភពលោក (WTO) ។

១១.២.៦ បណ្តាប្រទេសមិនគួរបង្កើតដោយផ្ទាល់ ឬ ដោយប្រយោល ឬ ដាក់ចាំងការធ្វើពាណិជ្ជកម្មមិនចាំបាច់ដែលធ្វើឱ្យបាត់បង់សេរីភាពការជ្រើសរើសរបស់អ្នកប្រើប្រាស់ ឬ រឹតបន្តឹងការចូលទៅក្នុងទីផ្សារ ។

១១.២.៧ បណ្តាប្រទេសមិនគួរដាក់លក្ខខណ្ឌដើម្បីចូលទៅក្នុងទីផ្សារប្រើប្រាស់ធនធានទេ ។ គោលការណ៍នេះ មិនរាប់បញ្ចូលទូវលទ្ធភាពនៃកិច្ចព្រមព្រៀងធ្វើអាជីវកម្មនេសាទរវាងបណ្តាប្រទេសដែលរាប់បញ្ចូលទាំងកថាខណ្ឌបង្អែកនានា ដើម្បីចូលទៅប្រើប្រាស់ធនធានធម្មជាតិ ពាណិជ្ជកម្ម ការចូលទៅក្នុងទីផ្សារ ការផ្ទេរបច្ចេកវិទ្យា ការស្រាវជ្រាវ វិទ្យាសាស្ត្រ វគ្គបំពាក់បំប៉នរយៈពេលខ្លី និង សមាសភាពពាក់ព័ន្ធផ្សេងៗទៀត ។

១១.២.៨ បណ្តាប្រទេសមិនគួរចូលទៅក្នុងទីផ្សារដើម្បីទិញផូវបច្ចេកវិទ្យាជាក់ស្តែង ឬ លក់ផលិតផលដទៃទៀតទេ ។

១១.២.៩ បណ្តាប្រទេសគួរតែសហការណ៍ដោយប្រតិបត្តិទៅតាមកិច្ចសន្យាអន្តរជាតិពាក់ព័ន្ធបែបបទធ្វើពាណិជ្ជកម្មចំពោះប្រភេទត្រីដែលជិតផុតពូជ ។

១១.២.១០ បណ្តាប្រទេសបង្កើតកិច្ចព្រមព្រៀងអន្តរជាតិសំរាប់ពាណិជ្ជកម្មដោយមានសំណាកគំរូរស់ដែលធ្វើឱ្យអន្តរាយខូចខាតបរិស្ថានការនាំចូល ឬ បណ្តាប្រទេសនាំចេញ ។

១១.២.១១ បណ្តាប្រទេសគួរតែជំរុញលើកទឹកចិត្តប្រកាន់ខ្ជាប់ និង ប្រតិបត្តិប្រកបដោយប្រសិទ្ធិភាពនូវបទដ្ឋានអន្តរជាតិពាក់ព័ន្ធចំពោះការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រី និង ផលិតផលដែលមានដើមកំណើតពីវារិជាត និង ការអភិរក្សធនធានវារិជាតមានជីវិត ។

១១.២.១២ បណ្តាប្រទេសមិនគួរមើលរំលងវិធានការណ៍អភិរក្សធនធានវារិជាតមានជីវិតដើម្បីកេងយកចំណេញក្នុងពាណិជ្ជកម្ម ឬ ផលប្រយោជន៍វិនិយោគនោះទេ ។

១១.២.១៣ បណ្តាប្រទេសគួរតែសហការណ៍បង្កើតគោលការណ៍មានលក្ខណៈជាអន្តរជាតិដែលអាចទទួលយកបាន ឬ បទដ្ឋានសំរាប់ធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រី និង ផលិតផលដែលមានដើមកំណើតពីវារិជាតដោយអនុលោមទៅតាមគោលការណ៍ សិទ្ធិនិងកាតព្វកិច្ចដែលបានបង្កើតក្នុងកិច្ចសន្យារបស់ WTO ។

១១.២.១៤ បណ្តាប្រទេសគួរតែសហការជាមួយគ្នា ហើយចូលរួមយ៉ាងសកម្មក្នុងតំបន់ពាក់ព័ន្ធ និង ពហុភាគី ដូចជា WTO ដើម្បីធានាសមធម៌មិនរើសអើងក្នុងការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រី និង ផលិតផលដែលមានដើមកំណើតពីវារិជាត ព្រមទាំងប្រកាន់ខ្ជាប់យ៉ាងទូលំទូលាយចំពោះកិច្ចសន្យាវិធានការអភិរក្សជលផលពហុភាគី ។

១១.២.១៥ បណ្តាប្រទេស ភ្នាក់ងារផ្តល់ជំនួយ ធនាគារពហុអភិវឌ្ឍ និង អង្គការអន្តរជាតិពាក់ព័ន្ធនានាត្រូវធានាថាគោលនយោបាយ និង ការអនុវត្តពាក់ព័ន្ធដល់ការលើកទឹកចិត្ត ការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រីអន្តរជាតិ ការនាំចេញផលិតផលមិននាំទៅដល់ការតំរាមកំហែងបរិស្ថាន ឬ ជះឥទ្ធិពលអាក្រក់ដល់សិទ្ធិប្រើប្រាស់ចំនីអាហារ តំរូវការរបស់មនុស្សដែលក្នុងនោះ

ត្រីគឺជាអាហារសំខាន់សំរាប់សុខភាព និង សុខុមាលភាព ហើយចំពោះអ្នកដទៃទៀតដែលមិនអាចរកបាន ឬ អាចលៃលកទិញបាន ។

១១.៣ ច្បាប់ និង បទប្បញ្ញត្តិដែលទាក់ទងនឹងពាណិជ្ជកម្មផលនេសាទ

១១.៣.១ ប្រសិនជាអាចធ្វើទៅបាន ច្បាប់ បទបញ្ញត្តិ និង វិធានការរដ្ឋបាលដែលសមស្របទៅនឹងការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រីនិងផលិតផលដែលមានដើមកំណើតពីវារិជាតជាលក្ខណៈអន្តរជាតិគួរតែមានភាពច្បាស់លាស់ ហើយកាន់តែសមញ្ញកាន់តែប្រសើរ ហើយអាចយល់បានដោយផ្អែកលើទឡ្ហីករណ៍វិទ្យាសាស្ត្រដែលមានស្រាប់ ។

១១.៣.២ បណ្តាប្រទេសដោយអនុលោមទៅតាមច្បាប់ជាតិគួរតែសំរបសំរួលប្រឹក្សាយោបល់ឱ្យបានសមស្រប ហើយការចូលរួមពីឧស្សាហកម្ម ព្រមទាំងបរិស្ថាន និង ក្រុមអ្នកប្រើប្រាស់ក្នុងការអភិវឌ្ឍអនុវត្តច្បាប់ និង បទបញ្ញាដែលទាក់ទងទៅនឹងការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រី និង ផលិតផលដែលមានដើមកំណើតពីវារិជាត ។

១១.៣.៣ បណ្តាប្រទេសគួរតែសំរួលឱ្យបានងាយស្រួលនូវច្បាប់ បទបញ្ញា និង វិធានការរដ្ឋបាលទាំងឡាយដែលអាចអនុវត្តបានចំពោះការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រី និង ផលិតផលដែលមានដើមកំណើតពីវារិជាតដោយមិនធ្វើឱ្យអន្តរាយដល់ប្រសិទ្ធិភាពរបស់វា ។

១១.៣.៤ នៅពេលដែលប្រទេសណាមួយបង្ហាញពីការកែប្រែច្បាប់ចាំបាច់ដែលប៉ះពាល់ដល់ការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រី និង ផលិតផលដែលមានដើមកំណើតពីវារិជាតជាមួយប្រទេសផ្សេង ប្រទេសនោះត្រូវបញ្ជូនព័ត៌មាន និង ទុកពេលវេលាឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់សំរាប់ប្រទេសពាក់ព័ន្ធធ្វើការផ្សព្វផ្សាយនូវវិធានការចាំបាច់និងសមស្របនៅក្នុងដំណើរការប្រែប្រួលនីតិភាពច្បាប់របស់គេ ។ ភ្ជាប់ជាមួយគ្នានេះ ការពិគ្រោះយោបល់ជាមួយប្រទេសដែលរងឥទ្ធិពលពាក់ព័ន្ធដល់ការអនុវត្តការប្រែប្រួលនេះគួរតែទទួលបាន ។ ដោយយកចិត្តទុកដាក់ហើយគួរតែត្រូវបានផ្តល់ឱ្យទៅតាមសំណើចំពោះបណ្តាប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍ ដើម្បីដកហូតកាតព្វកិច្ចជាបណ្តោះអាសន្ន ។

១១.៣.៥ បណ្តាប្រទេសគួរតែសិក្សាពិនិត្យគោលអច្បាប់ និង បទបញ្ញាផ្សេងៗឱ្យសមស្របទៅនឹងការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រី និង ផលិតផលដែលមានដើមកំណើតពីត្រីជាលក្ខណៈអន្តរជាតិ ដើម្បីកំណត់ថាតើលក្ខខណ្ឌដែលកើតឡើងនៅតែបន្តសកម្មភាពឬទេ ។

១១.៣.៦ បណ្តាប្រទេសគួរតែចុះសំរុងគ្នាកាន់តែឃ្លុរកាន់តែល្អនូវបទដ្ឋានដែលអាចអនុវត្តបាននៅក្នុងការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រី និង ផលិតផលដែលមានដើមកំណើតពីវារិជាតដោយអនុលោមទៅតាមកថាខណ្ឌពាក់ព័ន្ធនានាដែលបានទទួលស្គាល់ជាអន្តរជាតិ ។

១១.៣.៧ បណ្តាប្រទេសគួរតែប្រមូល បែងចែក និង ផ្លាស់ប្តូរព័ត៌មានទៅតាមពេលវេលាទៀងទាត់ ត្រឹមត្រូវ និង សមហេតុសមផលស្តីពីព័ត៌មានការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រី និងផលិតផលដែលមានដើមកំណើតពីវារិជាតអន្តរជាតិ តាមរយៈស្ថាប័នជាតិ និងអង្គការអន្តរជាតិនានាដែលពាក់ពន្ធ័ ។

១១.៣.៨ បណ្តាប្រទេសគួរតែជូនដំណឹងឱ្យបានទាន់ពេលវេលាដល់ប្រទេសដែលចាប់អារម្មណ៍អង្គការពាណិជ្ជកម្មពិភពលោក និង អង្គការអន្តរជាតិនានាស្តីពីការអភិវឌ្ឍ និងការផ្លាស់ប្តូរច្បាប់ បទបញ្ញា និង វិធានការគ្រប់គ្រងរដ្ឋបាលដែលអាចអនុវត្តបានស្របទៅតាមការធ្វើពាណិជ្ជកម្មត្រី និង ផលិតផលដែលមានដើមកំណើតពីវារិជាតអន្តរជាតិ ។

មាត្រា ១២ ការស្រាវជ្រាវជលផល

១២.១ បណ្តាប្រទេសទទួលស្គាល់ថាតំរូវការទទួលខុសត្រូវក្នុងវិស័យជលផលដោយយោងលើមូលដ្ឋានវិទ្យាសាស្ត្របច្ចេកទេសដែលមានស្រាប់ ដើម្បីជាគ្រឹះជួយដល់អ្នកគ្រប់គ្រងនិង ភាគីផ្សេងទៀតដែលចាប់អារម្មណ៍ក្នុងការធ្វើសេចក្តីសំរេចចិត្ត ។ ម្ល៉ោះហើយបណ្តាប្រទេសគួរតែធានាថាការងារស្រាវជ្រាវសមស្របត្រូវបានដំណើរការនៅគ្រប់ផ្នែកនៃវិស័យជលផលរួមមានជីវសាស្ត្រ អេកូឡូស៊ី បច្ចេកវិទ្យា វិទ្យាសាស្ត្របរិស្ថាន សេដ្ឋកិច្ច សង្គមសាស្ត្រ វារីវប្បកម្មនិងវិទ្យាសាស្ត្រចំណីអាហារ ។ បណ្តាប្រទេស គួរតែធានាឱ្យមានមូលដ្ឋានសំភារៈសំរាប់ការងារ

ស្រាវជ្រាវ និង ផ្តល់ការបណ្តុះបណ្តាលសមស្រប កសាងមន្ត្រី និង ស្ថាប័នដើម្បីធ្វើការងារស្រាវជ្រាវផ្តោតទៅលើតំរូវការពិសេសរបស់បណ្តាប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍ ។

១២.២ បណ្តាប្រទេសគួរតែបង្កើតក្របខណ្ឌស្ថាប័នឱ្យបានសមស្រប ដើម្បីកំណត់ប្រតិបត្តិការងារស្រាវជ្រាវដែលជាតំរូវការ ហើយសមស្របទៅនឹងការប្រើប្រាស់របស់វា ។

១២.៣ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាថា ទិន្នន័យដែលប្រមូលបានដោយការងារស្រាវជ្រាវត្រូវបានវិភាគ ហើយលទ្ធផលនៃការវិភាគនេះត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយដោយគោរពដល់ការសំងាត់ និង ចែកចាយជាប្រចាំទៅតាមពេលវេលាមួយ ហើយងាយស្រួលយល់ដឹងឱ្យបានទាន់ពេល ដើម្បីបង្ហាញនូវទឡ្ហីករណ៍វិទ្យាសាស្ត្រដែលមានស្រាប់ព្រមទាំងចូលរួមវិភាគទានដល់ការអភិរក្សការគ្រប់គ្រងនិងអភិវឌ្ឍន៍វិស័យជលផល ។ ពេលអវត្តមានព័ត៌មានវិទ្យាសាស្ត្រសមស្របមួយនោះ ការផ្តើមធ្វើការងារស្រាវជ្រាវត្រូវតែប្រព្រឹត្តិឡើងកាន់តែឆាប់កាន់តែល្អ ។

១២.៤ បណ្តាប្រទេសគួរតែប្រមូលទិន្នន័យដែលមានភាពសុក្រិត្យ និង ជឿជាក់បានជាតំរូវការដើម្បីដឹងពីស្ថានភាព និងប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីជលផលរួមមានទិន្នន័យស្តីពីផលចាប់ដែលមិនមែនជាមុខសញ្ញាផលចាប់ដែលទាត់ចោល និង កាកសំនល់ នៅទីណាដែលទិន្នន័យសមស្របទាំងអស់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យក្នុងពេល និង ក៏រៀបរួមមួយទៅបណ្តាប្រទេស អនុតំបន់ តំបន់ និង ស្ថាប័នជលផលពិភពលោកពាក់ព័ន្ធ ។

១២.៥ បណ្តាប្រទេសគួរតែមានលទ្ធភាពត្រួតពិនិត្យ និង ធ្វើការប៉ាន់ប្រមាណស្ថានភាពសន្និធិដែលស្ថិតក្នុងយុត្តាធិការ រួមមានផលប៉ះពាល់ទៅលើការផ្លាស់ប្តូរប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ីដែលបណ្តាលមកពីសំពាធនេសាទ ការបំពុល ឬ ការប្រែប្រួលទីជំរក ។ គេក៏គួរតែបង្កើនសមត្ថភាពស្រាវជ្រាវចាំបាច់ដើម្បីចូលទៅធ្វើការប៉ាន់ប្រមាណនូវឥទ្ធិពលប្រែប្រួលអាកាសធាតុ ឬ បរិស្ថានទៅលើសន្និធិត្រី និង ប្រពន្ធ័អេកូឡូស៊ីវារីជាត ។

១២.៦ បណ្តាប្រទេសគួរតែជួយគាំទ្រ និង ពង្រឹងសមត្ថភាពស្រាវជ្រាវថ្នាក់ជាតិដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងបទដ្ឋានចំណេះដឹងវិទ្យាសាស្ត្រ ។

១២.៧ បណ្តាប្រទេសគួរតែសហការជាមួយស្ថាប័នអន្តរជាតិពាក់ព័ន្ធសមស្របលើក

ទឹកចិត្តជំរុញការស្រាវជ្រាវដើម្បីធានាការប្រើប្រាស់ធនធានជលផលឱ្យដល់កំរិតអតិបរមា និង លើកទឹកចិត្តដល់តំរូវការចាំបាច់ដើម្បីជួយគាំទ្រគោលនយោបាយជាតិដែលទាក់ទងដល់ត្រីជាអាហារចាំបាច់ ។

១២.៨ បណ្តាប្រទេសគួរតែធ្វើការងារស្រាវជ្រាវសង្កត់ធ្ងន់ត្រួតពិនិត្យទៅលើអាហារសំរាប់មនុស្សដែលបានមកពីធនធានវារីជាត និង មជ្ឈដ្ឋានដែលយកមកដោយធានាថាពុំមានផលប៉ះពាល់ដល់សុខុមាលភាពអ្នកប្រើប្រាស់ឡើយ ។ លទ្ធផលនៃការស្រាវជ្រាវទាំងនេះគួរតែអាចរកបានជាសាធារណៈ ។

១២.៩ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាថា កត្តាសេដ្ឋកិច្ច សង្គមទីផ្សារនិងស្ថាប័នជលផលត្រូវបានធ្វើការស្រាវជ្រាវឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ ហើយទិន្នន័យដែលប្រមូលបានសំរាប់បំរើឱ្យការគ្រប់គ្រង វិភាគ និង ការរៀបចំគោលបំណង ។

១២.១០ បណ្តាប្រទេសគួរតែអនុវត្តការសិក្សាស្រាវជ្រាវលើការជ្រើសរើសឧបករណ៍នេសាទឥទ្ធិពលរបស់ឧបករណ៍នេសាទទៅលើបរិស្ថានពូជមុខសញ្ញា និង ទៅលើចរិតនៃមុខសញ្ញាផលចាប់ និង ពូជមិនមែនមុខសញ្ញាដែលទាក់ទងទៅនឹងឧបករណ៍នេសាទទាំងនោះ ដូចជាជំនួយសំរាប់ការធ្វើសេចក្តីសំរេចចិត្តគ្រប់គ្រង ហើយជាមួយទស្សនៈក្នុងការបន្ថយឱ្យដល់កំរិតអប្បបរមាចំពោះផលចាប់ដែលមិនបានប្រើប្រាស់ព្រមទាំងរក្សាសុវត្ថិភាពជីវៈចំរុះរបស់ប្រពន្ធ័អេកូឡូស៊ី និង ទីជំរកវារីជាត ។

១២.១១ បណ្តាប្រទេសគួរតែធានាថាមុននឹងផ្សព្វផ្សាយពាណិជ្ជកម្មឧបករណ៍នេសាទប្រភេទថ្មីការវាយតំលៃតាមបែបវិទ្យាសាស្ត្រពីផលប៉ះពាល់ទៅលើវិស័យជលផល និងប្រពន្ធ័អេកូឡូស៊ីដែលឧបករណ៍ទាំងនោះនឹងត្រូវប្រើប្រាស់ ។ ប្រសិទ្ធិភាពរបស់ឧបករណ៍ដែលផ្សព្វផ្សាយថ្មីទាំងនោះគួរតែត្រូវបានតាមដានត្រួតពិនិត្យ ។

១២.១២ បណ្តាប្រទេសគួរតែធ្វើការអង្កេតតាមដាន និង ចងក្រងជាឯកសារចំនេះដឹងជាលក្ខណៈប្រពៃណី និង បច្ចេកវិទ្យាជាពិសេសឧបករណ៍ទាំងឡាយណាដែលទាក់ទង

និងផលផលជាលក្ខណៈគ្រួសារ ដើម្បីចាំប្រមាណការអនុវត្តទៅលើនិរន្តភាពនៃការអភិរក្ស គ្រប់គ្រង និង អភិវឌ្ឍវិស័យជលផល ។

១២.១៣ បណ្តាប្រទេសគួរតែជំរុញឱ្យមានការប្រើប្រាស់ទូលាយនូវលទ្ធភាព ការស្រាវជ្រាវជាមូលដ្ឋានសំរាប់រៀបចំគោលបំណងគ្រប់គ្រងចំណុចបង្អែកនិងលក្ខណៈសម្បត្តិព្រមទាំងដើម្បីធានាលើកកំពស់ទំនាក់ទំនងរវាងការអនុវត្ត ស្រាវជ្រាវ និង ការគ្រប់គ្រងជលផល ។

១២.១៤ បណ្តាប្រទេសដែលធ្វើការស្រាវជ្រាវវិទ្យាសាស្ត្រក្នុងដែនទឹកដែលស្ថិតក្នុងយុត្តាធិការរបស់ប្រទេសដទៃគួរតែធានាអះអាងថានាវាទេសាចទាំងអស់គោរពតាមច្បាប់ និង បទបញ្ជារបស់ប្រទេសទាំងនោះ និង ច្បាប់អន្តរជាតិនានា ។

១២.១៥ បណ្តាប្រទេសគួរតែជំរុញលើកទឹកចិត្តឱ្យទទួលយកនូវការផ្សព្វផ្សាយជាឯកសណ្ឋានរដ្ឋបាលអនុវត្តស្រាវជ្រាវជលផលនៅក្នុងសមុទ្រក្រៅ ។

១២.១៦ នៅទីណាដែលអាចធ្វើទៅបានបណ្តាប្រទេសគួរតែជួយគាំទ្រដល់ការបង្កើតយន្តការ រួមទាំងការទទួលយកនូវឯកសណ្ឋានណែនាំ ដើម្បីសំរបសំរួលការងារស្រាវជ្រាវនៅក្នុងអនុតំបន់ និង តំបន់ហើយគួរតែលើកទឹកចិត្តដល់ការចែករំលែកលទ្ធផលស្រាវជ្រាវទៅឱ្យតំបន់ផ្សេងទៀត ។

១២.១៧ បណ្តាប្រទេស ទោះបីដោយផ្ទាល់ ឬ ដោយមានការជួយជ្រោមជ្រែងពីអង្គការអន្តរជាតិពាក់ព័ន្ធគួរតែរៀបចំសហការបច្ចេកទេស និង មានកម្មវិធីស្រាវជ្រាវដើម្បីធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវការយល់ដឹងអំពីជីវសាស្ត្រ បរិស្ថាន និង ស្ថានភាពរបស់សន្និធិវារិជាតដែលឆ្លងកាត់ព្រំប្រទល់ ។

១២.១៨ បណ្តាប្រទេស និង បណ្តាអង្គការអន្តរជាតិគួរតែជំរុញ និង លើកទឹកចិត្តដល់សមត្ថភាពស្រាវជ្រាវរបស់បណ្តាប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍនៅក្នុងតំបន់នៃការប្រមូលទិន្នន័យ និង វិភាគព័ត៌មាន បច្ចេកវិទ្យា វិទ្យាសាស្ត្រ ការអភិវឌ្ឍធនធានមនុស្ស និង ផ្តល់សំភារៈស្រាវជ្រាវឱ្យពួកគេដើម្បីចូលរួមអភិរក្ស គ្រប់គ្រង និង និរន្តរភាពរបស់ធនធានវារិជាតប្រកបដោយប្រសិទ្ធិភាព ។

១២.១៩ នៅទីណាដែលសមស្រប អង្គការអន្តរជាតិដែលមានសមត្ថភាពគួរជួយទ្រទ្រង់បច្ចេកទេស និង ថវិកាចំពោះប្រទេសដែលស្នើសុំហើយជាប់កិច្ចសន្យាក្នុងការស្រាវជ្រាវស៊ើបអង្កេតសំដៅវាយតំលៃសន្និធិពុំដែលធ្វើអាជីវកម្មពីមុន ឬ បានធ្វើអាជីវកម្មតិចតួចបំផុត ។

១២.២០ បណ្តាអង្គការអន្តរជាតិដែលពាក់ព័ន្ធបច្ចេកទេស និង ហិរញ្ញវត្ថុគួរតែផ្តល់ជូនតាមការស្នើសុំរបស់ប្រទេសដែលត្រូវការថវិកាសំរាប់ការស្រាវជ្រាវផ្តល់ការយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសចំពោះប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍ ដោយឡែកបណ្តាប្រទេសដែលអភិវឌ្ឍយឺតក្នុងចំណោមប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍ និង បណ្តាប្រទេសជាកោះតូចៗកំពុងអភិវឌ្ឍ ។

សាវតាលើប និង វិវឌ្ឍភាពរបស់ក្រមប្រតិបត្តិ

១. ឧបសម្ព័ន្ធនេះពិពណ៌នាពីដំណើរតាក់តែងលំអិត និង ការចរចានៃក្រមប្រតិបត្តិដែលនាំទៅដល់ការដាក់ជូនដើម្បីអនុម័តនៅក្នុងសន្និសីទ FAO សម័យប្រជុំលើកទី ២៨ ។វាត្រូវបានគេចាប់អារម្មណ៍នូវសារប្រយោជន៍ប្រើប្រាស់ ចំពោះផ្នែកឧបសម្ពន្ធ័នេះទុកដូចជាប្រភពឯកសារបង្អែក និង ការអភិវឌ្ឍរបស់ក្រមប្រតិបត្តិ ហើយបានឆ្លុះបញ្ចាំងនូវផលប្រយោជន៍ដែលទទួលបាន និងគំនិតសំរុះសំរួលរបស់ភាគីទាំងអស់ដែលបានចូលរួមសហការ ។សង្ឃឹមថាក្រមប្រតិបត្តិនេះនឹងរួមវិភាគទានក្នុងការលើកទឹកចិត្ត ប្តេជ្ញាចិត្តចាំបាច់សំរាប់ការប្រតិបត្តិរបស់វា ។

២. នៅក្នុងការប្រជុំជាលក្ខណៈអន្តរជាតិបានយកចិត្តទុកដាក់ជាយូរណាស់មកហើយ ពីបញ្ហាការធ្វើអាជីវកម្មនេសាទលើសហួសកំរិតទៅលើសន្និធិដែលមានសារសំខាន់ និងគ្រោះថ្នាក់ដល់ប្រព័ន្ធអេកូឡូស៊ី កំហាតបង់សេដ្ឋកិច្ច និង បញ្ហាផ្សេងៗទៀតដែលទាក់ទិននឹងពាណិជ្ជកម្មត្រីដែលទាំងអស់នោះគំរាមកំហែងរយៈពេលយូរអង្វែងដល់និរន្តភាពជលផលហើយធ្វើឱ្យមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ការផ្គត់ផ្គង់ស្បៀងអាហារ ។ នៅក្នុងការពិភាក្សាពីស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន និង ការប្រមើលមើលទិដ្ឋភាពជលផលពិភពលោក នៅសម័យប្រជុំលើកទី១៩ របស់គណៈកម្មាធិការ FAO ស្តីពីជលផល (COFI) ដែលប្រព្រឹត្តទៅនៅក្នុងខែ មីនា ឆ្នាំ ១៩៩១ បានលើកសំនូមពរឱ្យFAOគួរតែរៀបចំបង្កើតទស្សនៈស្តីពីការទទួលខុសត្រូវក្នុងវិស័យជលផលហើយអនុវត្តក្រមប្រតិបត្តិរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ។

៣. ជាវិបាក រដ្ឋាភិបាលរបស់ម៉ិចសិកកូសហការជាមួយ FAO បានរៀបចំសន្និសីទអន្តរជាតិមួយស្តីពីភាពខុសត្រូវវិស័យជលផលនៅទីក្រុង Cancun ខែឧសភា ឆ្នាំ ១៩៩២ ។ សេចក្តីប្រកាសរបស់សន្និសីទបានយល់ព្រមថាសន្និសីទនឹងឆ្ពោះទៅរៀបចំទស្សនៈនៃភាពទទួលខុសត្រូវក្នុងវិស័យជលផលដោយចាប់ផ្តើមពីជុំវិញ ទស្សនៈនិរន្តរភាពនៃការប្រើប្រាស់ធនធានជលផលឱ្យស្រុះស្រួលគ្នាជាមួយបរិស្ថាន ការប្រតិបត្តិអាជីវកម្មនេសាទ និង វារីវប្បកម្មដែល

គ្មានគ្រោះថ្នាក់ដល់ប្រពន្ធ័អេកូឡូស៊ីរបស់ធនធាន ឬ គុណភាពរបស់វាកិច្ចសហការនៃតំលៃបន្ថែមទៅលើផលិតផលតាមរយៈដំណើរការកែច្នៃដែលឆ្លើយតបបានទៅតាមបទដ្ឋានអនាម័យការអនុវត្តការងារពាណិជ្ជកម្ម ដូចជាផ្តល់ឱ្យអ្នកប្រើប្រាស់បានប្រើប្រាស់ទំនិញដែលមានគុណភាពល្អ" ។

៤. សេចក្តីប្រកាសនៅទីក្រុង Cancun បានទាក់ទាញការចាប់អារម្មណ៍របស់កិច្ចប្រជុំកំពូល UNCED នៅទីក្រុង Rio ក្នុងខែ មិថុនា ឆ្នាំ១៩៩២ដែលបានជួយគាំទ្រការរៀបចំក្រមប្រតិបត្តិដើម្បីភាពទទួលខុសត្រូវវិស័យជលផល ។ កិច្ចប្រជុំពិគ្រោះយោបល់បច្ចេកទេសស្តីពីការនេសាទនៅក្នុងសមុទ្រក្រៅដែលរៀបចំដោយ FAO នៅខែកញ្ញា ឆ្នាំ ១៩៩២ បានស្នើសុំឱ្យជួយរៀបចំក្រមប្រតិបត្តិដោយផ្តោតទៅលើបញ្ហាទាក់ទងនឹងជលផលសមុទ្រក្រៅ ។

៥. សម័យប្រជុំក្រុមប្រឹក្សាFAO លើកទី ១០២ ក្នុងខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ១៩៩៣ បានពិភាក្សាយ៉ាងល្អិតល្អន់ពីក្រមប្រតិបត្តិហើយសំនូមពរថា អត្ថិភាពត្រូវផ្តល់ទៅលើបញ្ហាសមុទ្រក្រៅ និងស្នើឱ្យលើកគំរោងសំរាប់ក្រមប្រតិបត្តិត្រូវបានបង្ហាញក្នុងកិច្ចប្រជុំគណៈកម្មាធិការជលផលនៃសម័យប្រជុំឆ្នាំ ១៩៩៣ ។

៦. សម័យប្រជុំលើកទី ២៨ របស់ COFI ខែមីនា ឆ្នាំ១៩៩៣ បានពិនិត្យជាទូទៅលើគោលការណ៍នៃក្រមប្រតិបត្តិ រួមមានសេចក្តីណែនាំលំអិត ហើយបានទទួលស្គាល់ឯកភាពលើពេលវេលាដែលត្រូវរៀបចំក្រមប្រតិបត្តិ ។ កិច្ចប្រជុំក៏បានធ្វើសំណើដល់ FAO ឱ្យរៀបចំតាមផ្លូវមួយឆាប់រហ័សផ្នែកលើផ្នែកមួយនៃក្រមប្រតិបត្តិឱ្យស្នើឡើងដើម្បីការពារការបង្ហូតទង់ជាតិឡើងវិញនៃនាវានេសាទដែលជះឥទ្ធិពលដល់វិធានការអភិរក្ស និង ការគ្រប់គ្រងនៅសមុទ្រក្រៅ ។

៧. ការរៀបចំក្រមប្រតិបត្តិដែលប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវក្នុងវិស័យជលផលបានអនុវត្តដោយបានពិគ្រោះយោបល់ និង សហការជាមួយនឹងស្ថាប័ន ទីភ្នាក់ងារអង្គការសហប្រជាជាតិពាក់ព័ន្ធ និង អង្គការអន្តរជាតិនានា រាប់ទាំងអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលផង ។

៨. ដោយមានការទាក់ទាញផ្សព្វផ្សាយរបស់អង្គរដ្ឋបាល FAO សេចក្តីព្រាងក្រម
ប្រតិបត្តិត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមមាត្រាឱ្យស្របជាមួយនឹងអនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិឆ្នាំ
១៩៨២ ស្តីពីច្បាប់សមុទ្រដោយយកចិត្តទុកដាក់ដល់សេចក្តីប្រកាសទីក្រុង Cancun
ឆ្នាំ១៩៩២ សេចក្តីប្រកាសនៅទីក្រុងRio ឆ្នាំ ១៩៩២ និង របៀបវារៈទី ២១ របស់UNCED
សេចក្តីសន្និដ្ឋាន និង សំណូមពរនៃការពិគ្រោះយោបល់បច្ចេកទេសស្តីពីការនេសាទក្នុងសមុទ្រ
ក្រៅ រៀបចំដោយ FAO ឆ្នាំ១៩៩២ យុទ្ធសាស្ត្រត្រូវបានអនុម័តយល់ព្រមនៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៨៤
ដោយសន្និសីទរបស់ FAO ពិភពលោកស្តីពីការគ្រប់គ្រង និង អភិវឌ្ឍន៍វិស័យជលផល ហើយ
ឧបករណ៍ផ្សេងទៀតដោយរាប់បញ្ចូលទាំងលទ្ធផលរបស់សន្និសីទអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពី
សន្និធិត្រីច្រកតាវនិង សន្និធិត្រីដែលធ្វើចរាចរឆ្លាយដែលបានប្រព្រឹត្តទៅនៅខែសីហា ឆ្នាំ១៩៩៥
បានឯកភាពយល់ព្រមទៅលើដំណើរការអនុវត្តវិធីសាររបស់សន្និសីទអង្គការសហប្រជាជាតិស្តី
ពីច្បាប់សមុទ្រ ថ្ងៃ ទី១០ ធ្នូ ឆ្នាំ១៩៨២ ពាក់ព័ន្ធទៅនឹងសន្និធិត្រីច្រកតាវ និង សន្និធិត្រី
ដែលធ្វើចរាចរឆ្លាយ ។

៩. នៅសម័យប្រជុំលើកទី ២៧ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៣ សន្និសីទ FAO បានឯកភាព
អនុម័តជំរុញការប្រតិបត្តិទៅតាមវិធានការអភិរក្ស និង គ្រប់គ្រងអន្តរជាតិដោយនាវានេសាទ
នៅលើសមុទ្រក្រៅ ហើយបានស្នើថាគោលការណ៍ទូទៅរបស់ក្រមប្រតិបត្តិប្រកបដោយភាព
ទទួលខុសត្រូវជលផលត្រូវបានរៀបចំជាផ្លូវយ៉ាងរហ័សមួយ ដើម្បីផ្តោតទៅរកការរៀបចំ
មាត្រាគោលសំខាន់ៗ ។ ដោយផ្អែកលើសេចក្តីព្រាងនៃអត្ថបទគោលការណ៍ទូទៅត្រូវបាន
សិក្សាពិនិត្យឡើងវិញ ដោយក្រុមការងារដែលជាអ្នកជំនាញចាត់តាំងមកពីរដ្ឋាភិបាលហើយ
ជួបប្រជុំគ្នានៅទីក្រុងរ៉ូម ខែកុម្ភៈឆ្នាំ១៩៩៤ ។ការកែលំអសេចក្តីព្រាងត្រូវបានបញ្ជូនផ្សព្វផ្សាយ
យ៉ាងទូលាយទៅគ្រប់សមាជិកទាំងអស់របស់ FAO និង សមាជិកសមាគមទាំងអស់ ព្រមទាំង
អង្គការអន្តររដ្ឋាភិបាល និង មិនមែនរដ្ឋាភិបាល។ មតិយោបល់ដែលទទួលបានពីការកែលំអ
សេចក្តីព្រាងទី ២ នៃគោលការណ៍ទូទៅត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងសេចក្តីព្រាងក្រមប្រតិបត្តិជា

មួយនឹងសំណើសំរាប់អត្ថបទឆ្លាស់គ្នា ។ ឯកសារនេះក៏ជាកម្មវត្ថុនៃការពិភាក្សាក្រៅផ្លូវការជាមួយអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលនៅក្នុងឱកាសសម័យប្រជុំលើកទី ៤ របស់សន្និសីទអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីសន្និធិត្រីច្រកតាវ និង សន្និធិត្រីដែលធ្វើចរាចរឆ្ងាយដែលបានប្រព្រឹត្តទៅនៅខែសីហា ឆ្នាំ ១៩៩៤ នៅទីក្រុងញូវយ៉ក ។

១០. ដើម្បីសំរបសំរួលដោយមានការយកចិត្តទុកដាក់លើអត្ថបទទាំងមូលនៃសេចក្តីព្រាងក្រមប្រតិបត្តិ លោកអគ្គនាយកបានស្នើទៅគណៈកម្មាធិការរបស់វានៅសម័យប្រជុំលើកទី ១០៦ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ១៩៩៤ ដែលកិច្ចពិភាក្សាបច្ចេកទេសស្តីពីក្រមប្រតិបត្តិប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវលើការធ្វើអាជីវកម្មនេសាទបានរៀបចំឡើងបើកចំហដល់គ្រប់សមាជិក FAO អ្នកទាំងឡាយមិនមែនជាសមាជិកដែលចាប់អារម្មណ៍ អន្តររដ្ឋាភិបាល និង អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលដើម្បីផ្តល់ឱកាសសំរាប់ការចូលរួមឱ្យបានទូលាយដល់គ្រប់ភាគីដែលពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងដំណាក់កាលដំបូងនៃការបរិយាយយ៉ាងល្អិតល្អន់របស់វា ។

១១. កិច្ចប្រឹក្សាយោបល់បច្ចេកទេសបានដំណើរការនៅទីក្រុងរ៉ូមពីថ្ងៃ ២៦ ខែកញ្ញា ដល់ ៥ ខែតុលា ឆ្នាំ១៩៩៤ ហើយសេចក្តីព្រាងសំរាប់ក្រមប្រតិបត្តិទាំងមូល និង សេចក្តីព្រាងទី ១ នៃសេចក្តីណែនាំបច្ចេកទេស ដើម្បីជួយគាំទ្រដល់មាត្រាទាំងអស់របស់ក្រមប្រតិបត្តិដែលបានបង្ហាញ ។ បន្ទាប់មកការសិក្សាដ៏ហ្មត់ចត់មួយទៅលើគ្រប់មាត្រាទាំងអស់នៃសេចក្តីព្រាងក្រមប្រតិបត្តិត្រូវបានដំណើរការការជ្រើសរើសសេចក្តីព្រាងក្រមបានរៀបចំដោយផ្អែកលើមូលដ្ឋានមតិយោបល់ទាំងឡាយដែលកំពុងពិភាក្សានៅក្នុងអង្គប្រជុំ និង ការផ្លាស់ប្តូរសេចក្តីព្រាងជាក់ស្តែងដែលបានដាក់ស្នើដោយលាយល័ក្ខណ៍អក្សរក្នុងពេលប្រឹក្សាយោបល់ ។

១២. ការប្រឹក្សាយោបល់ក៏បានសិក្សាល់អិតផងដែរនូវជំរើសសេចក្តីព្រាង ៣ មាត្រា ក្នុងចំណោម ៦ មាត្រារបស់ក្រមប្រតិបត្តិ គឺ មាត្រា៥ " ការធ្វើសមាហរណកម្មជលផលទៅក្នុងការគ្រប់គ្រងតំបន់ឆ្នេរ "មាត្រា៦ " ការគ្រប់គ្រងជលផល "មាត្រា៧" ការប្រតិបត្តិអាជីវកម្មនេសាទ " លើកលែងតែគោលការណ៍ទាំងអស់ដែលអាចរងឥទ្ធិពលពីលទ្ធផលរបស់សន្និសីទអង្គការសហប្រជាជាតិដែលកំពុងដំណើរការស្តីពីសន្និធិត្រីច្រកតាវនិងសន្និធិត្រីធ្វើចរាចរឆ្ងាយ ។

របាយការណ៍រដ្ឋបាលខ្លីមួយបានរៀបចំឡើង ហើយបានបង្ហាញដល់គណៈកម្មាធិការ FAO និង COFI ។

១៣. ការប្រឹក្សាបច្ចេកទេសដែលបានស្នើឡើងទៅគណៈកម្មាធិការនៅសម័យប្រជុំលើកទី ១០៧ ដែលបានប្រព្រឹត្តិទៅកាលពីថ្ងៃទី ១៥ ដល់ ២៤ ខែវិច្ឆិកា ១៩៩៤ ពិនិត្យពាក្យពេចន៍ចុងក្រោយរបស់គោលការណ៍ទាំងនោះទាក់ទងសំខាន់ទៅនឹងបញ្ហាសមុទ្រក្រៅដែលបានដកចេញ ឬ ការផ្អាកជាបណ្តោះអាសន្នទូរលទ្ធផលរបស់សន្និសីទអង្គការសហប្រជាជាតិ ។ ជាទូទៅគណៈកម្មាធិការបានអនុម័តិយល់ព្រមតាមសំណើរវិធានការដែលបានកត់ត្រាទៅតាមកិច្ចពិភាក្សានៅក្នុងសម័យប្រជុំបន្ទាប់របស់ COFI ។

សេចក្តីព្រាងរបស់ក្រមប្រតិបត្តិបានដាក់ស្នើទៅគណៈកម្មាធិការ FAO ក្នុងឆ្នាំ ១៩៩៥ ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានសំរេចទៅតាមភាពចាំបាច់សំរាប់គណៈកម្មាធិការបច្ចេកទេសដែលបានជួបគ្នាស្របពេលដែលសម័យប្រជុំរបស់គណៈកម្មាធិការ ដើម្បីសហការសិក្សាលំអិតបន្ថែមទូវមាត្រារបស់ក្រមប្រតិបត្តិប្រសិនបើមានការចាំបាច់ ។

១៤. ផ្អែកលើខ្លឹមសារមតិ និង សំណើលំអិតដែលទទួលបាននៅពេលប្រឹក្សាយោបល់បច្ចេកទេស អគ្គលេខាធិការដ្ឋានតាក់តែងបានកែលំអសេចក្តីព្រាងក្រមប្រតិបត្តិប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវវិស័យជលផលមួយដែលបានដាក់ស្នើទៅសម័យប្រជុំលើកទី ២១របស់គណៈកម្មាធិការស្តីពីជលផលដែលបានប្រព្រឹត្តទៅពីថ្ងៃទី ១០ ដល់ ១៥ មីនា ១៩៩៥ ។

១៥. គណៈកម្មាធិការស្តីពីជលផលក៏បានជូនដំណឹងថាសន្និសីទបានរំពឹងទៅលើសេចក្តីសន្និដ្ឋានការងាររបស់ខ្លួនក្នុងខែសីហា ១៩៩៥ បានស្នើឡើងថាគោលការណ៍ទាំងឡាយណាដែលបានផ្អាកទុកក្នុងអត្ថបទសេចក្តីព្រាងរបស់ក្រមប្រតិបត្តិគួរតែសម្រុះសម្រួលជាមួយភាសាណាដែលបានឯកភាពដោយសន្និសីទអង្គការសហប្រជាជាតិដោយផ្អែកទៅតាមយន្តការដែលនឹងសំរេចដោយគណៈកម្មាធិការ និង ក្រុមប្រឹក្សាមុននឹងដាក់ស្នើក្រមប្រតិបត្តិទាំងមូល ដើម្បីទទួលការអនុម័តិនៅក្នុងសម័យប្រជុំលើកទី ២៨ នៃសន្និសីទរបស់ FAO ខែតុលា ១៩៩៥ ។

១៦.	គណៈកម្មាធិការបានជូនដំណឹងទៅអគ្គលេខាធិការដ្ឋាននូវជំហានមួយចំនួនដែលបាន និង កំពុងរៀបចំក្រមប្រតិបត្តិ ។ គណៈកម្មាធិការបានរៀបចំបង្កើតក្រុមការងារ ដើម្បីសិក្សាលំអិតឡើងវិញនូវអត្ថបទសេចក្តីព្រាងក្រមប្រតិបត្តិ។ ក្រុមការងារដែលបានជួបប្រជុំពីថ្ងៃ ១០ ដល់ ១៤ មីនា១៩៩៥ ទទួលខុសត្រូវលើការកែលំអលំអិតនៃអត្ថបទសេចក្តីព្រាងក្រមប្រតិបត្តិ បន្តការងារដោយកិច្ចពិគ្រោះយោបល់បច្ចេកទេស។ អត្ថបទនៃមាត្រា ៨ រហូតដល់មាត្រា ១០ ត្រូវបានបំពេញ និង អនុម័ត ។ ដោយសារបញ្ហាពេលវេលាក្រុមការងារបានផ្តល់ការណែនាំទៅអគ្គលេខាធិការដ្ឋានដើម្បីធ្វើសេចក្តីព្រាងមាត្រា ១ ដល់ មាត្រា ៥។ គណៈកម្មាធិការក៏បានស្នើថា សមាសធាតុស្រាវជ្រាវ និង សហប្រតិបត្តិការ ព្រមទាំងវារីវប្បកម្មបានត្រូវបញ្ចូលទៅក្នុងមាត្រា ៥គោលការណ៍ទូទៅដើម្បីឆ្លុះបញ្ចាំងនូវការអភិវឌ្ឍនៅក្នុងចំណោមជើងមាត្រានានារបស់ក្រម ។

១៧.	គណៈកម្មាធិការបានគាំទ្រសំណើដែលបានអនុម័តដោយសម័យប្រជុំលើកទី ១០៧ របស់ក្រុមប្រឹក្សាស្តីពីយន្តការដើម្បីបញ្ចប់ក្រមប្រតិបត្តិ ។ ពាក្យពេចន៍ចុងក្រោយរបស់គោលការណ៍ទាំងនោះសំខាន់ទាក់ទងទៅនឹងសន្ធិសញ្ញាក្រុកការនិងសន្ធិសញ្ញាធ្វើចរាចរឆ្លាយដែលរៀបចំឡើងជាផ្នែកមួយតូចរបស់ក្រមប្រតិបត្តិគួរតែត្រូតពិនិត្យឡើងវិញតាមស្មារតីរបស់សន្និសីទអង្គការសហប្រជាជាតិ ។ក្រុមនេះក៏បានស្នើសុំថានៅពេលដែលកិច្ចសន្យាឈានដល់ការឯកភាពលើខ្លឹមសារវាគឺជាការចាំបាច់ដើម្បីធ្វើឱ្យចុះសំរុងជាមួយច្បាប់ បច្ចេកទេស និងទិដ្ឋភាពភាសារបស់ក្រមប្រតិបត្តិ ដើម្បីសំរបសំរួលទៅនឹងសេចក្តីយល់ព្រមចុងក្រោយ ។

១៨.	របាយការណ៍នៃការបើក និង បិទ ក្រុមការងារបានបង្ហាញជូននៅក្នុងកិច្ចប្រជុំថ្នាក់រដ្ឋមន្ត្រីស្តីពីជលផលដែលបានប្រព្រឹត្តទៅនៅថ្ងៃទី ១៤ ដល់ ១៥ មីនា ១៩៩៥ ដោយភ្ជាប់ជាមួយនឹងសម័យប្រជុំរបស់COFI ។ ប្រកាសប្រជាមតិពីទីក្រុងរ៉ូមស្តីពីជលផលពិភពលោកដែលទទួលបានពីកិច្ចប្រជុំនេះសង្ឃឹមថា "រដ្ឋាភិបាល និង អង្គការអន្តរជាតិត្រៀមសកម្មភាពដើម្បីបំពេញក្រមប្រតិបត្តិប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវជលផលជាមួយនឹងទស្សនៈ ដើម្បីដាក់អត្ថបទចុងក្រោយជូនទៅសន្និសីទ FAO ក្នុងខែតុលា ១៩៩៥" ។

១៩. សម័យប្រជុំលើកទី១០៨របស់ក្រុមប្រឹក្សាភិបាលបានបង្ហាញនូវអត្ថបទកែសំរួលរបស់ក្រមប្រតិបត្តិ។ ក្រុមប្រឹក្សាបានរៀបចំគណៈកម្មាធិការបច្ចេកទេសដែលបានប្រព្រឹត្តិទៅនៅក្នុងសម័យប្រជុំដំបូងពីថ្ងៃទី ៥ ដល់ ៩ មិថុនា ១៩៩៥ ដោយមានការចូលរួមយ៉ាងទូលំទូលាយពីសំណាក់អ្នកតំណាងជាសមាជិក និង អ្នកសង្កេតការ អង្គការអន្តររដ្ឋាភិបាល និង អង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលមួយចំនួនក៏បានចូលរួមដែរ ។

២០ គណៈកម្មាធិការបច្ចេកទេសបានជម្រាបជូនទៅក្រុមប្រឹក្សាភិបាលថា វាត្រូវបានដំណើរការសិក្សាយ៉ាងហ្មត់ចត់នូវមាត្រា ១ ដល់ ៥ រាប់បញ្ចូលទាំងសេចក្តីណែនាំផង។ ក្រុមប្រឹក្សាភិបាលក៏បានជម្រាបផងដែរថា គណៈកម្មាធិការបានចាប់ផ្តើមកែសំរួលមាត្រា ៦ ហើយក្រមក៏ត្រូវបានត្រួតពិនិត្យកែសំរួល និង អនុម័តិមាត្រា ៨ ដល់ ១១ ។

២១. ក្រុមប្រឹក្សាភិបាលបានអនុម័តិលទ្ធផលការងាររបស់គណៈកម្មាធិការបច្ចេកទេស និងទទួលយកនូវអនុសាសន៏សំរាប់សម័យប្រជុំលើកទី២ ដែលបានប្រព្រឹត្តិទៅពីថ្ងៃទី ២៥ ដល់ ២៩ កញ្ញា ១៩៩៥ ដើម្បីបំពេញសេចក្តីកែតំរូវរបស់ក្រមប្រតិបត្តិនៅពេលដែលអគ្គលេខាធិការដ្ឋានបានធ្វើឱ្យស្របទៅនឹងអត្ថបទភាសា និង ដែលបានកាត់សេចក្តីដោយចាប់អារម្មណ៍ទៅនឹងលទ្ធផលរបស់សន្និសីទអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីសន្និធិត្រីច្រកតាវ និង សន្និធិត្រីដែលធ្វើចរាចរឆ្ងាយ ។

២២. អត្ថបទកែសំរួលនៃក្រមប្រតិបត្តិដូចដែលបានអនុម័តិដោយគណៈកម្មាធិការបច្ចេកទេសនៅសម័យប្រជុំទី ១ (៥ ដល់ ៩ មិថុនា ១៩៩៥) ហើយអនុម័តិយល់ព្រមទៅសម័យប្រជុំលើកទី ១០៨ នៃក្រុមប្រឹក្សាភិបាលដែលបានបោះពុម្ពផ្សាយដូចជាឯកសារសន្និសីទ (C៩៥/២០) និងឯកសារការងារសំរាប់សម័យប្រជុំលើកទី ២ របស់គណៈកម្មាធិការបច្ចេកទេស។ សមាសធាតុកិច្ចសន្យាដែលមិនទាន់សំរេចត្រូវបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់ ។

២៣. ដើម្បីសំរបសំរួលបញ្ចប់ក្រមប្រតិបត្តិ អគ្គលេខាធិការដ្ឋានបានរៀបចំឯកសារដាក់ស្នើមាត្រា ៦ ការគ្រប់គ្រងផលផល និង មាត្រា៧ ដំណើរការអាជីវកម្មនេសាទនៃក្រមប្រតិបត្តិ

ប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវជលផល ការចាប់អារម្មណ៍ ចំពោះកិច្ចសន្យាដែលពាក់ព័ន្ធទៅនឹងការអភិរក្ស និងការគ្រប់គ្រងសន្និធិត្រីច្រកតាវ និង សន្និធិត្រីធ្វើចរាចរឆ្ងាយដែលបានអនុម័តដោយសន្និសីទអង្គការសហប្រជាជាតិ ខែសីហា ១៩៩៥។

អគ្គលេខាធិការដ្ឋានក៏បានបំពេញតំរោងសំរាប់ធ្វើការសំរុះសំរួលអត្ថបទច្បាប់ និង ភាសាហើយផលិតជាស្រេចជា ៣ ភាសា(អង់គ្លេស បារាំង និង អេស្បាញ៉ុល) ដើម្បីដាក់ជូនគណៈកម្មាធិការក្នុងសម័យប្រជុំ ។

២៤. សម័យប្រជុំលើកទី ២ របស់គណៈកម្មាធិការបច្ចេកទេសរបស់ក្រុមប្រឹក្សាភិបាលបានជួបប្រជុំ ពីថ្ងៃ ២៥ ដល់ ២៩ កញ្ញា ១៩៩៥ ជាមួយនឹងការធ្វើបទបង្ហាញរបស់តំបន់ និងស្ថាប័នដែលចាប់អារម្មណ៍នានា ។ គណៈកម្មាធិការបានធ្វើសហការដោយអស់ពីចិត្តពីថ្លើមដោយសន្និដ្ឋានបញ្ចប់ និង យល់ព្រមលើមាត្រាទាំងអស់របស់ក្រមប្រតិបត្តិទាំងមូលប្រកបដោយជោគជ័យក្នុងអាណត្តិរបស់ខ្លួន ។ គណៈកម្មាធិការបច្ចេកទេសបានឯកភាពថាការចរចារបស់ក្រមប្រតិបត្តិត្រូវបានបញ្ចប់ ។ ការបើកបិទក្រៅផ្លូវការមួយរបស់ក្រុមស្ដីពីការសំរុះសំរួលភាសាបានប្រព្រឹត្តិទៅបន្ថែមលើសម័យប្រជុំជាមួយនឹងអគ្គលេខាធិការដ្ឋានបានបំពេញនូវការសំរុះសំរួលស្ដីពីមូលដ្ឋានរបស់អត្ថបទដូចដែលបានអនុម័តិនៅពេលបិទសម័យប្រជុំ។

គណៈកម្មាធិការបច្ចេកទេសបានណែនាំអគ្គលេខាធិការដ្ឋានឱ្យដាក់ជូនជាស្រេចនូវអត្ថបទដែលបានកែប្រែរួច ដើម្បីទុកជាឯកសារសំរាប់សន្និសីទសម័យប្រជុំលើកទី ១០៩ របស់ក្រុមប្រឹក្សាភិបាល ហើយដាក់ជូនទៅសម័យប្រជុំលើកទី ២៨ របស់សន្និសីទដើម្បីធ្វើការអនុម័តិ។

ក្រុមប្រឹក្សាភិបាលបានយល់ព្រមទទួលក្រមប្រតិបត្តិដូចដែលបានបញ្ចប់ដោយគណៈកម្មាធិការបច្ចេកទេស ។អគ្គលេខាធិការដ្ឋានបានសំណូមពរឱ្យរៀបចំស្នើសេចក្ដីព្រាងដំណោះស្រាយសំរាប់សន្និសីទ រាប់បញ្ចូលទាំងសេចក្ដីអំពាវនាវចំពោះបណ្ដាប្រទេសឱ្យធ្វើសច្ចានុម័តិជាបញ្ហាមួយបន្ទាន់ ការធ្វើតាមកិច្ចសន្យាដែលបានអនុម័តិនៅសម័យប្រជុំចុងក្រោយរបស់សន្និសីទ ។សម័យប្រជុំលើកទី ២៨ របស់សន្និសីទបានអនុម័តិនៅថ្ងៃទី ៣១តុលា១៩៩៥ដោយមតិភាគច្រើនក្រមប្រតិបត្តិប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវ និង ដំណោះស្រាយដូចបង្ហាញនៅក្នុងឧបសម្ព័ន្ធ ២ ។

ចំណោះក្រោយ

សន្និសីទ

<u>ទទួលស្គាល់</u> តួនាទីសំខាន់របស់ផលផលនៅក្នុងសុវត្ថិភាពស្បៀងអាហារ សេដ្ឋកិច្ច និង ការអភិវឌ្ឍសង្គមពិភពលោក ព្រមទាំងតំរូវការចាំបាច់ដើម្បីធានានូវនិរន្តរភាពនៃធនធានវារិជាត និង បរិស្ថានសំរាប់ជំនាន់បច្ចុប្បន្ន និង ទៅអនាគត ។

<u>រំឭកឡើងវិញ</u> គណៈកម្មាធិការស្តីពីជលផល ថ្ងៃទី ១៥ មីនា ១៩៩១បានសំណូមពរការអភិវឌ្ឍទស្សនៈការធ្វើអាជីវកម្មប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវហើយរៀបចំឧបករណ៍ស្តី ពីបញ្ហានេះ

<u>យកចិត្តទុកដាក់</u> សេចក្តីប្រកាសនៅ Cancun ដែលមានដើមកំណើតពីសន្និសីទអន្តរជាតិស្តីពីភាពទទួលខុសត្រូវជលផលខែមីនា ១៩៩២ដែលបានរៀបចំដោយរដ្ឋាភិបាលម៉ិចសិចកូសហការជាមួយនឹងFAO បានអំពាវនាវសំរាប់ការរៀបចំក្រមប្រតិបត្តិប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវវិស័យជលផល ។

<u>ត្រូវចងចាំជានិច្ច</u> ជាមួយនឹងការចូលជាធរមានរបស់អនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីច្បាប់សមុទ្រ ឆ្នាំ១៩៨២ និងការអនុម័តិនៃកិច្ចសន្យា ដើម្បីការអនុវត្តនូវមាត្រានានារបស់អនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីច្បាប់សមុទ្រ ថ្ងៃ ១០ ធ្នូ ១៩៨២ ពាក់ព័ន្ធទៅនឹងការអភិរក្ស និងការគ្រប់គ្រងសន្និធិត្រីច្រកតាវ និង សន្និធិត្រីធ្វើចរាចរឆ្ងាយដូចដែលបានរំពឹងទុកជាមុននៅក្នុងសេចក្តីប្រកាសឆ្នាំ ១៩៩២ នៅRio និង នៅក្នុងរបៀបវារៈទី ២១របស់UNCEDមានតំរូវការចាំបាច់កើនឡើងសំរាប់កិច្ចសហការ អនុតំបន់ និង តំបន់ ហើយភាពទទួលខុសត្រូវសំខាន់ត្រូវបានអនុលោមទៅតាមFAO ជាមួយនឹងអាណត្តិរបស់ខ្លួន ។

<u>រំឭកឡើងវិញ</u> សន្និសីទ ១៩៩៣ ដែលបានអនុម័តិយល់ព្រមទទួលកិច្ចសន្យាFAO ដើម្បីជំរុញការប្រតិបត្តិតាមការអភិរក្សអន្តរជាតិ និង វិធានការគ្រប់គ្រងនាវានេសាទនៅសមុទ្រក្រៅ ហើយថាកិច្ចសន្យានេះគួរតែជាផ្នែកមួយនៃក្រមប្រតិបត្តិទាំងមូល ។

<u>កត់ត្រា</u> ជាមួយការពេញចិត្តដែលFAOដោយអនុលោមទៅតាមសេចក្តីសំរេចរបស់អង្គរដ្ឋបាល

បានរៀបចំកិច្ចប្រជុំបច្ចេកទេសបន្តបន្ទាប់គ្នាជាច្រើនដើម្បីរៀបចំក្រមប្រតិបត្តិហើយកិច្ចប្រជុំទាំងនេះបានទទួលលទ្ធផលដោយក្នុងកិច្ចសន្យាបានឈានទៅដល់អត្ថបទក្រមប្រតិបត្តិប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវវិស័យជលផល ។

ថ្លែងអំណរគុណ ការធ្វើប្រជាមតិទូទៅនៅរ៉ូមស្តីពីជលផលពិភពលោកដែលមានប្រភពពីកិច្ចប្រជុំថ្នាក់រដ្ឋមន្ត្រីស្តីពីជលផល ពីថ្ងៃទី ១៤ ដល់ ១៥ មីនា១៩៩៥ជំរុញឱ្យរដ្ឋាភិបាលនិងអង្គការអន្តរជាតិនានា ដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងប្រសិទ្ធិភាពស្ថានភាពជលផលបច្ចុប្បន្នដោយបំពេញក្រមប្រតិបត្តិប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវជលផលហើយយកចិត្តទុកដាក់អនុម័តិកិច្ចសន្យាដើម្បីជំរុញការប្រតិបត្តិទៅតាមការអភិរក្សអន្តរជាតិ និង វិធានការគ្រប់គ្រងនាវានេសាទនៅសមុទ្រក្រៅៈ

១. សម្រេច យល់ព្រមក្រមប្រតិបត្តិប្រកបដោយភាពទទួលខុសត្រូវជលផល ។

២.អំពាវនាវ ឱ្យបណ្តាប្រទេស អង្គការអន្តរជាតិ ទោះបីរដ្ឋាភិបាល ឬ មិនមែនរដ្ឋាភិបាល និង អ្នកទាំងឡាយណាដែលចូលរួមក្នុងជលផល ដើម្បីសហការគ្នាបំពេញ និង អនុវត្តកម្មវត្ថុ និង គោលការណ៍ដែលមាននៅក្នុងក្រមប្រតិបត្តិនេះ ។

៣.ទាមទារ សំណូមពរពិសេសចំពោះប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការអនុវត្តកថាខណ្ឌនានាក្នុងក្រមប្រតិបត្តិ ។

៤.ស្នើ FAO ផ្តល់កម្មវិធីការងារ និង ហិរញ្ញវត្ថុ ដើម្បីផ្តល់ជាជំនួលទានដល់បណ្តាប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍក្នុងការអនុវត្តក្រមប្រតិបត្តិ និង ដើម្បីកិច្ចសហការរបស់កម្មវិធីជំនួយអន្តរតំបន់សំរាប់ជួយឧបត្ថម្ភមកពីខាងក្រៅក្នុងការជួយគាំទ្រការអនុវត្តក្រមប្រតិបត្តិ ។

៥.ស្នើជួយជ្រោមជ្រែងFAO នៅក្នុងកិច្ចសហការជាមួយបណ្តាសមាជិកនិងអង្គការពាក់ព័ន្ធផលប្រយោជន៍ ដើម្បីបរិយាយលំអិតឱ្យបានសមស្របសេចក្តីណែនាំបច្ចេកទេសក្នុងការជួយគាំទ្រអនុវត្តក្រមប្រតិបត្តិ ។

៦.<u>អំពាវនាវបន្ថែម</u> FAO ដើម្បីត្រួតពិនិត្យ និង រាយការណ៍ស្តីពីការអនុវត្តក្រមប្រតិបត្តិ និង ផលប៉ះពាល់របស់វា រាប់បញ្ចូលទាំងសកម្មភាពដែលស្ថិតនៅក្រោមដំណើរការរបស់ឧបករណ៍ និងដំណោះស្រាយដោយអង្គការសហប្រជាជាតិហើយជាពិសេសដំណោះស្រាយដែលបានយល់ព្រមដោយសភាទូទៅដើម្បីផ្តល់ឥទ្ធិពលទៅលើសន្និសីទសន្និធិត្រីច្រកតាវ និង សន្និធិត្រីដែលធ្វើចរាចរឆ្ងាយទាំងល់ការឯកភាពសំរាប់ការអនុវត្តអនុសញ្ញាអង្គការសហប្រជាជាតិស្តីពីច្បាប់សមុទ្រ ១០ធ្នូ ១៩៨២ ពាក់ព័ន្ធទៅនឹងការអភិរក្ស និង ការគ្រប់គ្រងសន្និធិត្រីច្រកតាវ និង សន្និធិត្រីដែលធ្វើចរាចរឆ្ងាយ ។

៧.<u>ទាមទារ</u> FAO ឱ្យពង្រឹងអង្គជលផលថ្នាក់តំបន់ ដើម្បីធ្វើឱ្យមានប្រសិទ្ធិភាពជាមួយការអភិរក្សជលផល និង បញ្ហាគ្រប់គ្រងដោយមានការគាំទ្រពីអនុតំបន់ តំបន់ កិច្ចសហប្រតិបត្តិការពិភពលោក និង សំរបសំរួលក្នុងវិស័យជលផល ។

សៀវភៅនេះ រួមមានអត្ថបទរបស់ក្របប្រតិបត្តិប្រកបដោយភាពទទួល
ខុសត្រូវវិស័យជលផល សាវតាដើម ប្រភព ការបរិយាយលំអិតរបស់ក្រម
និង ដំណោះស្រាយ ៤/៩៥ ដែលបានអនុម័តដោយសម័យប្រជុំលើក
ទី ២៨ នៃសន្និសីទ FAO ថ្ងៃទី ៣១ តុលា ឆ្នាំ ១៩៩៥ ។